

Xuyên Qua Thời Không Giả Bộ Vô Tội

Contents

Xuyên Qua Thời Không Giả Bộ Vô Tội	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	27
6. Chương 6	33
7. Chương 7	38
8. Chương 8	44
9. Chương 9	50
10. Chương 10	56

Xuyên Qua Thời Không Giả Bộ Vô Tội

Giới thiệu

Thật là có đủ không cam lòng! Cả hai đều cùng đến từ thế kỷ 21 xinh đẹp vì sao hắn có thể là vương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-qua-thoi-khong-gia-bo-vo-toi>

1. Chương 1

Ông trời đùa gì thế hả?! Lúc tỉnh lại nàng lại là ở một nơi kỳ quái... Một nơi nàng tuyệt đối cũng không thể tưởng tượng được...

“Cổ đại?!”

Đinh Linh mở to mắt, không ngừng nhìn chòng chọc vào người đàn ông cứu nàng ở trước mặt, mà đối phương cho rằng nàng nhìn hắn, chưa bao giờ bị một người con gái xa lạ nhìn lâu như vậy chàng trai trẻ cũng đỏ bừng cả khuôn mặt, không biết phải làm sao.

Nhưng nàng hoàn toàn không quan tâm đến hấn, thậm chí nghĩ mình là đang nằm mộng, cũng nhất định là đang nằm mộng, bằng không sao nàng có thể ở chỗ này? Hiện tại hấn là nàng đang tham gia ở triển lãm tranh, chứ không phải là ở cái nơi kỳ quái này, cùng một người kỳ quái nghe hấn nói lời quái gở, hơn nữa trong lời nói còn là hết sức hoang đường.

“Vị tiên sinh này, ta không rõ lắm người nói cái gì, hơn nữa bây giờ ta không rảnh nghe người nói quá nhiều, thực xin lỗi, ta phải chạy về triển lãm tranh.”

“Triển lãm tranh?! Nhưng là nàng vừa mới tỉnh lại, sau khi ta cứu nàng ở bờ hồ, ước chừng nàng hôn mê ba ngày ba đêm, cho dù muốn đi đâu cũng không kịp rồi...”

“Nói cái gì! Ta phải nhanh chóng rời đi, ta đã chuẩn bị rất lâu chính là vì đợt triển lãm tranh này, tuyệt đối không thể... A!”

Nàng giãy dụa chính là đi ra phòng nhỏ, nói được một nửa, lại bị cảnh tượng trước mắt hù sợ.

Trời ạ! Không thể nào... Đây là xảy ra chuyện gì... Nhà cao tầng đâu? Xe chạy điên cuồng đâu? Thay thế lại là cảnh tượng cổ xưa, cỏ cây bốn phía đầy dẫy, không có một cây cột điện, khắp núi chỉ có bò cùng dê, còn có gà...

Nàng làm thế nào đến ở nông thôn rồi hả?! Nàng nhớ rõ sáng sớm đang muốn chạy đến Sun Yat-sen Memorial Hall tham gia tuyển chọn thẩm định họa sĩ mới xuất sắc, rồi sau đó đi qua một cây cầu, thấy có một người... Không, trước tiên là cô thấy có một con chó lúc chìm lúc nổi ở trong nước, phía sau con chó trôi nổi một người.

Vừa thấy được người đó, nàng không biết có phải là bị ma quỷ bám người hay không, lại cứ như vậy nhảy xuống, nghĩ đến mình thấy việc nghĩa hăng hái làm, nào biết về sau...

“Không thể nào... Chẳng lẽ mình... Đã chết?!”

Cái ý nghĩ này chợt lóe qua, Đinh Linh chỉ cảm thấy được hai chân mềm nhũn, cả người chết ngất...

Làm sao có thể? Đinh Linh ngồi ở bên hồ được người cứu lên. Từ lần trước té xỉu sau đó tỉnh lại: Trong đầu tương đối bình phục chút, nhưng nàng vẫn không thể tin được cái chuyện xuyên qua thời không này lại có thể xảy ra ở trên người của nàng.

Cứu nàng là A Cát, từ sau khi sống nương tựa vào người mẫu thân đã qua đời vào ba năm trước, hấn đã một mình dựa vào đòn cửi mà sống, là một thanh niên thành thật đầy hứa hẹn, chẳng qua là ở thời đại cổ xưa này, có thể có tương lai cũng chỉ có bình thường.

Nhưng nàng cũng không cam tâm ở nơi bình thường này, nàng muốn trở nên nổi bật, nàng thừa nhận mình là một người phụ nữ ham học hỏi, nhưng đây cũng không thể trách nàng, bởi vì tất cả mọi thứ này đều là vận mệnh an bày.

Nàng biết cả đời này của mình chắc là sẽ không có người đàn ông nào khác có thể khiến cho đáy lòng của nàng rung động, bởi vì tình yêu của nàng đã ột người—— Giang Mộ Phong, người yêu của chị gái nàng, một người đàn ông mà cả đời nàng cũng không thể nào yêu.

Ngày đó người đàn ông lúc chìm lúc nổi ở trong nước là người mà nàng cho rằng đời này sẽ không bao giờ nhìn thấy nữa, cho nên liếc thấy, nàng không khống chế được đáy lòng kích động nhảy xuống sông, nào biết cái nhảy này, lại có thể khiến sinh mệnh của nàng nổi lên biến hóa lớn như vậy.

Sau khi chết không phải là con người lên Thiên đàng hoặc là xuống Địa ngục sao? Tại sao cả hai cái nơi này nàng đều không có đi, nhưng trái lại đi tới một nơi quái lạ...

Trời ạ! Cổ đại nha! Chuyện hoang đường thế này, cho dù nàng té xỉu 800 lần nữa, cũng không thể thay đổi được, nhất là A Cát, một người sống sờ sờ thế này, người đàn ông mặc trang phục thời cổ xuất hiện ở trước mặt nàng, nàng cũng rất khó không chú ý...

“Cô nương...”

“Gọi ta là Đinh Linh được rồi.” Nàng ỉu xiu nói.

A Cát cho rằng tiểu mỹ nhân trước mặt quá buồn bã có thể là vì đã rất đói bụng. “Đình Linh, nàng đã đói bụng đúng không? Ta dẫn nàng đi ăn bánh bao được không?”

Từ nhỏ đến lớn hẳn cũng chưa từng mời bất kỳ một người con gái nào ăn qua thứ đó, cả chính mình cũng là ăn mặc tiết kiệm, nhưng Đình Linh thì không giống.

Nàng... Rất đặc biệt! Mặc dù hẳn thấy qua nữ nhân cũng không nhiều, nhưng tin rằng nàng tuyệt đối là một người đẹp ngọt ngào nhất, nhất là đôi mắt to đen láy của nàng cùng với nước da trắng ngần, mặc dù quần áo nàng mặc vô cùng khiến cho người ta đỏ mặt tim đập dồn, ban đầu lúc hẳn moi nàng lên từ trong nước, còn bị vẻ đẹp cùng ăn mặc kỳ quái ở nàng làm cho rung động.

Con gái lại học nam nhân mặc quần, hơn nữa quần vừa hẹp lại vừa chặt, càng tôn lên hai chân thon dài mê người của nàng, áo mỏng manh bởi vì ẩm ướt mà dán sát bộ ngực đầy đặn của nàng, đối với một chàng trai trẻ tuổi là kích thích quá lớn.

Nhưng, bất kể nàng mặc cái gì, dù sao nam nữ cũng thụ thụ bất thân, hẳn không thể coi nàng như nam nhân mà cởi quần áo thay sạch sẽ, cho nên hẳn nhờ đại thẩm nhà bên cạnh giúp đỡ, nhưng bóng dáng mê người của nàng từ lâu đã làm hẳn ý loạn tình mê.

Ở trong lòng hẳn, Đình Linh trở thành thiên thần hoàn mỹ của hẳn, thiên thần là không thể tùy tiện xúc phạm.

Đình Linh lại không biết nàng là như thế nào ở trong mắt hẳn, chỉ biết điều duy nhất nàng có thể làm bây giờ chính là cố gắng làm tốt bản thân, phải sống tiếp. Nàng tự nói với mình, dưới tình hình ở trước mắt không thể quay về, cũng chỉ phải như thế.

Lúc này, cách đó không xa dường như có cái gì đó xôn xao, khiến cho Đình Linh và A Cát đều chú ý.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe được mỹ nhân vừa hỏi, A Cát liền đứng dậy, lập tức nói: “Chờ ta một chút! Ta đi xem, quay lại ngay.”

“Ah! Chờ...”

Đình Linh không kịp ngăn cản hẳn, bởi vì nàng cũng không có quá nhiều tò mò, nhưng hẳn đã chạy xa rồi.

“Anh chàng này sinh ở thời hiện đại nhất định có thể là một phóng viên xuất sắc, động tác thật sự là rất nhanh nhẹn...” Đình Linh nói thầm.

Chỉ chốc lát sau, A Cát kích động chạy trở về. “Đình Linh, là Đoàn vương gia!”

“Đoàn Vương Gia?! Hẳn là ai vậy?” Nàng thắc mắc.

“Gia thế bối cảnh của Đoàn vương gia này quá vượt trội, bởi vì cha của hẳn nhiều lần có công với triều đình mà được thụ phong làm vương gia, hơn nữa Đoàn vương gia cũng có giao tình tốt với hoàng thượng, gia tộc này ở kinh thành có thể nói là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, không ai dám đắc tội với bọn họ.”

Đó không phải là cái loại người ỷ thế hiếp người, cái loại cáo mượn oai hùm thường diễn trên tivi sao, nàng khinh thường nhất cái loại người này.

“Hẳn tới làm cái gì?”

“Nghe nói trước đó hẳn đến đây du hồ, kết quả không cẩn thận bị lật thuyền, được người cứu lên thì gần như hấp hối, đây đối với Đoàn phủ mà nói chính là chuyện rất khủng khiếp.”

“Nói thế nào?”

“Bởi vì khi Đoàn vương gia năm mươi tuổi thì mới sinh một người con độc nhất này, cho nên...”

“Hiểu rồi.”

Lại là một người “Hiếu tử” ! Hóa ra từ xưa đến nay vẫn không có nhiều thay đổi, di căn nói dối tông đường thật sự là đáng sợ, luôn nhất định phải nặn lấy ra một người, chẳng lẽ thế giới này nhất định phải cần có những người đàn ông mới có thể phồn vinh sao? Lúc này Đình Linh không khỏi nghĩ đến trước khi Trung

Quốc thực thi thai hóa (chính sách một con), kết quả chính là nguy cơ hai mươi năm sau đàn ông Trung Quốc không có lấy được vợ.

Dạng này mà... Làm không tốt nàng đi Trung Quốc sẽ biến thành hàng bán chạy! Tiếc là nàng lại đi đến thời đại con gái vô tài mới là đức, thật sự là quá nhỏ đối với một người phụ nữ thời đại mới như nàng.

Nghĩ nàng là thông minh như vậy lại dừng cảm hào phóng, đây chính là nàng đã tốn thời gian hơn mười năm gian xảo được bồi dưỡng lên, cho nên mới hai mươi tuổi - tuổi còn trẻ đã trở thành tân tú* của giới hội họa.

(*) Tân tú: tài năng mới nổi.

“Chúng ta đi nhanh đi! Bằng không bọn họ sẽ đến đuổi người, binh lính này đuổi người chính là không ưa chuộng tình cảm gì đó, bọn họ sẽ...”

“Đuổi người?! Tại sao phải đuổi chúng ta? Hồ này không phải là bất cứ ai cũng có thể tới sao?”

“Ngày thường đích thực là như vậy, nhưng là hôm nay vương gia có chuyện...”

“Cho nên những người nhỏ bé như chúng ta phải lập tức ngoan ngoãn rời đi giống như con chó con?” Lúc này thật hy vọng người dẫn đầu trận chiến nhô ra phía sau lưng, để nàng có thể đi đả kích tội phạm, tố giác việc không hợp pháp.

Vương gia này... Đáng ghét! Ở trong sách lịch sử, giáo viên đều có dạy, cái loại người này tràn đầy, hơn nữa cái loại hoàng thân quốc thích này ngông cuồng tự cao tự đại, oai phong lẫm liệt, ở trong niên đại này chính là không cho phép bất cứ kẻ nào không tôn trọng quyền uy của bọn họ, bằng không kết cục chính là câu—— người đâu! Lôi ra ngoài chém!

A Cát sững sốt một chút, rồi sau đó ngượng ngùng sờ sờ đầu, cười cười: Trong lòng lại nghĩ đến: Con gái quá thông minh tựa hồ cũng là phiền toái.

“Dù sao chúng ta cũng ăn bánh bao rồi, không tồi, đi thôi!”

“Không! Ta không đi!” Đinh Linh quát cường nói.

Sở dĩ hôm nay xin A Cát mang nàng tới nơi này, chính là hy vọng nhìn một chút có phải là có cơ hội có thể trở lại thời hiện đại hay không, nếu như là vì nàng có lòng tốt nhảy vào trong nước cứu người mới đi đến cổ đại, nếu như nàng lại nhảy một lần nữa thì... Biết đâu lại có cơ hội trở về... Huống chi nơi này là nơi công cộng, cũng không phải địa bàn của vương gia đó, dựa vào cái gì hần vừa tới nàng phải đi? Đừng làm cho đến uất ức như vậy chứ?

“Cái gì?!” Quả thực A Cát không thể tin được mình nghe được. “Không”? Căn bản chính là nàng lấy mạng nhỏ của mình đi khiêu chiến quyền uy!

”Ta ghét nhất chuyện thế này, cũng chỉ là một con sâu gạo cao quý nhờ dân chúng nuôi, hần còn là con sâu gạo gian trá hoặc là tệt hơn...”

“Đó là cái gì?” A Cát thắc mắc. “Sâu gạo tốt... Là sâu gạo vương sao?”

“Nhưng vẫn là sâu gạo!” Nói vừa xong, chỉ nghe phía sau truyền đến tiếng vang thật lớn, Đinh Linh nhìn lại—— “A——”

Nàng bị dọa giật mình, hóa ra lúc hai người bọn họ nói chuyện, đồng thời thị vệ của vương gia cũng dọn đường đến nơi này, nhìn thấy bọn họ còn chưa có rời đi, vốn là muốn dùng vẻ mặt dữ tợn đe dọa bọn họ, nào biết lại bị lời nói của tiểu mỹ nhân hấp dẫn, tiếp theo thì té xỉu.

“Lúc nào thì toát ra nhiều người như vậy hả?” A Cát giật nảy mình.

“Đúng vậy!” Đinh Linh vỗ vỗ lồng ngực, mà người mới vừa rồi bị lời của nàng dọa đến ngã ngửa trên mặt đất cũng vội vàng đứng lên, lần nữa sửa sang lại mã ngoài uy nghiêm của mình một chút.

“Này, này, này! Người không liên quan mau mau rời đi! Đoàn vương gia muốn tới du hồ, người, còn có người, mau cút!”

Người này nói chuyện thật là khiến người ta nghe xong cực kỳ nổi giận, hấn cho rằng hấn là ai vậy hả?” Đinh Linh rất không vui. “Nếu như ta không đi, người có thể làm thế nào?” Ở cuộc sống tự do dân chủ của Đài Loan quá lâu, hiện tại chính là nàng đã quên mình ở thời đại quân quyền, sợ ý một chút, đầu sẽ...

“Cung sai đại nhân, chúng tôi đi liền, ngài đại nhân đại lượng, đừng nóng giận...” A Cát cúi đầu khom lưng nói.

“A Cát ca...”

“Đinh Linh, coi như suy nghĩ cho ta một chút đi! Vì tranh chấp khẩu khí này mà mất đi cái mạng nhỏ, không đáng...”

“Người.....” Đinh Linh còn muốn kháng nghị, nhưng suy nghĩ đến có lẽ không nên liên lụy A Cát, lại không cam nguyện gặt đầu.

Ngay lúc Đinh Linh và A Cát chuẩn bị rời đi, nàng phát hiện người trước mắt toàn bộ thần sắc đột nhiên trắng bệch, ngay cả khuôn mặt phơi nắng đến giống như một người da đen Châu Phi của A Cát sắc mặt cũng trắng bệch đến đáng sợ.

“Làm sao vậy...”

“Sao còn có người ở chỗ này?”

Một giọng nói trầm thấp không vui từ sau lưng vang lên, bình sinh lần đầu tiên, diêm xấu sau lưng khiến cô rung mình sợ hãi, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, càng khiến lòng nàng kinh hoàng chính là giọng nói của hấn...

Chính là hấn sao? Không thể nào! Nàng chẳng biết tại sao bị ông trời đưa tới cổ đại này, chính là xuyên qua “Hải vận”, “Khoang hạm nhất” thế này có thể nói là đãi ngộ hiếm có, càng khỏi phải nói một lần đưa hai người tới đây, nếu như ông trời thật sự một lần đưa hai người tới đây, thế không phải là con chó chết chìm ấy cũng sẽ cùng tới đây?

Vừa nghĩ như vậy, thì phát hiện một cái chân ngắn của con chó lạp xường thoáng đi qua trước mặt nàng...

Cái gì?!

“Vậy ban đầu lúc chìm lúc nổi ở trong nước không phải là con lạp xường ấy...”

“Đinh Linh?”

Đinh Linh từ từ xoay người lại, cả người gần như không thở nổi.

“Người...”

Mộ Phong mở to mắt, cũng nói một chữ, “Người...”

Hai người nhìn chăm chăm nhau hồi lâu, ánh mắt Đinh Linh rơi ở trên người nam tử tuấn mỹ toàn thân mặc bộ hoa phục.

Hấn vẫn khôi ngô như xưa, không... Phải nói là càng hấp dẫn người hơn, gần như khiến nàng không cách nào hít thở, khiến nàng...

Đinh Linh cố sức không để lộ ra vẻ mặt sợ hãi, ước chừng đã năm năm nàng không có gặp qua hấn, lần nữa gặp lại, trí nhớ trải qua cũng từng cái hiện ra trong đầu.

Nàng nhận mình thật sự vẫn còn yêu hấn, nhưng thời gian năm năm mài cùn trong trí nhớ đối với phản ứng lợi hại của hấn, không nghĩ tới chỉ cần hấn liếc một cái, trí nhớ liền khôi phục.

Sự thật vẫn không thay đổi, nàng đối với phản ứng của hấn vẫn giống như trước đây, tim đập rộn lên, kích động thẳng ngay đến đầu dây thần kinh, làn da căng thẳng nóng lên. Nàng muốn sờ hấn, đến gần hấn, khát vọng ngửi mùi nam tính của hấn mãnh liệt đến gần như làm cho hai chân của nàng như nhũn ra, nhưng, cho dù là nàng khát vọng như thế, nhưng đánh thế nào cũng không có dũng khí bước đi về phía của hấn.

“Tiểu Linh, thật sự là người sao?”

“Sao người có thể ở chỗ này?” Giọng nói của nàng khàn khàn giống như là bị hạt cát lấp đầy, hại nàng vội vã ho một tiếng, hắng giọng.

“Ta...” Mộ Phong nghĩ nên làm thế nào trả lời.

“To gan!”

Đang lúc Đinh Linh còn chưa hiểu gì thì vài thanh đao đã kề ở trên cổ của nàng, chỉ cần thêm chút lực nữa, nàng sẽ đầu thai chuyển thế một lần nữa.

“Dừng tay! Đi an bày một chỗ, ta muốn cùng tiểu... cùng vị cô nương này nói chuyện một chút.”

“Dạ!” Đội trưởng thị vệ cung kính nói, những binh lính khác cũng đều thu đao về.

Nhưng Đinh Linh cũng không muốn nói bất cứ điều gì với Mộ Phong, thế là xoay người liền đi.

“Đi đâu?” Hắc chặn ngang bắt được cổ tay của nàng, bá đạo hỏi.

“Không cần người quan tâm!” Người đàn ông này dung nhập vào cái thời đại này còn nhanh hơn nàng, thật sự là một loài động vật giống đực có khả năng thích ứng mạnh, nhưng hắc lại trở thành vương gia...

“Đinh Linh...”

“Xin người tự trọng! Tỷ phu.”

Một câu “tỷ phu” làm cho khuôn mặt tuần mỹ của Mộ Phong trắng bệch, thất thần, làm hắc buông lỏng tay.

Người xung quanh thì đối với mọi thứ trước mặt này cảm thấy vô cùng khó hiểu, bởi vì vương gia luôn luôn hỉ nộ vô thường, tàn bạo phóng đảng trước giờ không cho phép bất cứ một người nào vô lễ với hắc như thế.

Lần trước, một tiểu cô nương cự tuyệt yêu cầu vui vẻ của hắc, hắc liền hạ lệnh đem nàng vào kỹ viện, mà chuyện đáng sợ khác cũng không cần phải nói rồi. Xem ra kết cục của tiểu mỹ nhân này cũng sẽ không tốt lắm, dám trêu chọc vương gia.

“Vương gia, muốn thuộc hạ đuổi theo?”

Lúc này Mộ Phong mới lấy lại tinh thần, sau một hồi suy nghĩ, hắc mới kiên quyết hạ lệnh, “Dẫn nàng tới cho ta!”

“Dạ!”

2. Chương 2

Một mình Mộ Phong nằm trên cỏ ở hậu hoa viên, trong lòng hắc lại rất vui vẻ, về phương diện khác lại rất mâu thuẫn.

Đinh Linh cư nhiên cũng đi đến cổ đại, tiểu cô nương ấy chỉ biết trốn ở sau lưng của Tiểu Quân nay đã cao lớn, hai người bọn họ đã bao lâu không có gặp mặt rồi? Ngẫm lại hắc là có hơn năm năm rồi?

Nàng lại còn gọi hắc tỷ phu? Chẳng lẽ Tiểu Quân không có nói mọi thứ với nàng sao?

Nhìn thấy trong mắt nàng đối với hắc kháng cự, căm phẫn, nơi nơi làm hắc hiểu biết rõ ràng, nàng vẫn còn hiểu lầm hắc.

Nàng cho rằng hắc vẫn còn là tỷ phu của nàng, cho rằng giữa hai người bọn họ có khoảng cách không cách nào vượt qua giới hạn, cho nên vẫn cứ coi hắc là thiên đại độc vật*, chỉ sợ tránh không kịp.

(*) Thiên đại độc vật: là một vật có độc tố cực kỳ lớn.

Trước kia tuổi nàng còn nhỏ, có lẽ đối với tình cảm không rõ lắm, nhưng vào lúc này đây sau khi gặp mặt, từ trong đôi mắt to long lanh nước, tràn đầy linh tính cùng thông minh của nàng hẳn hiểu được nàng đã là một thiếu nữ hiểu tình rồi.

Hắn khát khao nàng! Tình cảm tiềm ẩn ở trong cơ thể hắn hơn năm năm sau khi nhìn thấy nàng, giống như một núi lửa sắp bùng nổ.

Còn nhớ trước khi tới đây, hắn là vì cứu một con chó con chết chìm mà không cẩn thận bị tạp vật trong nước cuốn lấy chân, kết quả mình cũng uống nước, trong mơ mơ màng màng, gương mặt quen thuộc xuất hiện ở trước mắt hắn.

Ở trong phút sinh tử đó, hắn quyết định ôm chặt lấy nàng, chỉ ít ở trong phút giây trước khi hắn chết, hắn muốn ôm chặt lấy người phụ nữ hắn yêu nhất.

Xem ra nàng là bị hắn kéo đến cổ đại này.

Ở thời đại này, lạ nước lạ cái, nghĩ đến lúc hắn mở mắt ra, hắn biết rõ mình là Giang Mộ Phong, nhưng cũng biết rõ mình biến thành một vương gia ở thời đại Đường triều này.

Hắn cố gắng phủ nhận mọi thứ, nhưng... Có người tôn kính hắn, nâng hắn thật cao, còn có cơ hội nhìn thấy hoàng thượng và quý tộc thời cổ đại, đây đối với hắn mà nói, chỉ cần vô hại, là hắn có thể miễn cưỡng nán lại.

Nhưng hắn vẫn muốn trở về, mãnh liệt muốn trở về, bởi vì ở hiện đại, có một người hắn quyến luyến, không yên lòng. Giờ đây người phụ nữ hắn quyến luyến cũng theo hắn cùng đi đến cái niên đại cổ xưa này...

Hắn đột nhiên mở mắt, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy màu sắc vui sướng, đôi mắt đen sâu sắc như vì sao lộ ra một ánh sáng vô cùng kiên quyết.

Giang Mộ Phong, chẳng lẽ ngươi còn không rõ đây là an bài tốt nhất của ông trời đối với ngươi sao?

Hắn quyết định rồi! Hắn ở thời đại cổ xưa này chẳng khác nào là được trọng sinh, có thể thoát khỏi tất cả gánh nặng tình người của hắn ở hiện đại, hắn thề muốn sống lại lần nữa, bất kể là về mặt cuộc sống hoặc là tình cảm.

Hơn nữa, ông trời cũng nghe được tiếng lòng năm năm qua này của hắn, mới có thể đưa Đinh Linh cùng tới.

Đúng! Nàng là quà tặng ông trời tặng cho hắn, tuyệt đối sẽ không sai.

Vậy hắn cũng sẽ không phụ lòng thiên đại ân huệ của ông trời cho hắn, hắn sẽ nắm chắc cơ hội này.

Cưới nàng... Đúng! Hắn muốn cưới nàng làm vợ!

Suy nghĩ đến ý nghĩ này, toàn thân Mộ Phong tràn đầy hưng phấn và mong đợi trước nay chưa từng có.

Nhất định nàng cũng sẽ đồng ý, bởi vì ở cái niên đại cổ xưa này, có thể nói nàng là bơ vợ không nơi nương tựa, có thể dựa vào cũng chỉ có hắn.

Rất tốt, chỉ cần hắn thêm chút sức, nàng sẽ đi vào trong lòng của hắn. Mộ Phong suy nghĩ rất chắc chắn.

Cũng trong lúc đó, Đinh Linh đang cất lực cùng bếp đối kháng, trong lòng mãi nhớ bếp gas, lò vi sóng, lò vi ba, nàng dùng miệng thổi lửa bếp củi, cảm thấy mình mệt mỏi đến gần như muốn tái sinh rồi.

“Trời ạ! Ta thật sự sắp điên rồi.”

Ngay tại lúc Đinh Linh quyết định phá hủy bếp lò, cửa chính “ầm” một tiếng bị mở ra, có người xông vào.

“A Cát ca, làm sao vậy?” Nàng thắc mắc nhìn người tới.

“Mau! Mau đi với ta...” A Cát thở cũng không kịp thở, liền kéo nàng đi thẳng ra ngoài.

“Làm sao vậy?”

“Có người muốn tới bắt nàng rồi!”

“Bắt ta? Nhưng ta không phạm lỗi gì, vì sao phải chạy trốn?” Sao đến cả cổ đại cũng có loại đùa giỡn chạy trốn chết này chứ?

“Đinh Linh, bà cô của ta, bây giờ nàng đừng tranh cãi với ta, nhanh đi với ta là được!”

“Được...”

Nhìn vẻ mặt vô cùng sợ hãi của hắn, tương lai sau này nàng vẫn là ngoan ngoãn nghe lời hắn.

Lần trước nàng hành động như thế chính là thiếu chút nữa hại đến A Cát cùng cái mạng nhỏ của mình, tự mình làm tự mình chịu, nhưng A Cát là vô tội, không nên gặp xui xẻo dạng này, huống chi hắn còn là ân nhân cứu mạng của nàng.

Ngay sau đó, hai người liền lén lút chạy tới túp lều sau núi, đi tới một cái động nhỏ.

“Đến rồi! Trước tiên nàng trốn ở chỗ này.”

“Được.”

Nàng vội vã chui vào góc hẹp sơn động nhỏ chỉ có thể vào nhiều hơn hai người một chút xíu, nàng cho rằng A Cát cũng cần phải trốn, thế nhưng hắn chỉ là cầm túi nhỏ trong tay nhét vào trong tay nàng.

“Cái này cho nàng, bên trong có chút lương khô và nước, có thể chống đỡ một thời gian.”

“A Cát ca, vậy còn người?”

“Đừng lo lắng, ta trở về xem rốt cuộc vì sao bọn họ muốn bắt nàng, chỉ là đừng lo lắng, có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho nàng bị bất kỳ tổn thương nào.”

“A Cát ca, cảm ơn người.”

A Cát lại ngơ ngác cười nhẹ một tiếng, “Không có á! Giúp người vốn là vui vẻ.” Nói xong hắn lại vội vàng vàng rời đi, để lại một mình nàng cô đơn ở trong sơn động vừa nhỏ lại vừa ẩm ướt.

Thế sự thực là nhiều biến hóa! Phút chốc trước nàng còn bận nấu cơm, sau một giây lại bị giấu ở trong sơn động kỳ quái này, mà hết thấy việc này đều là người đàn ông đó ban tặng.

Đúng! Sẽ không sai, nhất định là hắn muốn tìm nàng, nhất định là vậy!

Vì sao muốn tìm nàng? Cho dù bây giờ bọn họ là ở cổ đại hoặc là hiện đại, cũng không nên gặp lại, càng không thể lại tiếp xúc, tuyệt đối không thể!

Nàng dùng hai tay che mặt, trong lòng biết rõ tất cả đều là bởi vì quan hệ quá mức gần gũi với hắn, một khi tiếp xúc với hắn, thì nàng không khống chế được bản thân, tiểu ác ma trong lòng cũng sẽ chạy đến, dù dễ dàng làm ra chuyện khiến nàng mất mặt.

Không! Nàng đã hạ quyết tâm, không lại để ỉnh hèn mọn, yếu đuối như vậy, tuyệt đối không thể.

Gian đi! Trước tiên thật tỉnh táo lại, chờ A Cát đến đây sẽ bàn, có lẽ người đàn ông đó sẽ hết hy vọng...

Trong lúc hốt hoảng nàng còn nghĩ, ông trời đối với hai người bọn họ rất không công bằng, đều cùng đi đến cái thời cổ đại chìm không để trứng, nàng thì cái gì cũng không có, mà hắn lại hóa thân thành vương gia uy phong lẫm liệt.

Không nghĩ tới ông trời cũng sẽ trọng nam khinh nữ, nàng muốn kháng nghị!

Chờ đến khi mặt trời chiều ngã về tây, đám quân người phiên chết của Đoàn gia vẫn còn không rời đi, hóa ra bọn họ là muốn ở lại tại nhà hắn?

Chẳng qua là, người khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng sợ chính là Đoàn vương gia, chỉ thấy hắn mặt không chút biểu cảm... Không! Phải nói là vẻ mặt rất khó coi, nhất là bộ dáng của hắn rõ ràng không muốn cười lại phải gượng cười.

“Vương gia, tiểu nhân thực sự không biết chuyện!” A Cát miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo, chỉ tiếc hắn không biết nói dối, cho nên mặt đỏ lên làm mọi người trong phòng đều biết hắn đang nói dối.

Mộ Phong cũng rất bình tĩnh, hần vươn tay phải ra hiệu, sau đó nháy mắt liền thấy hai người thủ hạ nâng một cái rương lớn đi vào.

“Mở ra!”

“Dạ!”

Cái rương vừa mở ra, ánh sáng lóng lánh chói mắt lập tức làm mắt của A Cát đau nhói, sau khi đợi hần thích ứng, mới nhìn rõ trước mắt lại có một đồng bạc lớn.

“A Cát, đây là tiền thù lao cảm ơn người.”

“Cảm ơn cái gì?” A Cát trợn to mắt.

“Cảm ơn người đã cứu vị hôn thê của ta.”

A Cát hét lớn: “Cái gì? Đinh Linh là... là...”

Mộ Phong mỉm cười gật đầu, sau đó lại đau khổ cúi đầu, dùng giọng nói bi tình của vai nam chính bắt đầu việc đan tết dệt của hần, lời nói dối nửa thật nửa giả.

“Nhớ ngày nào đó, ta và Đinh Linh cùng du hồ, kết quả một lần không cẩn thận, lật thuyền, cả hai chúng tôi đều rơi xuống nước, ta được những người khác cứu, Đinh Linh tất được người cứu lên... Cho nên, A Cát, người thật sự là ân nhân cứu mạng của chúng tôi!”

Cả người A Cát ngốc ngay tại chỗ, tim của hần đang chảy máu, bản thân đau lòng đối với Đinh Linh vì ái mằm nhỏ nhỏ lặng lẽ sinh trưởng còn chưa nẩy nở phát triển thì lại bị giẫm trở lại.

“Nhưng... Đinh Linh nói nàng không biết người!”

Trông mắt đen xinh đẹp của Mộ Phong lóe lên một ánh sáng không muốn người biết, nhưng hần che dấu rất nhanh, mở miệng nói: “Ta đã nói rồi, thuyền lật là có nguyên nhân, bởi vì hai người chúng tôi đang cãi nhau.”

“Oh!”

“A Cát, người hãy nhận lấy những số tiền này đi! Rồi sau đó nói với ta Đinh Linh ở đâu, ta rất lo lắng cho nàng.” Mộ Phong càng ghen tị hơn rồi. Nghĩ tới thời gian này Linh đều ở cùng một chỗ với người đàn ông này, hần đã tức giận, căn bản hần không muốn suy nghĩ giữa bọn họ rốt cuộc có xảy ra chuyện gì hay không.

Người sáng suốt đều biết rõ tiểu tiểu phu này đã ý loạn tình mê với Đinh Linh, vậy Đinh Linh đâu? Có phải là hần đã tới quá muộn hay không, cho nên trong lòng nàng đã có đối tượng rồi?

“A Cát, xin người...”

“Người... Người có chứng cứ gì nói Đinh Linh là vị hôn thê của người?” A Cát hỏi. Hần không có ngốc, cũng biết thanh danh của vương gia không tốt, hưởng chi bộ dáng của Đinh Linh đáng yêu như vậy, bất luận người đàn ông nào nhìn cũng đều sẽ không khống chế được động lòng với nàng, hần không thể vì tiền mà bán đứng nàng, tuyệt đối không thể!

Chỉ thấy Mộ Phong thở dài một hơi, rồi mới ngoắc ngoắc ngón tay với A Cát, “Người lại đây.”

A Cát thận trọng đi qua, Mộ Phong nói một câu nói ở bên lỗ tay của hần.

Sau khi nghe xong, cả người A Cát như bong bóng xì hơi, nói: “Nàng ở trong một cái sơn động nhỏ sau núi.”

Mà người phụ nữ nhỏ ở trong sơn động ngủ rất ngon cũng không biết mình đã bị bán đứng rồi.

Đinh Linh liên tục gặp ác mộng, mơ thấy bí mật nhỏ của nàng bị chị gái và Mộ Phong phát hiện, hai người không ngừng cười nhạo nàng, làm nhục nàng, mà trong mộng mình chỉ có thể khóc suốt, khóc suốt.

“Không... Không... Không... Hu...”

Mộ Phong là bị mỗi một tiếng khóc nức nở ấy làm tan nát cõi lòng thu hút hẳn tới, bằng không sau núi to lớn thế này, hẳn muốn tìm được Đinh Linh, tối thiểu nhất cũng cần phải chút thời gian.

Trước tiên hẳn ra hiệu bảo thủ hạ lùi đến ra ngoài phạm vi có thể nghe được giọng nói, lúc này mới từ từ đến trước sơn động vạch ra màn che được hình thành bởi những dây leo thiên nhiên, quả nhiên phát hiện người phụ nữ nhỏ cuộn mình trong động giống như mèo con.

Nàng khóc? Vì sao? Hẳn lặng lẽ đi đến bên cạnh nàng, nàng cũng không có thức giấc, như thế cũng tốt, có thể cho hẳn được nhìn nàng.

Mười ngày qua, hồi ức trải qua luôn luôn hành hạ hẳn, làm hẳn đêm không ngủ được. Hôm nay lần nữa nhìn thấy nàng, một sự rung động thuần túy khiến hẳn mãnh liệt chiếm hữu ham muốn.

Nàng là của hẳn, mà hẳn muốn nàng, nghĩ đến hai tay phát run.

Lúc trước là hẳn dùng hết sức lực mới dè xuống dục vọng, không để a thảo của mình đưa về phía nàng vẫn còn chưa thành niên. Nhưng, hiện tại nàng khác, bây giờ chẳng những nàng trưởng thành, còn xinh đẹp càng thêm động lòng người, càng thêm mê người hơn.

Hẳn biết hẳn không nên đổ lỗi tất cả dục vọng của mình đến nụ hôn lúc trước với nàng, chương ngại vất ngang ở giữa hai người lúc trước đã được loại trừ, nàng cũng đã trưởng thành, là một người phụ nữ rồi, hẳn còn lại là một người đàn ông, cũng sẽ khát vọng nàng, muốn toàn thân nàng có thể nóng lên, nhiều tiếng yêu kiều nằm ở trong lòng ngực của hẳn.

Đúng! Cứ làm như vậy, để cho gạo nấu thành cơm, chỉ cần đạt được người của nàng, sau đó sẽ từ từ giành được lòng của nàng. Dáng vẻ Mộ Phong nghĩ như thế, sau đó quyết định, hẳn liền cúi đầu hôn môi đôi môi hồng của nàng.

Rất ngọt! Hẳn nhịn không được phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn, một tiếng này lại làm cho Đinh Linh tỉnh lại.

“A!” Theo bản năng, nàng dùng sức chống đẩy, tiếc rằng sức lực của nàng vốn không lay động được hẳn chút nào.

Trái lại, hẳn càng thêm bá đạo lấn đến gần, làm cho nàng không thể lui được nữa.

Đinh Linh ngẩng đầu lên thở hổn hển nói: “Rất cuộc người muốn làm cái gì?!”

“Theo ta về nhà.”

“Nhà?!”

“Đúng! Về nhà...”

Lí do thoái thác của hẳn khiến nàng cảm thấy buồn cười. “Người xem quần áo trên người chúng ta, nhìn xung quanh một chút, không có đèn, không có xe, không có điện, thậm chí là cái niên đại không có tự do, chúng ta đâu còn có nhà?”

“Có ta ở đây, nàng vĩnh viễn đều sẽ có một ngôi nhà an toàn và ấm áp.”

Lời nói của hẳn khiến lòng nàng rối loạn một hồi, đó là một cảm giác vừa vui lại vừa làm chua xót lòng người.

“Nếu như người cho rằng bởi vì quan hệ với chị gái ta...”

“Quan hệ thế nào?” Hẳn hỏi lại.

“Quan hệ thế nào... Chính là quan hệ...” Đột nhiên nàng không biết nên nói như thế nào, chỉ có thể hít sâu một hơi, lại chậm rãi mở miệng, “Người có biết...”

“Không! Ta không biết.” Giờ phút này hẳn cực kỳ giống một cậu bé không phân rõ phải trái.

“Giang Mộ Phong!”

“Nàng tức giận cũng vô dụng, sự thực chính là, ta và nàng chẳng biết tại sao đi đến thế giới này, cái này đại biểu cái gì?”

“Đại biểu chúng ta đã chết!” Nàng tức giận nói.

Hắn nắm chặt cánh tay của nàng nói: “Là trọng sinh! Đại biểu quan hệ trước đây của chúng ta đều không thành lập, không tồn tại.”

“Tại sao không tồn tại?” Tim của nàng đập rất nhanh, rất nhanh.

“Bởi vì ta muốn nàng.”

Trong phút chốc, Đinh Linh hoàn toàn không cách nào suy nghĩ, toàn bộ cảm giác đều trên thân người đàn ông ngay trước mắt.

“Rốt cuộc người đang nói cái gì?”

“Ta muốn nàng.” Giọng nói của hắn trở nên trầm thấp mê người.

Bắt đầu từ lần gặp đầu tiên, trông mắt đen vắng lặng và nụ cười của hắn đều làm nàng sung sướng, ý loạn tình mê, và vóc dáng cao lớn rắn chắc của hắn đủ để làm cho nàng giống như là một sắc ma nữ mãnh liệt chảy nước miếng.

Ánh mắt của nàng vẫn xoay quanh quần hắn, nhưng thân phận của hắn cũng là làm nàng không cách nào nghĩ xa hơn.

Chị gái luôn luôn đối tốt với nàng, từ sau khi cha qua đời, người thân duy nhất của nàng cũng chỉ có chị gái, cho nên đối với chị gái luôn luôn rất kính trọng.

Nàng không cách nào đối mặt với chính mình lại có thể nghĩ xa hơn với người đàn ông của chị gái còn có thể giả vờ làm như không có chuyện gì xảy ra, cho nên mới lựa chọn rời đi, vào ở ký túc xá đại học.

Năm năm, nguyên tưởng rằng tất cả đều đi qua, nàng có thể hoàn toàn quên đi người đàn ông không thuộc về nàng, nhưng quỷ thần sui khiến xuống cứu hắn... Không, mặc dù không có cứu lên, nhưng lại gặp nhau, nàng phát hiện mình càng thương hắn hơn. Bây giờ, người đàn ông nàng thầm mến lại ở cái niên đại này, trong một cái sơn động nào đấy nói với nàng hắn muốn nàng...

“Chẳng lẽ nàng đã quên lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta, nàng là nhiệt tình với ta thế nào?”

Sao nàng có thể quên được... Buổi tối hôm ấy nàng chuẩn bị rời khỏi nhà vào ở ký túc xá trường, chỉ một mình nàng cô đơn đứng ở cửa nhà, chỉ vì chờ hắn, hy vọng có thể làm một cái kết thúc đối với một đoạn thầm mến không có kết quả của chính mình, chỉ ít nàng cho rằng kết thúc bộ dạng này đối với mình là tốt, nào biết sau lại bị tình cảm nồng đậm trong lòng mình làm cho văng đầu, rồi sau đó bị kích động đánh vào hắn, thậm chí hôn hắn.

Đây là chuyện xấu khiến cả đời nàng cũng không cách nào quên, mặc dù ngọt ngào, nhưng cũng khiến người ta vô cùng xấu hổ.

Vốn cho rằng chuyện này vĩnh viễn sẽ không bị nhắc tới, mà hắn cũng đã đồng ý, hắn nói sẽ không để ở trong lòng, vậy tại sao bây giờ...

“Người im miệng!”

“Làm sao vậy?” Hắn đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, châm biếm nói: “Xấu hổ rồi hả?”

“Người... Người quá vô lý rồi!” Nàng vừa nói xong, hắn đã nhào lên nàng. “Người muốn làm gì?!”

Hắn không nói gì, chỉ bá đạo phong bế lại miệng hồng nộn của nàng, nuốt tất cả kháng nghị của nàng vào trong bụng.

“Không được... Không được... Người đừng quên chị gái...”

Hai tay hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, vẻ mặt nghiêm túc nói với nàng: “Hiện tại trong mắt, trong lòng của ta chỉ có nàng! Nàng biết không? Ta hoàn toàn không quên được nụ hôn của nàng, cũng vĩnh viễn sẽ không đi hôn những người phụ nữ khác.” Hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng miêu tả môi của nàng.

“Người...”

Hắn tăng thêm lực ngón tay, làm hô hấp của nàng càng thêm dồn dập hơn. “Nàng muốn ta sao?”

Đột nhiên nàng mở to hai mắt, “Rốt cuộc người đang nói hươu nói vượn gì hả?”

“Ta hỏi nàng, nếu như không có chị gái của nàng, nàng sẽ chấp nhận ta chứ?”

Đây là hắn đang ép hỏi nàng sao? Ép buộc nàng đối mặt với sự thật cố trốn tránh năm năm qua... Không! Dựa vào cái gì hắn lại đối với nàng như vậy?!

“Không! Ta không muốn người.” Nàng miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo nói, tự cho là như thế là có thể thuyết phục bản thân mình.

Thật lâu, hắn chỉ là không nói gì nhìn nàng, ánh mắt nóng bỏng như vậy, lại khiến nàng cảm thấy không được thoải mái...

3. Chương 3

“Không! Người nói dối!”

“Cái gì?!”

Mộ Phong hôn Đinh Linh thật sâu, không để ý tới giây giụa của nàng, trái lại, nàng càng giãy dụa, càng làm cho hắn khát vọng, hắn càng khẳng định quyết tâm muốn nàng hơn nữa.

Bàn tay bá đạo xâm nhập nữa người trên của nàng, nắm giữ bộ ngực sữa đầy đặn của nàng, dùng một lực đạo xoa nắn khiến người muốn thét lên.

“Chẳng lẽ nụ hôn khi đó của nàng chỉ là để trêu chọc ta, đùa bỡn ta, chỉ là nàng nhất thời cao hứng kéo lên lòng ham muốn của ta?”

“Đừng...”

Nàng liếc mình giãy dụa, vặn vẹo, nhìn vào lửa dục đốt người trong mắt của Mộ Phong cũng là yêu mị gọi cảm, dẫn phát ra thân thể vừa nam tính vừa thú tính của hắn.

Hô hấp của nàng bởi vì kinh sợ mà không thuận, chỉ có thể bắt lực nhìn hắn, đôi mắt xinh đẹp mở đến thật to, ở trên khuôn mặt tái nhợt của nàng càng lộ ra vẻ đẹp động lòng người của nàng, vừa thấy là thương.

“Rốt cuộc người muốn làm cái gì?”

Bàn tay của hắn vẫn càn rỡ vuốt ve ở ngực của nàng. “Một người đàn ông bình thường cùng một người phụ nữ hồn nhiên nhưng trong lòng gian ác, chẳng lẽ không thể sử dụng một nụ hôn nóng bỏng làm cho hai người bốc cháy lên sao?”

“Muốn bốc cháy tự người bốc cháy, chuyện không liên quan đến ta!”

“Chuyện làm sao có thể không liên quan đến nàng?!” Hắn lớn tiếng ngắt lời nàng, hai nàng sững sốt, không dám nói tiếp. “Chỉ cần tiếp tục kéo dài, rất nhanh ta liền có thể ném đến thân thể của nàng, vậy lúc đó chẳng phải nàng muốn hiến cho ta sao?”

Hiến thân?! Khi đó nàng có biểu hiện rõ ràng như vậy sao? Không! Nàng không phải muốn hiến thân, chẳng qua là hy vọng có thể nói hết tình cảm của mình cho hắn biết, những thứ khác nàng thật sự không có nghĩ quá nhiều, lại không nghĩ rằng hắn không nghĩ như vậy.

Hiến thân nha? Trời ạ! Nhưng tại sao nghe được hắn nói như vậy, tim của nàng lại đập nhanh như vậy?

“Hiện tại ta muốn đạt được điều ta muốn, mà ta cũng đã bỏ ra giá cao, cho nên...” Đôi mắt đen của hắn nhìn vào đáy mắt của nàng, làm nàng không thể động dậy.

“Cho nên...”

“Cho nên ta muốn đạt được những gì ta nên được!”

Khi nàng còn đang suy nghĩ về lời nói của hắn, cả người lại bị đẩy ngã, mắt thấy hắn lại muốn đè lên.

“Đinh Linh, ta rất muốn nàng, nàng biết không?”

“Người nói cái gì ta đều nghe không hiểu, tại sao nói người bỏ ra giá cao?”

Hắn ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tuần mỹ biểu lộ vẻ lạnh lùng, rồi sau đó gằng từng chữ nói: “Bởi vì nụ hôn thiên sứ mất hồn của nàng, làm ta và chị gái nàng chia tay, nàng nói nàng có nên chịu trách nhiệm hay không?”

“Cái gì?!”

“Hiện tại đừng nói gì, để cho ta yêu nàng thật tốt.” Rất mềm, rất mềm mại, hắn cực kỳ yêu phần non mịn co giãn trong lòng bàn tay.

Đinh Linh vặn vẹo eo nhỏ nhắn muốn né tránh, nhưng trái lại giúp bàn tay của hắn lột sạch áo của nàng.

“A! Dừng tay! Không được nhìn...”

Mộ Phong cúi đầu nhìn người đáng yêu dưới thân, chỉ thấy đôi mắt đẹp của nàng như lửa, môi đỏ mọng khê nhếch, hơi thở thơm mát thở hỗn hển, bộ dáng kiều mị làm hắn cảm giác được trong bụng có một dục vọng mãnh liệt đang điên cuồng bốc cháy.

Hôn nàng, giống như là đang thưởng thức rượu ngon khát vọng đã lâu năm, tay hắn không kìm hãm được đang dùng sức vuốt ve trên lưng và bộ ngực rất dồi dào của nàng.

“Dừng...”

Không cho nàng cơ hội thở dốc, một tay hắn kéo xuống áo lót trên người nàng, thân thể mềm mại của cô gái trẻ phơi bày ngay trước mắt, tuyết lấy quả anh đào đỏ tươi trên đỉnh đầu bộ ngực cao nhọn, da thịt toàn thân trơn mềm xem ra vô cùng mịn màng.

“Nàng thật là đẹp...” Hắn cúi đầu duỗi đầu lưỡi khê liếm bộ ngực của nàng.

Một trận cuồng dã vuốt ve cùng bú mút, khiến nàng cảm thấy lồng ngực của mình có một loại tê nhị, xa lạ, không cách nào kháng cự khoái cảm.

Nàng chưa bao giờ để người khác phái ôm ấp, dặt tay qua, chớ đừng nói chi là bị một người đàn ông ôm, hôn như thế.

Môi lưỡi của hắn không ngừng du di ở trên người của nàng, nàng nhin không được phát ra một tiếng yêu kiều từ cổ họng.

Tiếng than ngâm của nàng làm cho hắn cực kỳ hưng phấn, ngẩng đầu lên lộ ra nét mặt thỏa mãn. “Cứ như thế! Kêu lên, như thế ta mới biết được nàng khát vọng ta thế nào.”

Môi của hắn rơi ở trên môi nàng, một tay xoa nhẹ ngực của nàng, âu yếm, vuốt ve ở trên bộ ngực mềm mại trơn mềm ấy.

Mộ Phong tham lam ôm ấp thân thể mềm mại trơn mềm và tinh tế của cô gái này trong ngực, cô gái có hương thơm đặc biệt truyền vào mũi của hắn, càng làm cho hắn khó mà kháng cự.

“Ah... Uh’m... Dừng...”

Đinh Linh muốn đẩy hắn ra, nhưng mà vuốt ve của hắn vô cùng kích thích, bàn tay hơi thô ráp di chuyển ở trên da thịt nhẵn bóng của nàng, gây cho nàng khoái cảm mất hồn không cách nào nói rõ.

“Để chịu không?” Hắn duỗi ra đầu lưỡi liếm láp qua lại ở cổ và vành tai của nàng.

“Uh’m... Dừng tay...” Nàng đã không cách nào suy nghĩ chút gì nữa, theo bản năng chỉ có thể ngênh hợp với vuốt ve của hắn, muốn hắn nhiều hơn, nhiều hơn...

“Ta đã không thể dừng tay, nàng cam chịu số phận đi!”

Bàn tay của hắn lướt qua bụng trơn truột của nàng đi đến giữa hai chân, không khách khí thăm dò vào tiểu huyết sớm đã ướt đầm.

“Dừng...” Theo bản năng nàng kẹp chặt hai chân, không cho hắn xâm nhập.

“Mở chân ra!” Hắn nhỏ giọng lại kiên định ra lệnh.

“Không... Không được...”

Ở giữa hai chân nàng, bộ lông mềm mại dính lấy ái dịch trong suốt, xem ra có một loại gợi cảm mập mờ, không ngừng cám dỗ hắn.

“Dừng! Thả ta ra...” Nàng ra sức khép chặt muốn ngăn cản bàn tay hắn uốn tách ra hai chân của nàng, cuối cùng vẫn không thể kháng cự được nam tính như thế xâm lược.

Ngón tay của hắn bắt đầu vỗ về chơi đùa ở trên cánh hoa của nàng, đồng thời dùng ngón tay không ngừng ma sát tiểu hạch sớm đã sưng phồng biến hồng, khiến nàng nhịn không được khẽ kêu một tiếng.

“Ah! Dừng...”

“Nàng cũng đã ướt đầm, chứng tỏ nàng cũng khát vọng đàn ông vỗ về, hà tất phản kháng chứ? Tình ái giữa nam và nữ là rất mất hồn.” Hắn nóng bỏng thở dốc, ngón giữa chậm rãi dò xét tiểu huyết non mềm phủ chặt trong người nàng.

“Ah... Đau quá...”

“Nàng thật chặt!”

Hắn cảm giác được ngón tay của mình bị thịt non ẩm áp trong cơ thể nàng xiết chặt lại bao lấy thật chặt, không thể động đậy.

Lúc ngón tay của hắn bắt đầu chậm rãi co rút ở trong cơ thể nàng thì nước mắt của nàng lập tức chảy ra, mặc dù cảm thấy đau xót, nhưng lại không thể ngăn cản được hắn.

“Đau quá! Dừng tay...”

Đôi tay nhỏ bé không ngừng muốn đẩy hắn ra, nhưng nàng làm thế nào đẩy ra được thân thể đàn ông cao lớn này.

“Ah! Xin người buông tha ta, van cầu người...” Trong tiếng khóc thảm, trong tiếng cầu khẩn kháng cự của Đinh Linh trộn lẫn với tiếng rên rỉ ngọt ngào.

Nàng không biết vì sao ở giờ phút này lại khóc lóc, không nên khóc, ít nhất không phải là vào lúc này, không phải là ở trước mặt của người đàn ông này, nhưng nàng chính là không khống chế được mình.

“Dừng tay...”

Song, kêu khóc cùng cầu xin của nàng chẳng những không thể khiến cho người đàn ông trước mắt thương tiếc, trái lại càng kích thích cảm giác chinh phục tiềm ẩn trong thân thể của hắn.

“Tại sao phải bộ dạng này đối với ta?”

“Ai bảo nàng lại trêu chọc ta? Chỉ cần là làm người của ta mất hứng, cũng phải bỏ ra giá tương đối cao, mà ân ái với ta chính là nàng muốn thừa nhận trừng phạt!” Không ai có thể đùa bỡn hắn, cũng không có một người phụ nữ nào có thể khiến hồn hắn quẩn quanh mộng dật đi lâu như vậy, chỉ có nàng dám đối với hắn như thế.

Trước đây hắn không có dũng khí, cũng không có cơ hội có thể tiếp cận nàng lấy lại công đạo, hiện tại không như thế, hắn chính là muốn nàng, nhất định muốn nàng!

“Chẳng lẽ nụ hôn đó không phải là thật vậy chăng?” Hắn có chút tức giận hỏi.

“Không... Ta có thể giải thích...”

“Chỉ tiếc bây giờ ta không muốn nghe nàng giải thích một chút nào, ta chỉ muốn nàng nhiệt tình phối hợp với ta là được rồi.”

“Không được! Ta còn là... còn là...” hai chữ “xử nữ” này thật sự là Đinh Linh nói không nên lời.

Ngón tay của hắn không ngừng di chuyển nhịp nhàng ở trong hoa huyết của nàng, miệng lưỡi thì liếm mát ngọt ngào ở một bên ngực nàng, giống như một đứa trẻ tham lam vậy kích thích vùng mẫn cảm của nàng.

Đinh Linh cảm giác được hô hấp mình dồn dập, tiếng thở dốc mắc ở trong cuống họng muốn tiết ra ngoài, nhưng nàng liều mình đè nén, không để cho vong tình của mình hò hét ra tiếng.

“Thoải mái thì kêu ra tiếng.” Hắn khàn khàn nói, lại còn tà tà dùng hàm răng khê nhai đầu vú màu hồng của nàng.

“Ah! Dừng tay... Ah...” Rốt cuộc không chịu nổi trên dưới bị hắn vuốt ve sinh ra khoái cảm tuyệt vời, nàng cảm giác được toàn thân mình như là có dòng điện đang chạy vậy.

Lông mi của nàng nhẹ chau lại, ánh mắt mơ mơ màng màng, khuôn mặt giống như một bông hồng kiều diễm không ngừng đong đưa hai bên.

“Ah...Uh‘m...” Giống như là không thể tiếp tục chịu đựng, miệng anh đào nhỏ khe khẽ phát ra tiếng than nhẹ mê người lại khêu gợi.

“Cảm giác rất thoải mái chứ? Ta có thể làm cho nàng thoải mái hơn.”

Môi của Mộ Phong từ từ dời xuống, trải qua phần bụng bằng phẳng trơn truột, đi tới vườn hoa thần bí của nàng...

Đinh Linh đã hoàn toàn đắm chìm vào trong thế giới giác quan tình dục, chỉ muốn nhận được nhiều khoái cảm hơn, khi nàng phát hiện ý đồ của hắn, bàn tay của hắn đã tách hai đùi của nàng ra, cúi đầu dùng đầu lưỡi nóng bỏng liếm hương mật dịch ngào ngọt.

“Dừng... Nơi đó không được...” Nàng đỏ bừng mặt kêu to, nhưng từ dưới bụng không ngừng truyền đến một luồng sóng dòng điện làm khắp cả người nàng tê dại, rốt cuộc không thể chịu đựng được. “Ah! Không... Rất kỳ quái... Cơ thể của ta... Nóng quá...” Môi đỏ mọng của nàng đứt quãng bật ra âm thanh gọi cảm.

Nghe được rên rỉ khoái lạc của nàng, Mộ Phong như là nhận được khích lệ, càng thêm dùng lưỡi xâm nhập vào cánh hoa ướt át, thỏa thích mát mật dịch ngọt ngào, đầu lưỡi linh hoạt tà tứ liếm láp ở hoa làm thăm hỏi hoạt động qua lại, lại thăm dò thật sâu vào góc nhụy hoa, làm cho hoa huyết không ngừng chảy ra mật dịch trong suốt.

“Van xin người...” Cả người nàng cong lên, vong tình hô to.

“Xin ta? Vậy trước tiên hôn ta một cái.” Hắn đưa ra điều kiện.

“Không...” Nàng lấy thanh âm cự tuyệt ngay cả chính mình cũng không nhận ra.

“Hôn ta, ta liền cho người muốn.” Hắn hạ xuống nụ hôn thiêu đốt người ở bộ ngực cao ngất của nàng.

Lý trí còn lại của Đinh Linh nói cho nàng biết tuyệt đối không thể khuất phục, nhưng hai tay của nàng lại không kìm hãm được ôm chặt cổ hắn, rồi sau đó đem đầu hắn lại gần hơn, cho hắn một nụ hôn ngây ngô nhưng lại nóng bỏng.

Mặc dù Mộ Phong có thể cảm nhận được nụ hôn của nàng không thành thực, nhưng vẫn dễ dàng vén lên dục vọng của hắn, bức hắn đến nhẫn nại cực hạn.

Hắn cúi đầu ngậm chặt đầu vú nho nhỏ run rẩy của nàng, đầu lưỡi nóng bỏng điên cuồng lật chuyển khuấy đảo, liếm mát, làm cho trên cả hai bên đầu vú nho nhỏ màu hồng của nàng đầy nước bọt của hắn.

“Ah! Nóng quá... Dừng có chừng...” Cùng với đầu lưỡi của hắn không ngừng vòng quanh ở trên quần vú của nàng, còn dùng hàm răng khê gặm, nàng phát giác đầu vú căng ra đến không chịu nổi.

Bàn tay của hắn cùng lúc vuốt ve thăm dò ở giữa hai chân nàng, làm cho nàng gần như không thở nổi.

“Ah.. Ta không được...”

Nàng cảm thấy cả người đều muốn hòa tan ở trong lòng của hắn, miệng anh đào nhỏ cũng không ngừng phát ra tiếng dâm dăng mà lại có vẻ làm nũng đáng yêu.

“Nàng thật sự là ngọt ngào đến không thể tin được...”

Hắn chưa bao giờ có dục vọng mãnh liệt như vậy đối với một người phụ nữ nào, mà nàng lại giống như một ngọn lửa, không ngừng đẩy lên lửa lòng của hắn, kích thích khát vọng mãnh liệt của hắn.

“Nàng muốn ta sao?” Hắn dùng lực xoa nắn bộ ngực của nàng hỏi.

“Muốn!”

Hắn rất hài lòng với câu trả lời của nàng, tiếp theo đuổi thẳng thân thể của nàng ra, đem đùi tuyết trắng của nàng đến trên vai mình, rồi sau đó dính kiên dính lửa nóng ở miệng tiểu huyết ẩm ướt, hình ảnh như thể xem ra mất hồn biết bao!

Lúc Đinh Linh hiểu được hắn muốn làm cái gì thì đã không kịp ngăn cản hắn mạnh mẽ mà có lực đoạt lấy——

“Ah——”

Cảm giác dường như chọc thủng một tầng trở ngại đi tới màng mỏng, đột nhiên Mộ Phong định trụ thân thể.

Chết tiệt! Hắn hy vọng có thể không để nàng chịu đựng cái giai đoạn này, chỉ tiếc không có biện pháp, đây là tượng trưng ông trời ban cho người phụ nữ hồn nhiên xinh đẹp nhất, hiện tại hắn chỉ có thể tận lực nhanh chóng đi qua giai đoạn khiến nàng thống khổ này, đợi đến sau khi qua đi, nàng có thể thưởng thụ được khoái cảm vui vẻ tuyệt vời giữa nam và nữ rồi.

“Nhẫn nại một chút, lập tức sẽ tốt hơn!”

“Tốt cái đầu người đấy!” Nàng đã đau đến nói xằng nói bậy rồi.

Hắn chỉ có thể cắn chặt răng để chống lại kích động của thân thể, trước tiên đứng im bất động, chờ đau đớn của nàng mất đi, để cho thân thể chưa biết mùi đời của nàng có thể thích ứng với sự hiện hữu của hắn, hơn nữa hắn cũng không nỡ rời đi nơi ngọt ngào như thế.

“Nhẫn nại một chút, ta sẽ dịu dàng một chút.”

Nàng đau đến ngay cả kêu cũng kêu không ra tiếng thì hắn đã bắt đầu chậm rãi rút ra đâm vào ở trong cơ thể nghén chặt của nàng.

“Nàng thật chặt!” Hắn cảm thấy mình bị nàng kẹp đến có chút đau nhức, mà lại khoan khoái dị thường.

“Nhưng mà ta rất đau...” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi gặm nhẹ, hai tay không ngừng đánh đấm ở dưới lòng ngực của hắn.

“Nữ nhân chết tiệt! Sợ đau còn lộn xộn...”

“Người dám mắng ta? Cút ngay...” Nàng dùng sức đánh đấm hơn nữa, nhưng đối phương vẫn không ngừng dùng sức đâm vào.

”Trời ạ! Đau quá... Nàng nhất định sẽ bị hắn hại chết! Bởi vì đau đớn đến không thể chịu nổi, thế là Đinh Linh cứng công thân mình.

Thấy nàng ngoan ngoãn bất động, trong lòng hắn có một khoái cảm trả thù, nhưng nhìn thấy khuôn mặt nàng tái nhợt, lại mềm lòng.

“Nhịn một chút nữa, ta sẽ dịu dàng một chút.” Hắn nhẹ giọng nói.

“Chậm một chút... Vâng xin người... Ít lực một chút...” Nàng cầu xin, cảm thấy nóng ran trong cơ thể lại trở lại, lần này mãnh liệt đến làm cho nàng không cách nào để ý tới đau đớn dưới hạ thể nữa.

Nàng chậm rãi di chuyển thân mình một chút, vừa động lại mang đến khoái cảm vô cùng tê dại.

“Đúng! Chính là như thế.” Hắn run run rên rỉ, “Thật ngọt... Nàng thật là ngọt...”

Mỗi một lần hấn rút ra đâm vào ở trong cơ thể nàng thì nàng đều sẽ phát ra tiếng rên rỉ đau đớn xen lẫn với khoái cảm, nghe vào trong tai làm hấn cảm thấy hưng phấn gấp bội.

“Ah... Uh’m... Chậm một chút... Van xin người...” Nàng không kìm hãm được di chuyển theo hấn.

Cầu xin của nàng dẫn phát thú tính tiềm ẩn trong tim người đàn ông, hấn đối với tiểu huyết non mềm càng cuồng liệt lao tới đích hơn.

“Đừng... Đừng... Ta chịu không nổi... Chậm một chút...”

Đinh Linh chỉ cảm thấy được trện trện gần như làm cho nàng muốn hôn mê chán ghét mất đi khoái cảm, do hấn lần lượt ma sát mà sinh ra dòng điện chạy tán loạn toàn thân.

“Trời ạ... Ta cảm thấy... Ta giống như sắp chết...”

Cùng với mãnh liệt rút diên cuồng đưa như dã thú của hấn, thân thể của nàng không có sức ghé vào trên đất lạnh băng, chỉ có mông trắng bị hai tay của hấn nâng lên nhô lên thật cao, tiểu huyết không ngừng chảy ra mật dịch, ven theo bắp đùi chảy xuống...

“Đừng kháng cự, giao mình cho ta, ta sẽ yêu nàng thật tốt!” Giọng nói của hấn bởi vì dục vọng mà trở nên nồng đậm.

“Ah... Uh’m... Thật thoải mái...” Nàng vô ý thức ngâm khẽ, theo bản năng eo nhỏ nhún nhênh hợp với va chạm của hấn.

Ở phần lưng của nàng hấn hạ xuống vô số nụ hôn nhỏ, hai tay cũng từ phía sau lưng nàng dùng sức vuốt ve lấy bộ ngực lay động, đồng thời dùng ngón tay đến lôi kéo lấy đầu vú nhỏ nhỏ.

“Uh’m... Đừng... Ta chịu không nổi rồi...” Nàng gắng sức điều chỉnh hơi thở của mình, bởi vì nàng suýt bị hấn làm cho không thở nổi. Nàng cảm thấy mình giống như rơi vào trong mây mù, từng đợt cực khoái của khoái cảm không ngừng trùng kích nàng, đây là cảm giác trước nay nàng chưa từng có.

Ngay tại lúc nàng không biết trải qua bao nhiêu lần sau cao trào, hấn đột nhiên giữ chặt lấy eo của nàng, cuồng liệt gia tăng tốc độ hơn nữa, rồi sao đó lại là một cơn khoái cảm mãnh liệt đánh úp về phía của nàng.

“Ah——”

Cùng với tiếng gầm nhẹ như dã thú, hấn ôm chặt lấy nàng: Đinh Linh chỉ cảm thấy được một luồng nhiệt năng mạnh mẽ mà có lực bắn vào trong cơ thể nàng, làm cho nàng lần nữa đạt tới cao trào...

Thật lâu, hấn chỉ là ôm chặt lấy thân thể nhỏ nhắn của nàng, hai người thân mật quấn quýt ở cùng một chỗ.

Thở dốc buông nàng ra, cả người Mộ Phong giống như là một con gấu to lớn trống rỗng mềm mại nằm ở trên đất lạnh lẽo, trong cơ thể có một cảm giác thỏa mãn.

Hấn nhìn cô gái nằm ở lồng ngực của hấn, mặt của nàng đối diện với hấn, cho nên hấn có thể nhìn thấy được hai mắt khép chặt của nàng, khóe mắt chậm rãi chảy ra nước mắt.

Sở dĩ Đinh Linh rơi lệ, là vì hồn nhiên của nàng không bao giờ gọi lại được nữa. Đối với vật trân quý như thế lại bị người đàn ông bên cạnh nàng dễ dàng đoạt đi, nhưng ngay cả năng lực phản kháng nàng cũng không có: nàng càng thêm tức giận mình sau lại còn khuất phục, thậm chí cảm thấy vui thích trước nay chưa từng có... Trời ạ! Nàng lại còn kêu đến dâm dăng như vậy... Giận chính mình không chịu thua kém như thế, thân thể nàng run rẩy càng ngày càng mãnh liệt, cuối cùng khóc đến không cách nào tự quyết.

Mộ Phong dùng sức ôm chặt nàng hơn nữa, không đếm xỉa đến một chút kháng cự của nàng, yêu thương vuốt ve mái tóc của nàng. Nhìn thấy nàng rơi lệ, trong lòng hấn không thể không sinh ra một ác cảm tội lỗi.

“Đừng khóc.” Nếu như có thể, hấn tin tưởng mình còn là sẽ không cần để ý cướp lấy lần nữa.

“Buông ta ra! Đàn ông các người sẽ không hiểu được lần đầu tiên đối với người phụ nữ mà nói quan trọng thế nào!” Nàng ghen ngào nói, bộ dáng diêm dā đáng yêu khiến người ta rất là thương.

“Không sao, ta sẽ yêu thương nàng thật tốt. Nàng đã là người phụ nữ của ta rồi, sau này cũng chỉ có thể đi theo ta.”

Nghe được hắn nói ra lời nói như vậy, Đinh Linh tức giận muốn tránh thoát ôm ấp của hắn.

“Buông ta ra!”

“Thế nào? Tức giận?” Hắn nhỏ giọng nói ở bên tai nàng.

Khi kích tình dần dần bình ổn, lý trí cũng trở lại trong cơ thể Đinh Linh, nàng không lưu tình chút nào đưa tay quăng cho hắn một bạt tai.

“Ta hận ngươi! Sao ngươi có thể làm điều này với ta?”

Đôi mắt đẹp của hắn nhìn thẳng vào khuôn mặt tràn đầy đau đớn của nàng, thật lâu mới phun ra một câu, “Ta đối với mọi thứ mình làm tuyệt đối sẽ không hối hận.”

Không lâu sau, những người khác xuất hiện, dù Đinh Linh không nghe theo thế nào, cũng chỉ có thể bị Mộ Phong kéo trở về...

4. Chương 4

Cái tên A Cát kia, lại cứ như vậy bán đứng nàng?!

Xem ra hắn cũng là một kẻ hèn nhát khuất phục ở dưới thế lực tà ác.

Đinh Linh hung dữ trừng mắt đám tiểu nha hoàn đang sửa sang lại gian phòng. Thực ra nàng không muốn giận chó đánh mèo ở trên người các nàng, tất cả mọi thứ này đều phải trách người đàn ông ghê tởm ấy, nàng hận chết hắn!

Nhưng, trải qua dài lâu, sau một ngày đau khổ, tâm tình vốn là tức giận dần dần chuyển thành ủ rũ, nàng biết rõ lúc đầu mình cũng không có phản kháng quá nhiều, có lẽ nàng nên giãy dụa nhiều chút... Có lẽ nên... Trời ạ! Nàng dùng hai tay che mặt mình.

Nàng sắp điên rồi... Không được! Nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, một vẻ mặt hạ quyết tâm, nàng phải tìm hắn nói rõ ràng, giải thích rõ ràng, không thể cứ như vậy mặc cho hắn chiếm hữu nàng, rồi sau đó giam lỏng nàng ở trong căn nhà lớn này, mặc dù căn nhà này xem ra là sang trọng, khí thế như thế, nhưng rõ ràng là hắn đang dùng một chiêu Kim Ốc Tàng Kiềm^[1] này.

[1] Kim ốc tàng kiều: là dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình.

Hắn dựa vào cái gì có thể đối với nàng như vậy? Hắn xứng đáng với chị gái của nàng sao? Hay là hắn cho rằng có thể một mũi tên bắn trúng hai con chim?

Hơn nữa, lời nói khi đó của hắn, dường như ngụ ý nàng chính là nguyên nhân hắn và chị gái chia tay, đẩy tất cả trách nhiệm hoang đường khi đó cho nàng, kích động hôn!

Hay hoặc giả là... Bởi vì nàng là người phụ nữ duy nhất hắn nhận biết ở cái triều đại này, cho nên liền đem nàng trở thành động vật quý hiếm cùng đối tượng tiết dục?

Nhưng... Phải không? Hắn ở chỗ này dường dường chính là vương gia, muốn phụ nữ còn sợ không có sao? Vậy rốt cuộc là hắn vì cái gì lại đột nhiên nói muốn nàng? Hơn nữa cũng thật sự muốn nàng...

Bất luận hiện tại muốn thay đổi cái gì, cũng đã không thay đổi được rồi, nàng đã là người phụ nữ của hắn, nhưng khi đó hắn cũng không có cho nàng bất kỳ thời gian nào để suy nghĩ, thay đổi tâm ý hoặc là sợ hãi, đã cưỡng chế, bá đạo chiếm lấy nàng...

Thôi, đừng suy nghĩ nữa! Đinh Linh quyết định so với lại suy nghĩ lung tung, trực tiếp tìm đường sự là được rồi, cho nên nàng mở miệng hỏi, “Xin hỏi...”

Nào biết nàng vừa lên tiếng, tất cả mọi người đều ngừng công việc trong tay, từng đôi mắt to nhìn thẳng vào nàng.

“Tiểu thư có phân phó gì sao?” Một nha hoàn lớn tuổi mở miệng.

“Mộ... Vương gia đâu?”

“Oh! Vương gia đã phân phó, ngài nói hôm nay ngài sẽ về trễ chút, nếu như tiểu thư mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, chúng tôi cũng sắp thu dọn xong rồi.”

“Xin đợi...” Nàng còn chưa dứt lời, thì phát hiện cửa bên kia được mở ra, nàng chừa lại hỏi trước, “Gian phòng này là gian phòng của ai?”

Chỉ thấy đám tiểu nha hoàn cười đến mức cực kỳ mờ ám, trong lòng Đinh Linh cũng có loại dự cảm không tốt, quả nhiên——

“Gian phòng cách vách là của vương gia.”

“Cái gì?!”

“Có thể thấy được tiểu thư chiếm một vị trí vô cùng quan trọng ở trong lòng của vương gia...” Lời nói cũng chưa nói xong, bọn nha hoàn lại cười lẫn lộn, giống như là đã thấy được nàng và vương gia hai người lăn qua lăn lại ở trên giường.

Khuôn mặt của Đinh Linh càng đỏ hơn, giống như là lửa đốt vậy càng không thể văn hời.

Thượng đế! Là hần cổ ý! Xem thế này mọi người trên toàn thế giới biết hần an bài tình nhân của hần ở chỗ này, ở cách vách phòng của hần, giống như chỉ cần có nhu cầu là có thể triệu hồi nàng qua.

Người đàn ông này quá kiêu ngạo! Rốt cuộc coi nàng là loại phụ nữ như thế nào? Hơi quá đáng!

Nhìn thấy những tiểu cô nương trẻ tuổi trước mắt này cười ngây ngốc, Đinh Linh từ xấu hổ hóa thành giận dữ.

“Mời các người đi ra ngoài đi!”

“Không được! Tiểu thư, vương gia có dặn dò phải hầu hạ nàng thật tốt...”

“Không cần!” Đột nhiên nàng lớn tiếng chút đối với bọn họ, mọi người lập tức yên lặng lại, một bộ dáng rất bất an.

Tội nghiệp người cổ đại, nhất là làm hạ nhân, chủ nhân tốt thì tốt, nếu như gặp phải chủ nhân không tốt, sợ kết cục không chỉ là bị khiển trách mà thôi.

Nàng không nên nổi giận lung tung với người khác, nếu như thật muốn tính sổ, vậy cũng là tìm người đàn ông đó!

“Các người lui ra đi! Ta không cần người hầu hạ.” Giọng nói của nàng hơi mềm mỏng chút, nhưng vẫn có nghe ra nàng đang tức giận.

“Nhưng...”

Không đợi họ mở miệng, Đinh Linh đã giận dữ cầm lên áo choàng, không nói hai lời đi ra ngoài.

“Tiểu thư! Người muốn đi đâu?”

“Đi tìm cái tên nam nhân thói tự mình là đúng kia!”

Quả nhiên, Đinh Linh đợi đến rất trễ mới nghe nha hoàn nói Mộ Phong đã trở về.

“Người thật sự hơi quá đáng! Giang Mộ Phong, ta sẽ không ở trong gian phòng ấy!”

“Bởi vì ở cách vách của người!”

Mộ Phong vẫy tay muốn nàng bước vào, trong tay hần cầm một ly rượu, trên mặt có một nụ cười xấu bụng.

“Tại sao? Không đủ sang trọng?”

“Không phải!”

“Đó là...”

“Bởi vì hai gian phòng cùng vách tường...”

“Nàng sợ vào nửa đêm canh ba ta sẽ lén lút trèo lên giường của nàng?”

Mặt của nàng lập tức trở nên rất đỏ. “Ta cũng không có nghĩ như vậy, ta chỉ là không muốn gian phòng đặc biệt đó.” Xem ra giống như là khu vực đặc biệt thay chủ nhân vĩ đại an bày tiết dục tiêu hồn, mà nàng còn lại là hồ ly tinh được dưỡng ở bên trong.

“Ta không cảm thấy như thế có cái gì không tốt.”

“Người quá vô pháp vô thiên rồi! Người thật cho rằng hiện tại chúng ta là đang ở Đài Loan sao? Là đang ở thế kỷ hai mươi mốt mở ra thời đại dân chủ như vậy sao? Sự sắp đặt này của người là muốn nói cho toàn thế giới biết chuyện ta với người có cái gì đó sao?”

Nàng bắt đầu đi tới đi lui ở ngưỡng cửa, hai tay đan chéo ôm ở trước ngực, thân thể cứng còng, mỗi lần nàng xoay người, tóc đều tung bay lay động theo.

“Ta với nàng có cái gì?”

Nàng hung hăng trợn mắt nhìn hấn, “Ta không phải là tình nhân của người! Ta cũng sẽ không trở thành tình nhân của người, ta không muốn hạ nhân tướng ta là của người!”

Hấn không có trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào nàng, vô cùng lạnh lùng. Ngày trước nàng coi thường tấm lòng của hấn, hấn luôn nổi giận, hôm nay làm sao vậy? Hấn từng là nhiệt tình như vậy, bá đạo muốn nàng, hiện tại vì sao hấn không tranh cãi với nàng? Là cái gì bình ổn tính khí của hấn?

“Như thế nào? ” Nàng hỏi.

“Cho dù ta tổ chức cuộc họp báo, tin rằng cũng sẽ không có người tin hai chúng ta là trong sạch.”

“Nói vậy!”

“Tin ta đi, thật sự là quá muộn rồi.” Trong giọng nói của hấn ám chỉ nàng nên hiểu vì sao quá muộn.

Nàng dừng lại, nheo mắt lại, càng tức giận hơn, bởi vì hấn nói quá mập mờ.

Chẳng lẽ hấn nhìn không ra hiện tại nàng không thích hợp chơi loại trò chơi đoán câu đố ấu trĩ này sao? Nàng tức giận không cách nào suy nghĩ nhiều, chỉ có thể lẳng lặng đứng, đồng thời chú ý tới chiếc áo ngủ tơ lụa màu đen hấn mặc, chân trần.

Dưới áo choàng là hấn trần trụi sao? Một hồi run rẩy vọt qua sống lưng của nàng. Được thu hút đến là, bởi vì lúc trước nàng cũng có chú ý tới mỗi lần sau khi hấn tắm rửa xong đều sẽ không lập tức mặc quần áo, chỉ biết phủ thêm bộ đồ ngủ thoải mái, rồi mới——

Đợi đã nào! Nàng làm gì làm cho rõ ràng lịch trình trước khi ngủ của hấn như vậy! Nếu như bị biết đến, nhất định sẽ bị cười nhạo!

Đinh Linh cảm thấy toàn thân nóng lên, nghe thấy nhịp tim của mình, máu ở trong mạch máu tuôn trào, hấn lại ngồi ở chỗ đó nhìn chăm chăm vào nàng, chờ đợi. Đúng vậy, chờ đợi, dường như nàng lại đột nhiên hiểu được giống như kỳ tích.

“Tại sao người phải cố ý làm như vậy?” Đúng! Tuyệt đối là cố ý.

“Làm cái gì?”

“Cố ý làm cho tất cả mọi người hiểu lầm...”

“Không phải cố ý, căn bản là cố ý.” Ngược lại hấn trả lời hoàn toàn sáng khoái.

“Người biết rõ ràng rành... Ah!” Nàng nói cũng chưa nói xong, cả người đã bị hấn kéo vào trong ngực, bàn tay cứng như sắt thép ôm chặt lấy nàng.

“Ngủ lên nàng thơm quá!”

Trái tim của nàng dường như nhảy tới cổ họng, chiếu theo tình hình này tiếp nữa, nàng còn chưa lấy lại công đạo ỉnh, đã nằm ở trên giường của hắn thỏa hiệp rồi. Dạ dày của Đinh Linh vì nghĩ vậy mà cuộn cuộn, nàng biết đối với chính mình nhất định không thể yếu đuối chịu khuất phục.

“Bỏ... Nói nhảm, ta vừa mới tắm xong...” Đáng ghét! Nàng làm gì cà lăm chứ!

“Trùng hợp vậy, ta cũng vừa tắm xong, ngủ xem có thơm hay không?”

Nàng không khỏi trợn mắt nhìn một đường chảy xuống từ trước ngực hắn, biến mất tại bộ lông ở lưng quần, thậm chí đã quên dời tầm mắt, cứ như vậy để ỉnh nhìn chăm chăm vào kiên đỉnh nam tính giữa đùi hắn...

Trời ạ! Một cảm giác yếu ớt vô lực lan khắp toàn thân của nàng.

Chỉ có điều, nàng thật sự muốn hôn hắn, nàng khát vọng ôm ấp cùng nhu tình mật ngữ của hắn, hy vọng hắn mang nàng đến một cái nơi chỉ có thể nghĩ đến hắn, bất luận nơi nào cũng được. Nếu như hắn đừng luôn bá đạo như vậy muốn khống chế nàng, cho rằng nàng thật sự là con mèo con hắn nuôi là được rồi.

“Nàng không có lựa chọn.”

“Ta không có lựa chọn?” Người đàn ông bá đạo này có biết bản thân mình đang nói cái gì hay không? Nàng không thể tin được lỗ tai nghe được.

“Đúng, hiện tại nàng chỉ có thể dựa vào ta, ở thời đại này căn bản là nàng không nơi nương tựa, nữ nhân ở thời đại này là một đám yếu thế, cần một người đàn ông cường tráng dũng cảm bảo vệ thật tốt.” Hắn nghiêm túc nói.

“Người cho rằng người chính là người đàn ông cường tráng lại dũng cảm à, người muốn bảo vệ ta?”

“Đúng vậy.” Ánh mắt của hắn sáng ngời, giống như là những vì sao trong bầu trời đêm, khiến người ta không tìm lòng được muốn sa vào trong đó.

“Nếu như ta không muốn người bảo vệ ta?” Bất cứ một người nào cũng không cần, nàng đã quen nép dựa vào chính mình rồi.

“Ta nói rồi, nàng không có lựa chọn.”

Nàng đột nhiên dùng sức đẩy hắn ra, hết sức nghiêm túc nói với hắn: “Đừng tưởng rằng ở cổ đại ta phải tuân theo con gái vô tài mới là đức, mặc dù thân ở tại cái niên đại hoang đường này, nhưng mà linh hồn của ta vẫn là người phụ nữ thời đại mới độc lập kiên cường của thế kỷ hai mươi mốt!” Nói xong, nàng đi nhanh ra ngoài cửa, đến cửa thì nàng cũng không quay đầu lại nói: “Nếu như người muốn dùng kiểu chủ nghĩa đại nam nhân đến đối với ta, ta đây có thể nói cho người biết, người ít phí tâm sức.”

Mộ Phong lẳng lặng nhìn nàng tiêu sái đi ra cửa, rời đi tầm mắt của hắn, tim của hắn lại cảm thấy có một cảm giác thất bại rõ ràng.

Đáng ghét! Phụ nữ thời đại mới thật sự là không đáng yêu chút nào!

Hắn cho rằng hắn là ai vậy?! Dựa vào cái gì bộ dáng này tùy ý đối đãi với nàng? Bị vây ở thế giới này coi như xong, còn bị vây ở dưới sự kiểm soát hoàn toàn bá đạo của người đàn ông đó, nàng thật sự giống như là tiểu ái nô của hắn!

Đáng trách cũng thật sự là nàng không có nơi để đi, hơn nữa cũng không có người để có thể nương nhờ.

Nàng cũng không thể chạy đi tìm gian nhà trọ, rồi sau đó đi làm, mình đã từng dựa vào chính mình tồn tại. Ở cái thời đại cổ xưa này, con gái muốn kiếm rất nhiều tiền nuôi sống bản thân, sợ rằng phải chạy đến thanh lâu sẽ nhanh khá hơn.

Làm không tốt bản thân cũng sẽ suy đồi đến trở thành gái điếm, mặc dù nàng đã không phải là trong sạch, hưởng chi nàng là người phụ nữ thời đại mới, sẽ không đem quyền tự chủ thân thể trở thành hạnh phúc chỉ tiêu.

Chỉ là nàng cũng biết cuộc đời mình sẽ không bao giờ để cho người đàn ông khác chạm vào nữa, nhưng không phải vì người đàn ông thối kia! Nàng chỉ trung thành với trái tim của mình.

Được rồi! Để mặc ỉnh khóc lóc một hồi đi! Sau khi khóc xong, nàng lại “sống lại” rồi.

Không biết khóc bao lâu, nàng quyết định mình sẽ không thể bị dễ dàng đánh bại như vậy, thế là hít sâu một hơi, lau khô nước mắt.

Đột nhiên, một đôi tay từ phía sau nàng ôm lấy nàng, tà tứ vuốt ve ở ngực của nàng.

“Ah!”

“Đình Linh, nàng thật thơm...” Mộ Phong ngửi mùi thơm trên cơ thể của nàng.

Sau khi Đình Linh giật nảy mình, thay vào đó là tức giận, nàng dùng sức kéo đôi quỳ thảo không an phận đó ra khỏi người.

“Người muốn làm gì?”

“Ân ái với nàng!”

Nói thẳng của hắn làm cho sắc mặt nàng giống như lửa thiêu, đột nhiên đỏ lên. “Ta sẽ không lên giường với người nữa!”

“Nói không lên giường, vậy chúng ta làm ngay ở chỗ này.” Hắn nói.

“Cái gì?! Ta không muốn!” Một lần cũng đã rất xin lỗi bản thân rồi, còn muốn lại đến một lần nữa? Không được! Tuyệt đối không được!

Nhưng vào lúc này, khuôn mặt tuấn tú của hắn đột nhiên kề sát nàng, đồng thời lấy tay nhẹ nâng lên cằm của nàng, bức nàng phải nhìn vào hắn.

“Sao nàng có thể bộ dạng này đối đãi với bạn trai của nàng?”

Mùi rượu?! Có phải người đàn ông này uống say rồi hay không? Tám phần là đúng.

“Bạn trai?”

“Đúng! Bạn trai, mà chuyện người phụ nữ và bạn trai của mình cùng ở trên giường triền miên chính là đạo lý hiển nhiên, nếu như nàng nghĩ như vậy, thì sẽ không có ác cảm tội lỗi.”

“Ta cũng không có ác cảm tội lỗi, ta chỉ là không thích mỗi lần người trở về đều chỉ muốn lên giường với ta!” Nàng thở hổn hển nói.

“Không sao, tối hôm nay đổi lại cho nàng hòa nhau thành một,” giọng nói của hắn nhẹ nhàng ôn nhu, “Đổi lại cho nàng chủ động.”

“Không cần!”

“Tại sao?”

“Người là một người nghiện rượu...”

“Trừ phi nàng sợ ta.”

“Ta làm gì sợ người?” Nàng đã quên giấy dựa, ngơ ngác nhìn hắn.

“Nàng sợ lên giường với ta, sẽ trầm mê ở thân thể nam tính cường tráng lại kêu gọi như của ta vậy, rồi sao đó bị ta dùng dục vọng khổng chế nàng.”

“Người ít nói xằng nói bậy!” Phép khích tướng thành công, tính khí Đình Linh không chịu thua lại ngẩng đầu lên.

“Rất tốt, vậy giúp ta cởi áo đi!”

Mặt của Đình Linh lập tức nóng bỏng như lửa đốt, cũng không cam bị hắn nói trúng, thế là vươn ra tay bạch ngọc non mịn giúp hắn cởi hết quần áo xuống.

Nhìn vẻ mặt nàng chuyên tâm cởi quần áo của hắn ra, trong cơ thể của Mộ Phong bị mất kiểm soát nổi lên một cơn xao.

Nhìn thấy thân hình anh tuấn rắn chắc của hắn lộ ra trước mắt, khuôn mặt của nàng đã hồng đến giống như quả táo rồi.

Lúc tay nhỏ bé phóng thích kiên đỉnh khổng lồ của hắn đi ra ngoài thì Đinh Linh phát hiện tim mình đập cuồng liệt đến giống như toàn thế giới cũng nghe được.

“Rồi sau đó... Chạm vào ta, vuốt ve nó... Giống như ta đối với nàng vậy...” Giọng nói của hắn không tự chủ khàn khàn.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve lên xuống vật nóng người ấy, rồi mới mở ra miệng hồng nộn nhỏ ngậm chặt thiết bồng của hắn, nhưng bởi vì miệng của nàng quá nhỏ, cho nên chỉ dung nạp được một chút.

“Ừ...” Hắn nhắm mắt lại, cảm giác sáng khoái xông thẳng lên đỉnh đầu.

Nhìn thấy cái lưỡi màu hồng của nàng nhẹ nhàng liếm hắn, đồng thời sử dụng hai tay dịu dàng vỗ về chơi đùa phần thân của hắn, mặc dù có thể nói nàng không hề thành thạo, vẫn đủ để khiến hắn cảm thấy máu trong cơ thể nhanh chóng tuôn trào.

Nàng phát hiện lúc nàng dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng trêu chọc đỉnh đầu thiết bồng ấy của hắn thì hắn sẽ không kìm lòng được mà hơi run rẩy, nàng thích cứng rắn và lửa nóng của hắn, nàng thích có năng lực này có thể khống chế hắn, để cho hắn cũng không thể khống chế được thời gian của nàng.

“Thích không?”

Trong mắt nàng lóe lên ánh sáng trò đùa quái đản, mở miệng ngậm thiết bồng lửa nóng của hắn vào trong miệng, đồng thời từ từ di chuyển khuấy động lên xuống.

“Ah... Nàng...” Bởi vì đỉnh đầu của phái nam tương đối mẫn cảm, cho nên hắn lập tức cũng rút ra một hơi.

Mỗi khi đỉnh đầu của hắn được đầu lưỡi của nàng nghịch ngợm thì hắn lại nhịn không được phát ra ngâm nga vui thích. Chưa từng có một người phụ nữ nào có thể giống như nàng vậy, mang cho hắn khoái cảm trước nay chưa từng có.

Cúi đầu xuống nhìn thấy đầu tóc của nàng như mây không ngừng xoa sát qua thân thể của hắn, đầu lưỡi xinh xắn liếm đùa giỡn ở nơi mẫn cảm của hắn, từng đợt kích thích khoái cảm làm hắn khoan khoái gần như muốn nổ tung.

Ở sau khi Đinh Linh bú mút lung tung một hồi, cuối cùng Mộ Phong gần như bộc phát tới điểm giới hạn...

Đinh Linh còn chưa kịp phản ứng kịp, cũng không kịp né tránh, đột nhiên một luồng chất lỏng không rõ bắn vào trong miệng của nàng, khiến nàng thiếu chút nữa nghẹt thở.

“Không thể!”

Hắn không cho nàng nhổ ra, một tay nắm lấy cằm của nàng, xấu xa nói: “Nuốt vào!”

Cái gì?! Đôi mắt đẹp của Đinh Linh mở thật to.

Nàng vốn muốn cự tuyệt, nhưng người đàn ông xấu xa này lại véo mũi của nàng khiến nàng không có cách nào hít thở, không thể không nuốt vào thứ đó của hắn, rồi sau đó dùng miệng hô hấp.

Nhìn thấy nàng nuốt mất, hắn mới hài lòng buông nàng ra. “Như thế mới ngoan!”

Đinh Linh dùng sức đẩy hắn ra, tức giận trách mắng, “Người thật là quá đáng!” Nói xong nàng liền muốn rời đi, lại bị hắn nhanh hơn bắt lấy.

“Thế nào? Tức giận?”

“Người bắt nạt người!”

“Ta thừa nhận ta hơi quá đáng, nhưng ta thật sự thích nàng đối với ta như vậy, nàng phải biết rằng, như thế đối với người đàn ông mà nói là rất tuyệt, tựa như âu yếm với người phụ nữ mà nói cũng là rất quan trọng.”

“Ta không thích nghe! Người để cho ta đi!” Nghĩ đến hẳn coi nàng như công cụ tiết dục, Đinh Linh liền có loại kích động muốn khóc.

“Làm sao vậy? Không phải là muốn khóc chứ?”

“Không cần người lo!” Nàng giống như một tiểu cô nương muốn phát cáu, dùng sức vung tay hẳn ra.

Hắn giận hẳn cự tuyệt nàng như vậy. “Đừng khóc, ta sẽ giao hoạt tốt bồi thường cho nàng, có được hay không?” Tay hẳn bao phủ ở trên bộ ngực sữa mượt đầy đặn của nàng, đầu vú của nàng lập tức mẫn cảm cứng rắn gồ lên ở dưới lòng bàn tay của hẳn.

“Đừng chạm vào ta...”

“Xuyt! Ngoan... Nhắm hai mắt lại hưởng thụ thật tốt, cảm nhận một chút ta làm thế nào yêu nàng.”

Giống như là muốn lấy lòng nàng vậy, môi nóng bỏng của hẳn vừa hạ xuống mất đi dịu dàng ngậm chặt một đầu nhũ hoa run rẩy trong đó, mút thật sâu.

Tay kia của hẳn cũng đồng thời xoa nắn ngực bên kia của nàng, cảm giác đầu nhũ hoa xúc cảm cùng tràn đầy co giãn thẳng truyền tới xuyên thấu qua bàn tay của hẳn, không ngừng trêu chọc kích tình cuồng loạn trong cơ thể của hẳn.

“Đinh Linh...” Trên người nàng tản mát ra mùi thơm cơ thể của thiếu nữ càng thêm khơi dậy cảm giác hưng phấn của hẳn.

Ở bàn tay tràn đầy ham muốn chiếm hữu của hẳn mang đến cho nàng vui thích trước nay chưa từng có thì phần bản năng mãnh mãnh bất lực của phái nữ trong lòng nàng cũng bị nam tính của hẳn bá đạo từng bước từng bước xâm lược, giao hoạt giống như nháy mắt tiếp theo nàng sẽ thuộc về hẳn, rốt cuộc thuộc về mình rồi.

“Không được...” Hai tay Đinh Linh muốn đẩy hẳn ra, nhưng vùng mẫn cảm bị kích thích lại làm cho hô hấp của nàng bắt đầu có vẻ rối loạn.

Không được! Đinh Linh, người phải tranh đấu! Sao người có thể chỉ đơn giản đã khuất phục ở dưới uy quyền của người đàn ông tồi này? Người phải có chút tôn nghiêm!

Nhưng...

Môi lưỡi của Mộ Phong như kẻ cướp liếm láp qua lại ở giữa bộ ngực nhạy cảm của nàng, cho đến ngực của nàng đều dính lấy nước bọt của hẳn mới thôi.

“Uh‘m... Đừng như vậy...” Nàng thở gấp đáp lại hẳn, rõ ràng là vì hẳn trêu chọc mà cảm thấy lửa dục đốt người.

Mộ Phong bú mút qua lại ở trước ngực nàng, có lúc còn dùng răng khê cắn đầu nhũ hoa của nàng, có lúc giống như một đứa trẻ tham lam, có lúc lại giống như một người đàn ông đói khát vuốt ve cô gái mềm mại đáng yêu trước mắt.

“Đừng như vậy, ta không muốn cho người chạm vào ta...” Nàng ngăn cản bàn tay không an phận của hẳn đang du di trên thân thể nàng.

Nàng phát ra yêu kiều, bởi vì hẳn đang dùng răng khê gặm đầu vú gồ lên của nàng, thân thể của nàng, không ngừng cọ sát hẳn, làm cho hạ thân của hẳn nhanh chóng trở nên cứng rắn sưng to lên...

Không để ý tới kháng nghị của nàng, hẳn một hơi che lại môi của nàng, hẳn hôn từ miệng của nàng về phía mũi của nàng, lại hôn lên trán và huyệt thái dương, rồi sau đó mới dùng ở lỗ tai xinh xắn lại nhạy cảm của nàng, tà tứ dùng răng cắn vành tai của nàng.

“Mộ Phong...” Nàng thở gấp kêu gọi tên của hẳn.

“Thích không?” Hấn nói nhỏ ở bên tai của nàng, giống như loài rắn tà ác cắn đồ Eva lén ném thử cảm giác trái cấm.

“Không được... Chúng ta không thể thế này...” Tay nhỏ bé của nàng dùng sức chống đỡ ngực của hấn.

“Không thể? Nhưng mà nàng cũng muốn, có đúng hay không?”

“Ta mới không có!” Mặt nàng đỏ lên phản bác.

“Vậy sao? Vậy tại sao nàng đã ẩm ướt rồi?”

Tay đàn ông đột nhiên trượt vào trong mật động ướt át, khiến Đinh Linh rút một hơi thật sâu.

“Sắc lang!” Nàng đỏ bừng mặt muốn kéo tay hấn ra, nhưng trái lại càng buộc hấn cố tình dút vào ở bên trong.

“Bộ ngực của nàng tựa như trái cây chín mùi hấp dẫn người, đỉnh nhỏ màu hồng càng khiến người muốn cắn một cái...”

“Không được...” Lời nói của hấn rõ ràng thể nhưng không thể tưởng tượng nổi khơi lên lửa dục của nàng.

Giờ phút này thân thể tuyết trắng ấm áp của nàng vô lực xụi lơ ở trong lòng hấn, chạm vào làn da bóng loáng non mịn của nàng càng giống như một loại tơ lụa thượng đẳng tốt.

“Thân thể trắng nõn không tỳ vết, bộ ngực to bằng mê người, eo nhỏ không đầy nắm tay, chân ngọc thon dài cân xứng... Đinh Linh, nàng là báu vật trời sinh muốn tới tra tấn đàn ông, nhưng lại là loại ngượng ngùng, đáng yêu.”

Đinh Linh muốn mở miệng, nhưng làm thế nào cũng làm không được. Sao người đàn ông ngạo mạng thế này lại nói ra lời ngon tiếng ngọt, lại làm cho tim của nàng đập thành thịch giống như một con nai con mất khống chế?

“Đừng... Đừng như vậy...”

Nàng quay đầu muốn để cho đầu óc mình tỉnh táo một chút, hấn lại lấy tay nắm lấy cằm của nàng, không cho nàng di chuyển nữa phần. Hấn cúi đầu hôn nàng thật sâu, cho đến nàng không thể chịu đựng được phát ra tiếng rên rỉ, hấn mới hài lòng rời đi môi của nàng.

Lần đầu ném thử dục vọng nàng hoàn toàn không cách nào kháng cự lại điên cuồng như cơn lốc của hấn mang cho nàng khoái lạc, chỉ cảm thấy thân thể và đầu óc mình đều không thể suy nghĩ, chỉ có thể mặc cho hấn định đoạt.

“Thích ta đối với nàng như vậy không?” Hấn không ngừng trêu đùa nàng, giống như nàng là một loại súng vật hấn cực yêu, ôm nàng vào trong lòng tùy ý giãy vò.

“Người... Dừng tay! Đừng như vậy...” Nàng yếu đuối thở hổn hển nói, liệu mình muốn đè nén xuống kích động làm cho than ngâm, không đành mắt mặt ở trước mặt hấn.

Thấy nàng đến mức độ này còn cự tuyệt hấn, tự ái đàn ông của Mộ Phong bị nàng làm tổn thương sâu sắc, cho nên, mặc dù thân thể của hấn muốn nàng muốn lấm lấm, vẫn bị hấn cưỡng chế đè nén xuống.

Cũng không tin nàng có thể phản kháng đến cùng, hấn sẽ chinh phục nàng!

Đem thân thể nhỏ nhắn của nàng quay lưng lại về phía hấn, tay phải của hấn từ dưới nách nàng vòng qua trước ngực của nàng, một tay không ngừng xoa bóp qua lại ở giữa ngực nữ phong của nàng, một tay kia thì trượt về phía giữa hai chân nàng...

Hấn để cho hai chân nàng mở ra ngồi ở trên bắp đùi của hấn, sau đó dùng bàn tay thô ráp của hấn nhẹ nhàng cọ sát chỗ tư mật của nàng, có chút cảm giác thô ráp làm cho cả người nàng sinh ra rung động mãnh liệt.

“Ah... Không được...” Nàng mất khống chế nhúc nhích ở trong lòng hấn, dường như không cách nào chịu đựng tay hấn mang cho nàng khoái cảm tột cùng.

“Thoải mái không? Cảm giác như thế rất tốt, đúng không?” Giọng nói từ tính của hắn không ngừng trầm mồm nói nhỏ ở bên tai của nàng, tựa như đang dỗ dành bảo bối hắn yêu quý nhất.

“Đừng như vậy... Ta sẽ chịu không nổi...”

“Chịu không nổi mới tốt. Tiếng kêu của nàng thật là dễ nghe!”

Nững nịu cầu xin của nàng làm cho hắn càng thêm hưng phấn, ngón tay tách ra nụ hoa chặt nghén ẩm ướt của nàng, hắn có thể cảm giác được tiểu huyết của nàng không ngừng rung động, mà từ trong huyết động thần bí không ngừng chảy ra mật hoa thơm ngát.

“Nàng thật ướt, ngay cả ngón tay ta cũng đã ẩm ướt rồi.” Hắn yêu thích dùng ngón tay véo nhẹ tiểu hạch một cái.

Đinh Linh hít vào một hơi thật sâu, trên mặt đỏ mặt hiện đầy kích tình. “Dừng tay! Ta sẽ té xỉu...” Toàn thân nàng khó chịu giống như bị bỏng lửa vậy, làn da tuyết trắng cũng dần dần nổi lên màu đỏ nhạt, thân thể mềm mại trong trắng lộ hồng ửng chính là mê người.

“Vật nhỏ thật sự là ngọt ngào! Rõ ràng thân thể của nàng đã muốn ta rồi.”

Hắn hơi ngưỡng đầu của nàng qua bên cạnh, để ôi của hắn có thể cùng lúc thưởng thức ngọt ngào trong miệng của nàng, một tay kia cũng chậm rãi di chuyển, thăm dò vào ẩm áp, trong cơ thể nghén chặt của nàng...

Lúc ngón tay của hắn muốn vào sâu hơn thì lại bị nàng đưa tay bắt lấy.

“Không thể!”

“Nàng đã làm cho lửa dục thân ta tham lam rồi, cho dù là sợ hãi, cũng phải chịu đựng.”

Muốn hắn bây giờ dừng lại, đó là chuyện không thể nào, bởi vì thân thể hắn nóng bỏng cũng giống như cái kìm gấp than.

Ngón tay không ngừng mãnh liệt rút ra mãnh liệt đưa vào, không ngừng truyền kích thích khoái cảm đến trong cơ thể nàng, làm nàng cắn môi dưới vô lực chống lại loại giày vò dâm mị này.

“Không được... Ta muốn... Ta không...” Nàng vong tình kêu la, cảm giác được một tia lửa trong người đột nhiên nổ tung, sau đó cả người mơ màng của nàng bùng nổ đến muốn chết.

Mộ Phong biết nàng đã đạt đến cao trào rồi, hắn ngẩng đầu nhìn trước mặt nàng, nhìn thấy một khuôn mặt mê say ửng hồng, hiển nhiên kỹ thuật của hắn đã làm cho nàng phiêu phiêu dục tiên, toàn thân không có chút sức lực nào.

Nàng chỉ có thể theo bản năng gật đầu, và câu trả lời như thế làm hắn cực kỳ thỏa mãn.

Hắn ôm nàng lên, sau đó lấy kiên đỉnh của mình để ở bên ngoài mật huyết của nàng, một mãnh lực được ép xuống!

“Ah!” Nàng kêu nhỏ một tiếng, hiểu được hắn đã đắm toàn bộ vào trong cơ thể nàng.

Mộ Phong cúi đầu dụ dằng hôn nàng, sau đó ôm nàng bắt đầu chậm chậm và dụ dằng lên xuống rút ra đâm vào, dụ dằng của hắn làm cho thân thể của nàng càng trở nên ướt át và mềm mại hơn.

Rất nhanh, nàng cảm thấy trong cơ thể mình bị hắn chống căng đau đã dần dần được thay thế bằng một cảm giác vui thích khó nói nên lời.

“Chậm một chút... Ah...”

Nàng cảm nhận được kiên đỉnh khổng lồ của hắn co rút trong cơ thể ma sát ở vách tường non mềm mịn màng của nàng thì ở trong ma sát đó, nàng lơ mơ cảm nhận được từ dưới bụng dâng lên khoái cảm ngọt ngào.

“A a... Phong, yêu ta... yêu ta...” Nàng vong tình hô hào.

Nhìn nàng đã có thể chịu đựng khổng lồ của hắn mà còn từng bước hưởng thụ đến cá nước thân mật, hắn cũng yên tâm để cho dự vọng của mình thỏa thích phát tiết ở trên thân thể của nàng.

“Ah... Ah...” Khi hắn đột nhiên cuồng liệt công kích, nàng chỉ có thể phát ra rên rỉ mê người lại mất hồn, cảm nhận cái loại khoái cảm mang theo một chút đau đớn lại tuyệt vời này.

Trong mập mờ tràn ngập hương vị tình ái, và thở dốc dồn dập thú tính của người đàn ông cùng ngâm khê uyển chuyển của cô gái.

Ở sau khi không biết trải qua bao nhiêu lần cao trào, nàng cảm thấy thân thể của hắn cứng đờ, nắm thật chặt eo nhỏ nhắn của nàng tăng nhanh tốc độ tiến lên...

“Mộ Phong...” Nàng sắp bị hắn làm cho không thở nổi rồi.

“Đinh Linh!”

Cùng với một tiếng gầm nhẹ hùng hồn như dã thú, nàng cảm thấy hắn tiến đến thật sâu vào hoa tâm bất động của nàng, nháy mắt tiếp theo, một cơn cao trào mạnh mẽ mà có lực không ngừng xông về phía mình...

“Mộ Phong...” Nàng cảm nhận được nhiệt năng của hắn tràn ngập trong cơ thể, thân thể của nàng mãnh liệt run rẩy một hồi, ở bên trong đang cao giọng kêu gọi tên của hắn, sau đó cùng hắn đạt tới thiên đường dự vọng cực thích...

5. Chương 5

Mộ Phong tỉnh lại thì phát hiện bên cạnh trống trơn, hắn lập tức ngồi dậy đi tìm kiếm bốn phía, vội vàng muốn tìm được người yêu của mình, nhưng bên trong phòng đâu còn có người, ngay cả áo khoác hắn cũng không kịp phủ thêm liền xông ra ngoài.

“Ah! Vương gia!”

Trên đường đi gặp được mấy tiểu nha hoàn, vừa nhìn thấy được vương gia quần áo xốc xếch, còn hơi lộ ra bộ ngực màu đồng cổ, thật sự là khiến người nhìn không khỏi mặt hồng tim đập dồn.

“Có nhìn thấy Đinh cô nương hay không?”

“Không có.” Mặt của đám tiểu nha hoàn đều cúi thấp xuống, cái đầu nhỏ mãnh liệt lắc đầu.

Hắn lại tiếp tục đi về phía trước, gặp được tổng quản, mà vẻ mặt vốn bình tĩnh của tổng quản vừa nhìn thấy được vương gia quần áo xốc xếch thì thiếu chút nữa ông phải té xỉu rồi.

“Vương gia?!”

“Tổng quản, người có nhìn thấy Đinh cô nương hay không?”

“Ah! Tiểu cô nương ấy... Có! Nàng ở sau sương phòng.”

“Nàng ở nơi đó làm cái gì?”

“Ah! Nàng ấy nói nàng có một số việc cá nhân...”

Mộ Phong bắt lấy tay ông, cũng không quan tâm đến đối phương có tuổi, hiện tại hắn chỉ sợ Đinh Linh sẽ tự biến mất khỏi bên cạnh hắn. Có phải nàng lại muốn trở về hay không? Vậy...

“Mau dẫn ta đi!”

“Dạ!” Tổng quản vội vàng nói dạ, sinh bá nói chậm một câu, cục xương già của lão sẽ bị rung lắc rời rạc.

Hai người cùng đi tới một sương phòng ngoài hậu viện vương phủ, đã thấy cửa phòng khép chặt.

“Đinh Linh!”

Người bên trong phòng vừa nghe được tiếng kêu gọi quen thuộc, thân thể đột nhiên chấn động, nào biết chấn động này làm cho thân thể của nàng vốn đau đớn không thôi càng đau đớn hơn.

“Ah!” Nàng nhin không được phát ra rên rỉ.

Thanh âm của tiếng rên rỉ này tuy nhỏ, nhưng lại truyền rõ ràng tới trong tai người đàn ông ngoài cửa, làm cho hắn quyết định ngay tại chỗ phá cửa mà vào.

“Đinh Linh, nàng làm sao vậy?! Mở cửa nhanh lên, ta muốn xem xem nàng!”

“Tránh ra!”

Kế tiếp nàng hốt hốt hoảng hoảng cũng không cách nào nhìn rõ ràng tường tận, chỉ nghe có người thở hổn hển hung hăng một cước, cánh cửa theo tiếng mà mở ra.

“Đinh Linh?!”

Nhìn thấy cả người nàng cong gập thống khổ phơi ở bên giường, sắc mặt tái nhợt khiến người ta kinh hồn bạt vía, bỗng chốc tim của hắn

Xoắn lại.

“Mộ Phong...” Nàng kiên trì gọi tên của hắn mà không gọi hắn là Giang đại ca, bởi vì nàng hy vọng hắn không phải là tỷ phu của nàng, mặc dù cuối cùng người chị gái của nàng lấy không phải là hắn.

“Nàng làm sao vậy?” Hắn vọt tới bên cạnh nàng lo lắng nói.

“Đừng chạm vào ta!”

“Nói xằng bậy gì hử! Nàng xem nàng, cũng đã đau đến không đứng dậy nổi rồi. Người đâu! Đi tìm bác sĩ! Dứt khoát gọi xe cứu thương!”

Hạ nhân ở phía sau người xem ta, ta xem người, bởi vì tất cả mọi người đều không hiểu cái gì là bác sĩ, chớ nói chi là xe cứu thương.

Bởi vì nàng quá đau cho nên cũng nói bừa, vươn ra nắm đấm, đánh đấm ngực của hắn vài cái, xem ra giống như là đang làm nũng với hắn.

“Giang Mộ Phong! Người cút đi! Đừng động tới chuyện con gái á!” Hiện tại loại tình huống này của nàng rất là xấu hổ, hơn nữa rõ hơn thật sự là thời điểm bên dưới.

Đây là nàng căm ghét nhất, thời điểm sống không bằng chết nhất, hàng tháng sắp tới thì trước một tuần sẽ bắt đầu có từng cơn quặn đau, mỗi một xoắn đều làm nàng muốn mắng người, hơn nữa tràn đầy bạo lực đâm máu, có lẽ là bởi vì nàng sắp “thấy máu” rồi.

Đáng ghét! Nàng ghét làm phụ nữ.

“Đinh Linh...” Hắn không rõ rốt cuộc nàng bị làm sao, chỉ thấy toàn thân nàng đỏ mồ hôi, bộ dáng đau đớn, hắn gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng.

Cẩn thận từng li từng tí ôm lấy nàng, nào biết vừa động thì làm cho nàng kêu oa oa.

“Không được chạm vào ta! Nam nhân đáng ghét!” Nàng nói bừa mắng to, bên tai truyền đến một tiếng hút không khí lớn tiếng.

Là thế nào? Ánh mắt sát khí của nàng lập tức đảo qua toàn cảnh, nếu như ánh mắt có thể giết chết người, hẳn là đã chết cả một loạt rồi.

“Nàng...”

“Cho dù nàng muốn mắng chết ta, ta cũng không quan tâm, ta không muốn nhìn thấy một mình nàng trốn ở chỗ này đau đớn không chịu nổi.”

“Không cần người quan tâm! Người dựa vào cái gì quản ta? Người thật sự nghĩ đến người là tỷ phu của ta sao? Không! Chị gái của ta đã không cần người rồi, người đã là một con quỷ đáng thương bị vứt bỏ, người còn dám chạm vào ta, người không thấy được ta nói ta rất đau sao?”

Cơ hồ là nàng dùng hết sức rống với hắn, cảm thấy vừa rống vừa hô như vậy, còn có chút làm dịu đi đau đớn của nàng... Rất nhanh, cảm giác quận đau lại tới nữa.

“A——” Nàng lại phát ra một tiếng rên rỉ đau đớn.

“Đừng giãy giụa! Ta van xin nàng, giống như một tiểu cô nương bướng bỉnh gào to rống lớn với người ta một chút chỗ gian cũng không có.” Hắn lấy giọng điệu tức giận ngang nhau đáp lại nàng.

Mặc dù Đinh Linh cũng chú ý tới giọng điệu hung dữ của hắn, nhưng mà di chuyển bước chân lại chậm lại rõ ràng, bản thân cố gắng tránh để không làm cho nàng đau đớn hơn nữa.

Đi đến trên giường lớn lựa đồ hai người cuộn tròn đêm qua, hắn cẩn thận đặt nàng ở trên giường. Nằm ở trên giường lớn ấm áp lại mềm mại, nàng cảm thấy thư thái một chút.

“Đại phu đến chưa?” Hắn rống to với bọn hạ nhân theo đuôi dọc theo đường đi, hắn vốn không muốn đem tính khí của mình làm cho khó mà chung đụng như vậy, chẳng qua là không có bệnh viện, lại gặp phải người yêu mình sinh bệnh, hắn đương nhiên là sốt ruột chết rồi.

“Đã phái người đi mời rồi, chờ một chút thì đến đây!” Tổng quản vội vàng đáp.

“Gọi hắn mau một chút...” Mới rống được một nửa, tay áo bên phải của hắn bị người lôi kéo, hắn liền quay đầu lại nhìn người trên giường. “Làm sao vậy?”

“Không... Không cần gọi đại phu, hơn nữa... Van xin người, bảo những người khác ra ngoài đi...”

“Nhưng bị ốm thì phải gọi đại phu...”

“Người sang đây một chút...”

Mặc dù hắn hoang mang, nhưng vẫn cúi đầu, tiến đến cạnh nàng, chỉ nghe được nàng nói: “Ta đau chỉ là vì sinh lý mà thôi.”

Hắn sửng sốt một lúc, mặc dù không rõ sinh lý của phụ nữ là một bệnh đau đớn như thế nào, nhưng có thể biết trong khoảng thời gian này, tiểu nữ nhân dịu dàng thế nào đi nữa cũng sẽ biến thành cọp mẹ tính tình cổ quái, khó trách vừa rồi nàng lại đối với hắn vừa dấm vừa đánh, vừa rống vừa la.

Mộ Phong đi tới cửa, thấp giọng gọi một người phụ nữ lớn tuổi tới đây, hỏi bà vài câu, lại nhìn tổng quản dặn dò vài câu, mới đi đến bên giường.

Khi một cơn quận đau khác bắt đầu, Đinh Linh gần như sắp thở không nổi, đã có một bàn tay cầm nàng thật chặt, cho nàng sức mạnh nồng nhiệt.

Nàng khẽ mở mắt ra nhìn hắn, chỉ thấy hắn bởi vì lo lắng cho nàng mà nhíu chặt mày, trên mặt điển trai đầy vẻ không vui.

Kỳ lạ... Người phát bệnh là nàng mà! Cũng không phải là hắn, làm gì một bộ dáng người ta thiếu hắn mấy trăm vạn.

“Người... người tránh ra á!” Nàng cũng đau sắp hôn mê rồi, còn phải trông thấy gương mặt thối đó của hắn.

“Còn có thể rống ta, vậy đại biểu nàng vẫn không quá đau nha!”

Mộ Phong vừa nói xong, lập tức đón nhận một ánh mắt giết người, nhưng hắn không chút cử động, bởi vì hắn đang tức giận, giận nàng lại thà rằng tự mình che dấu đau đớn cũng không cầu cứu với hắn, nhất là sau khi ở hai người đã từng phát sinh quan hệ như vậy, hai người càng nên có liên hệ thân mật hơn.

Đinh Linh còn muốn mở miệng, chỉ thấy tổng quản cung kính gõ gõ cánh cửa, “Vương gia, đại phu đến rồi.”

“Mau vào!”

“Ta không cần xem đại phu!” Nàng cực kỳ giận dữ nói.

Hắn không chút cử động, chỉ là nhường vị trí cho đại phu, hơn nữa vừa vặn vị đại nương kia cũng bưng tới một chậu nước ấm và khăn lông sạch, tiểu nha hoàn phía sau cũng bưng một chén canh đậu đỏ tới.

“Vương gia, mọi thứ đều đã ở đây, cần ta đến...”

“Không cần! Chờ một chút ta tự mình tới làm thì được rồi.”

Mắt đại nương đột nhiên trợn to. “Cái gì?! Vương gia ngài muốn tự mình làm?” Tiểu nha hoàn ở phía sau bà cũng xôn xao một hồi, nhưng lúc này đại phu cũng đi ra rồi.

“Vương gia, người bệnh chỉ là quá khản trương mà dẫn tới quặn đau, dùng chườm nóng hoặc là ngâm nước nóng đồng thời ăn nhiều thức ăn nóng hoặc canh đậu đỏ, hẳn là có thể giải trừ đau đớn cho người bệnh một chút.”

“Loại bệnh này có đường giải quyết không?”

“Hiện nay còn chưa có cách chữa tận gốc, chỉ có điều phần lớn phụ nữ có loại bệnh này ở sau khi sinh xong đứa trẻ là có thể cải thiện, thậm chí có người hoàn toàn chữa tận gốc.”

“Sinh con?”

“Đúng vậy.”

Mộ Phong trầm tư một lúc, rồi sau mới lệnh cho tổng quản tiễn đại phu đi ra ngoài, hẳn mới đi vào trong phòng.

Đại nương đang cẩn thận cho Đinh Linh ăn canh đậu đỏ nóng, trông thấy vương gia, mọi người đều dừng lại động tác, cung kính hành lễ với hắn.

“Các người lui ra đi!”

“Vương gia, công việc hầu hạ này để chúng tôi đi đến làm là được rồi, ngài tuyệt đối không thể làm chuyện hạ nhân này.”

Đinh Linh mở to đôi mắt chớp cũng không chớp trợn mắt nhìn hắn, xem ra cũng là đang nhìn hắn dự định làm như thế nào, cũng nhìn hắn có dám làm hay không.

Ở nơi này lấy nam nhân là trời, thể diện quan trọng hơn lớp vải lót quyền lực của xã hội thời cổ, hơn nữa đường đường hắn lại thân là vương gia, đối với một người bình thường nhỏ nhất không đáng kể như nàng, căn bản không cần tự thân tự lực.

Đinh Linh nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, hắn đứng thẳng ở trước mặt của nàng, cả người càng có phong độ vương gia hơn.

Cái mũi xinh đẹp thẳng tắp của hắn hòa hoãn đường cong quai hàm nghiêm túc của hắn, làn da ngăm đen, tròn mắt đen như vì sao nhỏ thẳng tắp nhìn nàng chăm chăm, làn môi gợi cảm đẹp mắt càng làm cho nàng không tự chủ được nhớ tới mùi vị tuyệt vời hắn hôn nàng khi đó.

Người phụ nữ trước mắt này thật sự là khắc tinh của hắn, mặc dù sắc mặt nàng tái nhợt giống như giấy, xem ra là mảnh mai đáng thương như vậy, một đôi mắt to vừa lớn vừa tròn, dưới ánh nền le lói, đáy mắt nàng lấp lánh một ánh hào quang.

Tầm mắt của hắn dừng ở trên hai mảnh môi anh đào màu hồng của nàng, nhìn nàng khẽ cắn môi dưới, đây là thói quen nhỏ nhất của nàng, mà hắn cũng kinh ngạc phát hiện mình gần như muốn xông lên trước, muốn dùng hàm răng của hắn thay thế của nàng, để dập tắt cả bất an và đau đớn của nàng.

Ánh mắt hai người giao nhau, căn bản không chú ý đến ánh mắt tò mò của những người khác, mãi đến hắn mở miệng, “Các người lui xuống trước đi, ở đây có ta là được rồi.”

“Không! Ta không cần người!”

“Không! Nàng cần ta.” Hắn cố chấp nói, đi tới mép giường ngồi xuống.

“Đi xuống!”

“Nhưng...”

“Các người muốn tạo phản sao?”

“Không dám!”

“Đi xuống!” Hấn lớn tiếng gầm lên, mọi người cũng giật nảy mình.

Bỗng chốc, bên trong phòng chỉ còn lại có hai người hấn và Đinh Linh, dường như hết thấy vừa rồi chỉ là ảo giác mà thôi.

Hấn vắt một cái khăn nóng, muốn áp lên bụng của nàng, đây là vừa rồi hấn nhìn thấy đại nương làm cho nàng.

Đinh Linh vốn định kháng nghị, nhưng hấn áp khăn nóng ở trên bụng của nàng, hơi nóng rất nhanh truyền ra, làm dịu quặn đau một chút. Nàng nhịn không được muốn đè lại khăn nóng, không chú ý tới mình đè lại chính là bàn tay của hấn.

“Thế này tốt hơn nhiều không?”

Nàng chỉ có thể gật gật đầu. Không biết là tác dụng của canh đậu đỏ tiêu mất hay là bởi vì hấn đang bên cạnh, để cho nàng không tự chủ được khấn trương lên.

Tóm lại, nàng quyết định nhắm hai mắt lại để hấn chăm sóc, cũng không phản kháng sẵn sóc của hấn nữa. Nàng biết tính tình của hấn, lên cơn cũng cực kỳ giống con bò cổ chấp.

“Trước đây nàng thường đau như vậy sao?”

Nàng làm bộ như không có nghe thấy.

“Ta nghe người ta nói cái đó đến con gái sẽ đau, hơn nữa tính tình cũng sẽ trở nên không tốt.”

“Sợ bị cuốn vào đuôi cơn bão, người có thể đi!”

Hấn không có trả lời, chỉ ngoan ngoãn lại thay đổi chiếc khăn lông cho nàng, nghĩ thầm thời điểm cái đó của phụ nữ tới thật sự là khủng bố.

Nàng không cách nào để ý tới, bởi vì cái loại buồn bực đau nhức này làm nàng không thoải mái, mặc dù chườm nóng để cho nàng tốt hơn nhiều, mà yên tĩnh của hấn cũng làm cho nàng cảm kích.

Lúc nàng lơ mơ thì một làn gió mát hiu hiu thổi qua mặt nàng, mở mắt ra, phát hiện hấn đang ân cần quạt gió cho nàng.

“Cám ơn.” Nàng đang cần cái này.

Hồi đáp nàng là nụ cười sủng nịch của hấn. “Ngủ đi! Ta sẽ luôn luôn bồi ở bên cạnh nàng.”

Nàng vốn muốn nói với hấn là không thể ngủ được, nếu như nàng mà nói chưa uống thuốc giảm đau. Nhưng, không thể tưởng tượng nổi, khi hấn quạt nhẹ cùng với chườm nóng cho nàng, bỗng chốc nàng liền ngủ thiếp đi, cho nên không biết thừa dịp sau khi nàng ngủ thiếp đi, hấn có hôn trộm nàng một cái...

Ngày hôm sau, trời vừa sáng Đinh Linh đã thức dậy, phát hiện mình lại nằm ở trong ngực của Mộ Phong.

Đáng lẽ nàng nên đẩy hấn ra, nhưng nàng không nỡ, bởi vì lúc này hấn ngủ rất ngon, giống như một đứa trẻ vô hại, thậm chí nàng không muốn tỉnh lại.

Nàng có thể thương hấn sao? Nàng có thể chứ?

Nhưng vào lúc này, một đôi tròng mắt đen sáng ngời đột nhiên mở to, nàng không kịp né tránh, đã đón nhận đôi mắt tràn đầy tình cảm đó.

Nàng không rõ vì sao hấn có thể dùng ánh mắt thâm tình như thế, trong sáng vô tư như thế nhìn nàng chăm chăm.

Nhưng nàng còn chưa kịp mở miệng, bất thành linh hấn liền phong bế lại môi của nàng.

“Đừng...”

Nàng muốn phản kháng, nhưng chỉ cảm thấy trong đầu một sự hỗn loạn, tình cảm ở một khắc này giống như một cơn thủy triều bao phủ nàng.

Đụng chạm và ôm ấp của hắn làm nàng vui vẻ, muốn rên rỉ, nàng giống như một con mèo hoang, dùng khuôn mặt nhỏ nhắn méo nheo quần áo của hắn, cảm thụ nhiệt độ cơ thể dưới quần áo, đáy lòng có sự kích động, làm cho nàng muốn bắt chước hết thảy hô to với hắn ta yêu người.

“Ta biết.” Hắn đột nhiên thì thào với nàng.

“Biết cái gì?” Nàng yêu kiều hỏn hển hỏi. Rốt cuộc hắn đã biết cái gì?

Nhưng hắn không có trả lời, chỉ ôm chặt nàng hơn, đầu lưỡi thăm dò vào thật sâu trong miệng nàng, lý trí lại một lần nữa bị nụ hôn của hắn đoạt đi.

“Ngừng tay... Người đừng như vậy... Người đã quên cái đó của ta sắp tới rồi...” Giọng nói của nàng run run, hai tay liều mình đánh đấm hắn, hai má đỏ tươi mềm nhũn, thoát nhìn cực kỳ yêu mị.

“Còn chưa có đến, cho nên còn có thể...”

“Đáng ghét! Ta không muốn!” Sao bộ dáng của người đàn ông này như vậy, mỗi lần đều bá đạo như vậy!

“Nàng còn không rõ thói hư tật xấu của đàn ông sao? Nàng càng không muốn, ta càng muốn!” Một tay hắn xoa nắn ngực cao ngất co dãn của nàng, miệng mút lấy bên kia, càng nhanh chóng kích thích dục vọng của nàng, làm cho hô hấp nàng dồn dập, tinh thần ngẩn ngơ, như si như say.

“Người hạ lưu, đề tiện... Ah...”Hắn thật xấu, cổ tình cắn một cái trên đầu vú của nàng, làm cho nàng đau kêu ra tiếng.

Mặc dù bộ ngực của nàng không quá lớn, nhưng tràn đầy co giãn, làm người ta quyến luyến không rời, Mộ Phong nghe được bên tai hơi thở dốc, giống như thuốc trợ tình hữu hiệu nhất.

Bàn tay của hắn từ từ dời xuống dưới, lướt qua bụng bằng phẳng đi đến bắp đùi bóng loáng của nàng, lại từng tắc di hướng lên trên, mơ ước mỗi một chỗ hình như đều có lửa đang đốt.

“Đừng... Không thể...” Nàng kịp thời bắt được tay hắn muốn xâm nhập vào vườn hoa bí mật, không cho hắn vượt qua lời trì hoãn một bước nữa.

“Ta muốn chạm vào nàng.” Hắn khàn khàn nói.

“Không được!”

“Ta đã dục hỏa phần thân rồi...”

“Đó... Chuyện đó không liên quan đến ta...” Nàng run giọng nói. Người đàn ông này thật sự là không chút xấu hổ nào!

“Chuyện làm sao có thể không liên quan đến nàng? Ai bảo nàng muốn quyến rũ ta!” Hắn giống như một cậu bé tham lam mút lấy nàng.

Tiểu hồng môi trước ngực, luân phiên liếm láp hai bên, cho đến hai tòa ngọc nữ phong sáng bóng như ngâm ở trong nước trái cây ngọt ngào.

“Đừng...”

Hắn đâu có thể nào để ý tới kháng cự của nàng, bàn tay mãnh mẽ vỗ về chơi đùa.

Đỉnh Linh bắt được cổ tay của hắn, cố ngăn cản hắn, nhưng ngón tay của hắn đã tìm kiếm đến khe nhỏ u mật phần hồng.

“Uh‘m...” Nàng thét lớn một tiếng, đột nhiên chấn động, thân thể mềm mại như gặp phải điện giật, run run giống như lá rụng mùa thu, đầm đìa đáng yêu.

“Thoải mái không?”

“Không...” Cho dù có một chút thoải mái thì nàng cũng tuyệt đối sẽ không nói ra khỏi miệng.

“Không thoải mái? Vậy thế này chứ?” Hắn tìm đến trung tâm nữ tính của nàng, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vân vê xoa sát.

“Không được... Dừng tay...” Hai chân của nàng liều mình kẹp chặt, nhưng hấn dùng đùi áp chế được một chân của nàng, nàng giãy dụa thế nào đi nữa, vẫn khiến hấn có cơ hội có thể lợi dụng.

“Nàng không thể phản kháng lại ta đây, ta đã quyết định muốn chiếm giữ nàng, ai cũng không thể ngăn cản ta, nàng hiểu không?” Hấn vừa nói vừa lấy ngón tay dò xét trong cơ thể người nàng.

“Ah!” Nàng kinh hô một tiếng, lập tức lại cắn môi dưới, muốn đè nén loại mới lạ này, cảm giác tê dại run rẩy chạy tán loạn trong người.

Thân thể của nàng vô lực rung rung, thịt non chặt nghẽn trong cơ thể kẹp chặt ngón tay hấn, ái dịch trong suốt cũng lây dính ngón tay hấn, xem ra hết sức mập mờ dâm dăng.

“Dừng...” Trong miệng Đinh Linh cự tuyệt, thân thể lại phản bội nàng. Nàng không tự chủ được cong người lên, muốn tìm kiếm an ủi nhiều hơn.

“Nàng thật ngọt...” Toàn thân nàng tràn đầy mùi thơm hoa hồng, hấn vùi mình vào thật sâu trong phần hương thơm này, muốn mãi mãi đều ôm lấy nàng như vậy.

“Dừng chạm vào ta...” Nàng thở hổn hển nói, ngón tay của hấn lại bắt đầu co rút ở trong cơ thể nàng, từng đợt cảm giác xa lạ lại nóng rực tê dại lan tràn đến tứ chi bách hải của nàng, giờ này khắc này lý trí đã hoàn toàn không phải sử dụng đến.

“Ah...” Toàn thân nàng như lửa đốt vậy khó mà chịu được, cái miệng hồng nộn nhỏ nhẹn không được bật ra nhiều tiếng rên rỉ mất hồn.

Đinh Linh bất lực bắt lấy cánh tay khỏe mạnh của hấn, cắn môi dưới chịu đựng ngón tay của hấn không kiên nhẫn gì rút ra đâm vào trêu đùa ở trong cơ thể nàng, cùng với ái dịch trong suốt càng ngày càng nhiều, ngón tay hấn rút ra đâm vào cũng càng lúc càng nhanh.

“Không... Dừng tay...” Nàng cong thân mình, không cách nào kiềm chế bật ra tiếng kêu yêu kiều giống như rên rỉ lại giống như vui sướng.

Mộ Phong cuối đầu ngậm chặt đầu vú lắc lư của nàng, lúc thì dùng sức mút, lúc thì lôi kéo khe khẽ.

Đinh Linh cảm thấy máu toàn thân đều đang sôi trào, làn da trắng nõn nổi lên phần hồng mê người, xem ra làm cho nàng càng quyến rũ động lòng người hơn.

Hấn phát hiện mình không thể nghe thấy nước nở vừa thẹn vừa mừng của nàng nữa, lúc này sợ hấn còn chưa đoạt lấy nàng đã khổng chế không nổi mà sụp đổ.

“Ta muốn nàng! Nàng không kháng cự lại ta...”

Ngón tay của hấn rời khỏi ẩm áp chặt nghẽn trong cơ thể nàng thì một cảm giác trống rỗng lập tức đánh úp về phía nàng, làm cho nàng có loại bị kích động, muốn kéo hấn trở lại lần nữa...

Không! Đinh Linh, làm sao người có thể như thế? Chẳng lẽ người biến thành người phụ nữ dâm dăng rồi sao?

Nhưng mà... Lý trí và nỗ lực suy nghĩ rất nhanh lại bị động tác của hấn làm cho ném đến sau đầu, Đinh Linh phát hiện Mộ Phong rời khỏi là vì phóng thả kiềm chế khinh người của hấn.

“Ah...” Không còn kịp rồi! Hấn đã nhào lên, giống như một dã lang đói khát đánh về phía của nàng...

6. Chương 6

Đầu tiên là Mộ Phong duỗi lưng liếm láp bộ ngực của Đinh Linh, sau đó lại khẽ chọc đầu nhũ hoa non nớt, mà bàn tay tà ác của hấn lại dùng sức xoa nắn ngực bên kia.

Rất nhanh, đầu nhũ hoa của Đinh Linh bị hấn kích thích đến gồ lên, giống như một viên tiểu hồng môi dụ người ngắt hái.

Mộ Phong nhìn bộ ngực đầy đặn xinh đẹp biến hóa, cảm thấy hạ thể cứng rắn của mình cũng bắt đầu khó nhin, hấn hôn lên phía trên còn có lưu lại dấu hôn nhàn nhạt ở cổ, mình dùng sức mút lưu lại một cái lại một cái vết tích yêu.

Đinh Linh cảm thấy toàn thân bắt đầu tê dại, đối mặt với người đàn ông cao lớn ngạo mạn trêu đùa như vậy, cho dù là thánh nữ cũng phải đầu hàng.

“Dừng...”

Nàng còn muốn làm giãy dựa cuối cùng, ai biết cử động lần này lại dẫn tới Mộ Phong cúi đầu dùng sức mút ở đầu nhũ hoa của nàng, hấn giống như là đứa trẻ kéo ròng rọc đống bụng, đối với đầu nhũ hoa trắng nõn của nàng vừa cắn lại vừa gặm, làm cho toàn thân nàng vô lực, chỉ có thể mặc cho hấn mặc sức đùa bỡn.

“Uh‘m... Ah...”

Mộ Phong phát hiện phản ứng của nàng, phóng thả sự kìm kẹp tay nàng, dẫn dắt tay mềm mại của nàng ôm chặt cổ của hấn, sau đó dùng hai tay nặng nề nâng lên bộ ngực đầy đặn của nàng, dùng lực bóp nặn xoa nắn.

Bộ ngực của nàng bị xoa nắn bắt đầu sưng tấy, đầu nhũ hoa nho nhỏ lộ ra màu đỏ tươi, dựng thẳng đứng ngay trước mắt, nàng bị sức lực điên cuồng của hấn làm cho đau đớn lại khoan khoái, bên tai không ngừng nghe được tiếng rên rỉ mập mờ của chính mình phát ra.

“Ah... Ah...”

Cảm giác được dục hỏa của mình không ngừng tăng lên, Mộ Phong hung mãnh cuối đầu, ngậm chặt đầu nhũ hoa cao nhọn lập lòe nước bọt của hấn, càn rỡ hút cắn tứ phía, muốn dựa vào cái này làm dịu dục vọng sắp bùng phát của mình.

Hấn môn trớn thân thể của nàng quyến luyến không rời, làm cho nàng run rẩy không thôi, thông thả duỗi tay tiến vào giữa hai chân, sơ qua tơ lụa mềm mại thần bí của nàng, kiên định đặt lên cánh hoa đã chảy ra ái dịch của nàng.

Ngón tay của hấn nhẹ nhàng tách ra hai cánh hoa, đầu ngón tay dính lấy ái dịch, dùng chất lỏng trơn ướt vẽ vòng tròn ở tiểu huyết của nàng, làm cho toàn thân nàng giống như băng gặp phải nhiệt nhũn dần.

“Nàng đã ướt đầm rồi, tiểu bảo bối của ta.” Mộ Phong thỏa mãn thăm dò về nặn ở trên cánh hoa.

“Buông ra... Người không thể làm như vậy...” Đinh Linh sợ hấn không chút nào không chế dục vọng, nàng cảm thấy mình như sắp bị hấn ăn hết rồi.

“Không, nàng cũng muốn, tiểu hoa huyết của nàng đã ẩm ướt như thế, đang chờ đợi ta tiến vào.” Hấn bá đạo nói, ngón giữa thon dài chọc vào hoa kính chặt nghén ở cánh hoa trơn ẩm.

“Ah! Người chờ một chút...” Đinh Linh thất kinh, cảm nhận được ngón tay hấn chống đỡ hạ thể chặt nghén.

Mộ Phong không để ý tới kêu gào của nàng, ngón tay bắt đầu co rút đều đặn.

Nàng rất kinh ngạc, mặc dù hạ thể bị căng lớn, nhưng khó chịu đã từ từ biến mất, thay thế chính là cảm giác đau đớn bởi vì dục vọng không được thỏa mãn. Cả người nàng rã rời tựa ở trên người hấn, cảm thấy phía dưới của mình thật là ngượng ngùng theo co rút của hấn mà không ngừng tiết ra chất lỏng nàng cảm thấy xa lạ, ấy là sao ẩm nóng...

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hoa nhường nguyệt thẹn của mỹ nhân, cái miệng nhỏ nhắn phấn nộn cũng hé mở phát ra tiếng yêu kiều mê người, mặt mày hấn hồng hào như là bị dục hỏa chiếu rọi vậy.

Ngón tay của Mộ Phong gia tăng tốc độ rút ra đâm vào, đâm vào sâu hơn, dùng sức hơn, muốn để cho vui sướng của nàng leo lên cao hơn.

“Uh—m—— ah—— ngừng! Ta không muốn!” Đinh Linh cảm thấy mình sắp tan rã rồi, cánh hoa nhạy cảm bởi vì mỗi lần hấn mạnh mẽ ma sát mà sung huyết đau nhức, nàng không chịu được kích thích quá nhiều mà nhú mào, cũng sắp đạt đến đỉnh cao nhất rồi.

Mộ Phong say mê chơi đùa nhằm nhờ thân hình xinh đẹp của nàng, ngón trỏ của hấn gia nhập vào, lại tiếp tục chống đỡ lối giữa ẩm ướt căng chặt co giãn vô cùng phong phú đó, nhanh chóng đâm hai ngón tay vào.

Hạ thể của nàng hoàn toàn bao chặt hai ngón tay, chỉ cảm thấy ấy sao mà phong phú đầy đặn.

“Ah... Không được... Ta chịu không nổi rồi...”

Mộ Phong một tay bắt lấy eo nhỏ nhắn của Đinh Linh, kéo nàng đến gần hấn, sau đó đặt kiên đỉnh của mình ở trước tiểu huyết của nàng vận sức chờ phát động, lại từ từ đâm vào hoa kính của nàng.

Lúc nàng hoàn toàn bị hấn vây quanh, hấn tựa như dã thú đói khát bắt đầu rút ra đâm vào ở trong cơ thể ngọt ngào của nàng.

“Ah—— Phong... Tha cho ta đi! Ta không được rồi!” Không chịu nổi nhu cầu cuồng mãnh của hấn, hạ thể của nàng bắt đầu mãnh liệt co rút lại.

Hoa kính đang không ngừng tăng cường tốc độ co rút lại ra vào, sau khi hấn dùng lực chọc vào tiểu huyết chặt nghén ẩm ướt, lại xoay tròn co rút nhanh ở trong hoa kính, đồng thời sử dụng ngón tay ma sát tiểu hoa hạch trong cánh hoa, sau đó nhanh chóng rút ra đâm vào.

“Ah... Không được... Ah...”

Cứ như vậy liên tục nhiều lần chọc vào, rút ra, tiểu huyết phần hồng chặt nghén trào ra lượng lớn mật dịch, làm ẩm ướt hai người, đồng thời cũng đẩy nàng lên cao trào...

”Ah! Tiểu huyết bắt đầu co rút mạnh mẽ, rốt cuộc nàng chịu không nổi thét lên thật to, ngã vào trong ngực hấn, như là thuyền nhỏ đang đưa trốn vào cảng tránh gió an toàn. Bỗng chốc, nàng cảm thấy rất mệt, rất muốn ngủ, cả người mềm nhũn.

Đây chính là hạnh phúc sao? Mộ Phong nghĩ như vậy.

Nằm ở trong bóng đêm, cảm giác được nàng dựa vào bên trái hấn, đầu nàng tựa ở trên vai hấn đi vào giấc ngủ, gương mặt nhìn hơi thờ phía trước ngực của hấn, mà bộ ngực cứng ngắt tuyệt đẹp kéo căng của nàng đang để ở xương sườn của hấn.

Hấn không cách nào kháng cự dùng mu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua đường cong giống như tơ lụa, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nàng, cảm nhận được trong nội tâm một hạnh phúc mỹ mãn.

Đinh Linh không thể tin được mình lại dịu hiền như thế, lúc nàng dựa vào hấn, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ mà có lực ấy, cảm giác là người phụ nữ nhỏ như vậy mình chưa bao giờ trải qua.

Nàng là làm sao vậy? Đinh Linh còn đang suy tư nên làm thế nào mở miệng thì một tiếng ngáy khê thu hút chú ý của nàng.

Hấn lại ngủ thiếp đi? Cũng tốt, nàng không cần lập tức đối mặt với hấn, có thể có thời gian điều chỉnh bản thân, xem kỹ tâm tư không thể chấp nhận được của mình...

Buồn ngủ dần dần chiếm lấy nàng, làm í mắt nàng từ từ trở nên nặng trĩu.

Thời gian trước khi đi vào giấc ngủ, nàng còn nói cho bản thân mình biết tuyệt đối không thể động lòng với người đàn ông này nữa, không thể để cho hấn chiếm giữ mình nữa.

Chỉ là, sau khi trải qua chuyện ngày hôm nay, khuôn mặt tuần mỹ này của hấn càng khắc sâu hơn ở trong trái tim của nàng, mùi của hấn, nụ hôn của hấn, môi của hấn, nàng đều không quên được rồi.

Sau khi trải qua kỳ sinh lý khó chịu đó, cuối cùng Đinh Linh cảm giác được mình giống như được tái sinh, hơn nữa trong khoảng thời gian này, Mộ Phong bắt thường trở nên rất ngoan, nàng nói cái gì cũng nghe theo, ngoại trừ lúc hấn muốn lại không thể muốn sẽ bày ra gương mặt thối.

Nhưng mà rốt cuộc đã trôi qua, nàng không muốn nghĩ đến chuyện tháng sau, bởi vì vậy sẽ khiến nàng sợ.

Không muốn trốn ở trong phủ nghĩ ngơi lung tung, hơn nữa Mộ Phong thân là vương gia cũng có chuyện nên làm của hần, mặc dù nàng không rõ vương gia phải làm cái gì, chỉ có điều như thế vừa khéo để nàng có thời gian riêng ình.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, một làn gió nhẹ thổi qua lọn tóc, thật sự là rất dễ chịu.

Một mình nàng ngồi ở bên hồ. Đây là hồ lớn nhất trong thành, phong cảnh tuyệt đẹp, nhưng cũng không phải là nàng không làm gì cả, mà là đang vẽ tranh.

Bây giờ suy nghĩ một chút, đi đến triều đại này, cũng là hoàn toàn không tệ, ít nhất có thể để cho nàng vẽ tranh không bị bất kỳ cái gì quấy rầy.

Không có di động, không có điện thoại, tuyệt không bị quấy rầy, có thể chuyên tâm, đương nhiên cũng là bởi vì có một kẻ ngốc ngài Mộ Phong, để nàng không cần phải vì năm đấu gạo bốn ba, mặc dù ngay từ đầu nàng đối với ông trời rất không hài lòng, giống như là bị ông trời đưa tới bờ bãi, vì sao Mộ Phong thì hóa thân thành thân phận cao quý, vương gia không ai bì nổi, mà nàng lại không danh không phận, còn là một tiểu bình dân tay trái gà không chặt.

Cho nên, nếu hần muốn nuôi nàng, sẽ để cho hần nuôi, huống chi lúc trước nàng cũng là vì cứu hần mới đến nơi này, hần cũng thiếu nàng một mạng, cho nên nàng không có bất kỳ ác cảm tội lỗi gì.

Vấn đề là hiện tại quan hệ của nàng và hần cực kỳ bất đồng, hần cho rằng nàng đã là nữ nhân của hần, cho nên hần cho rằng hần là đang bao nuôi nàng, ngay cả những người khác cũng là đối đãi nàng như thế...

Nàng thở dài một hơi, quan tâm của hần, dù sao nàng cũng không phải là con gái của thời đại này, không học được những thứ tam tòng tứ đức này, làm không quen tiểu thư khuê các ôn thuận hữu lễ.

Đi một bước tính một bước, có lẽ vào một ngày nào đấy, lỗ thủng chợt lóe, nàng lại quay về hiện tại. Trên thực tế, lòng của nàng một nửa muốn trở về, một nửa khác cũng không muốn. Nàng biết một nửa không muốn đó là vì hần.

Chỉ cần nàng không mất đi lòng của nàng là được rồi. Nàng nghĩ tiêu cực là như vậy.

Lúc nàng lấy lại tinh thần thì phát hiện trên bản vẽ đã hiện ra khuôn mặt Mộ Phong khiến người nín lặng, nàng nghiêm túc quan sát tác phẩm bức vẽ vừa mới hoàn thành.

Ngay từ đầu nàng vốn cũng không rõ mình muốn vẽ cái gì, trong thoáng chốc chỉ để tình cảm của mình mặc sức trút hết, không nghĩ tới sau khi hoàn thành lại là hần!

Anh tuấn phóng khoáng như vậy, tao nhã gợi cảm, toàn thân tản mát ra sức hấp dẫn cùng tự tin của một người đàn ông, có lẽ thân phận vương gia thời cổ của hần càng thích hợp hơn.

Đây là bức vẽ được nàng vẽ tốt nhất, lòng nàng biết rõ.

Trong bức vẽ người nam nhân chớp mắt cũng không chớp đang ngắm nhìn nàng, thâm tình khẩn thiết, tin rằng tất cả nữ nhân nhìn thấy, tuyệt đối sẽ tan chảy ở dưới ánh mắt lửa nhiệt ấy.

Nàng biết nàng cũng đã từng tan chảy, nghĩ đến hai lần trước hoàn toàn tan chảy ở trong lòng của hần, ánh mắt của hần nóng bỏng như thế, môi đòi hỏi vô số, hình như có ma lực âu yếm, cùng với mạnh mẽ mà có lực đâm vào trong cơ thể nàng... Nơi nơi khiến nàng sa vào.

Không thể phủ nhận, nàng cũng được hần dẫn dắt ném đến cá nước thân mật, hiểu được khoái lạc thân là người phụ nữ.

Nàng có thể thương hần, chỉ cần nàng quên đi chị gái, dù sao nàng và Mộ Phong người đang ở cổ đại, hơn nữa chị gái đã không cần hần rồi, vậy nàng có thể cứ như vậy phóng túng trái tim mình hay không?

Ngộ nhỡ hần chỉ là chơi đùa với nàng mà thôi? Dù sao hần cũng không có mở miệng nói yêu nàng, không phải sao?

Hiện tại bất quá hần chỉ là muốn chinh phục nàng, mê hoặc nàng, dù sao nàng và hần cũng đến từ cùng một thế giới.

Nàng nhắm hai mắt lại, đột nhiên nghe được một loạt tiếng bước chân dồn dập, làm cho nàng mở mắt ra, lại phát hiện Mộ Phong đang bước đi về phía của nàng, nét mặt rất hung dữ.

“Nàng lại một mình tới nơi này vẽ tranh?”!

Đinh Linh chú ý tới chiếc áo choàng màu đen trên người hắn, tóc bị gió thổi rối loạn, tuần tú đến giống như một hải tặc khêu gợi trong đêm đen.

Rất muốn vẽ hắn như vậy, nghĩ đến bức vẽ... Nàng vội vàng che lại bức vẽ, không cho hắn nhìn thấy.

“Người làm gì hung dữ như vậy?” Giống hệt như hắn nhìn thấy nàng làm chuyện lớn gì đó như là giết người phóng hỏa, có nghiêm trọng như vậy không? Hắn có thể khoa trương hơn chút nữa, không có quan hệ gì.

“Đúng vậy! Ta lại không có làm chuyện phạm tội gì.”

Hắn hung dữ để làm gì? Bởi vì hắn rất sợ! Dù sao đây là cổ đại, cũng chẳng khác nào là cái niên đại chưa khai phá, lại không có điện thoại, chỉ cần người vừa ra cửa, dường như liền biến mất ở trên thế giới rồi.

Mà tìm nàng, từ trên xuống dưới của vương phủ hắn đều đã hỏi qua toàn bộ người có thể hỏi qua, chỉ kém bắt chó con và mèo con đến hỏi.

Hắn phái ra một đội ngũ lớn tìm nàng cả một ngày, cuối cùng tìm được nàng vẽ tranh ở bên cái hồ này.

“Người xem nơi này.”

Nàng nhìn mặt hồ u tĩnh tuyệt đẹp, “Rất đẹp!”

“Cũng không có người!”

“Chính là không có ai, ta mới có thể yên tĩnh vẽ tranh! Nếu không, muốn một đồng người đến đây náo loạn à?”

“Nàng không biết nam nhân cổ đại đều rất dã man sao? Biết đâu hắn nhìn thấy một cô gái yếu đuối trẻ trung và xinh đẹp, thì nổi lên sắc tâm, sau đó liền kéo nàng tới góc không người, làm ra chuyện không bằng cầm thú với nàng, ta đây phải làm sao?” Giọng hắn ồ ồ nói.

Nhất là nhìn thấy lọn tóc bóng đẹp đen tuyền của nàng có rụng một chiếc lá nhỏ, làn da xinh đẹp tỏa ra ánh sáng nhu hòa dưới ánh mặt trời, toàn thân giống như một nữ thần mặt trời... Hắn kích động nghĩ và tiến lên bắt lấy lá cây trên tóc nàng, khẽ vuốt mái tóc của nàng.

Không! Nàng là của hắn, tuyệt đối không cho phép nam nhân khác xen vào.

Đinh Linh sửng sốt một lúc, không rõ tại sao bộ dáng của hắn chuyện bé xé ra to, trong lòng có một cảm giác ngọt như mật, chẳng qua nàng không muốn để cho người khác quản quá nhiều.

“Một mình ta rất an toàn, đừng quên ta là người trưởng thành rồi.” Nàng nở một nụ cười với hắn còn ngọt ngào hơn đóa hoa.

Nụ cười này của nàng ngược lại là mĩa mai, cũng không phải là thật sự sẽ cười với hắn như thế, nào biết vẫn là làm cho hắn cảm thấy trái tim chấn động.

Hắn bị nụ cười của nàng lay động, chẳng qua hắn biết đây là nụ cười châm biếm. Nàng muốn chống lại hắn, nhưng hắn tuyệt đối không cho phép.

“Đừng quên, nàng cũng là người phụ nữ của ta, bảo bối.” Hắn ngưng mắt nhìn nàng, giọng nói không còn tức giận như thế nữa.

Câu “bảo bối” to gan này và ánh mắt nóng rực của hắn làm nàng thiếu chút nữa không chống đỡ được, khuôn mặt bỗng chốc đỏ lên, hít thở cũng có chút khó khăn.

“Thế nào?” Hắn biết rõ còn cố hỏi.

“Không được gọi ta là bảo bối!”

Hắn không có trả lời, vẽ mặt mỉm cười. Đột nhiên, hắn vươn tay muốn nhìn bức vẽ của nàng.

“Không được!” Nàng kinh hãi đứng lên, trọng tâm bất ổn, cả người liền nghiêng về phía trong hồ——

“Cẩn thận!” Mộ Phong đã không kịp tới cứu, chỉ có thể trơ mắt nhìn Đinh Linh ngã xuống...

7. Chương 7

“Không có việc gì! Ta không sao!” Nàng hét lên với hắn. Nàng biết bơi, không có quan trọng.

Mộ Phong cực kỳ lo lắng, hắn vội vã vươn tay chuẩn bị nghênh đón nàng bơi đến bên bờ, bỗng nhiên, dường như hắn nhìn thấy trên mặt hồ từ từ lóe ra tia sáng màu trắng.

Mà Đinh Linh đang từ từ bơi tới phía của hắn cũng không biết ánh sáng phía sau khuếch đại, mắt thấy liền muốn tiếp xúc đến nàng.

“Đinh Linh, mau! Mau đưa tay cho ta!” Hắn hô to với nàng. Có lẽ đường ánh sáng trắng này chính là ánh sáng lúc trước đưa hai người bọn họ cùng tới, nếu như Đinh Linh bị nó bao phủ, không phải là đại biểu nàng sẽ trở về hiện đại, hoặc là phiêu lưu đến một niên đại khác hắn không biết tên...

Không! Không được!

“Đinh Linh, mau!”

Bên dưới, Đinh Linh hiểu rõ vì sao hắn đột nhiên khẩn trương như vậy, giống như là phía sau nàng có một con cá mập trắng. Đợi chút... Ai nói cổ đại thì sẽ không có cá mập trắng?

Theo bản năng nàng nhìn về phía sau, vừa thấy được tình hình, cả người ngây dại, trong lúc nhất thời cũng đã quên phải nhanh bơi lên bờ.

Nghìn cân treo sợi tóc, một đôi tay mạnh mẽ kéo nàng lên, ở trong tiếng thét chói tai của nàng, cả hai người đều ngã trên bờ đất xanh.

“Đó... Đó là xảy ra chuyện gì?” Nàng hoang mang hỏi hắn.

Nhưng lúc này Mộ Phong đã không cách nào trả lời, hắn rất sợ, vừa vặn chỉ kém một giây, chỉ cần chậm một giây, hắn sẽ mất đi nàng rồi.

“Đinh Linh, nàng là của ta! Là của ta! Không ai có thể cướp nàng đi!”

“Người...”

Hắn bắt chặt hết thảy hôn nàng, dục vọng lập tức bộc phát ra như lửa vậy, càng không thể vãn hồi.

Nàng vô lực chống đỡ, chỉ có thể mê loạn chịu đựng sự nhiệt tình xảy ra bất ngờ của hắn.

Toàn thân ướt đẫm vả lại đường cong lộ liễu, mái tóc dài đen tuyền ướt đẫm dán ở cổ tuyết trắng trên làn da non mịn, hít thở dồn dập làm cho bộ ngực sữa to trắng của nàng xem ra cực kỳ mê người.

Hắn ôm nàng đến một chỗ kín đáo phía sau bụi cây, lồng ngực cường tráng chống đỡ bộ ngực sữa đầy đặn của nàng, ngăn cách bởi quần áo mỏng manh ướt đẫm, hắn cảm thấy bộ ngực cứng ngắc của nàng đang truyền đến một loạt lửa nóng.

Hắn lần nữa nhiệt liệt phong bế miệng nhỏ hồng nộn của nàng, nàng cũng không tự chủ đáp lại hắn, đầu lưỡi hai người quấn quýt lấy nhau, mút lẫn nhau, thân thể hai người ôm nhau thật chặt.

Nàng không rõ vì sao hắn lại nhiệt tình như thế, động tác cũng có chút ngang tàng, không cho nàng có bất kỳ phản kháng nào.

“Mộ Phong, người làm sao vậy?”

“Không.” Hắn dọc theo khuôn mặt xinh đẹp của nàng hạ xuống nụ hôn như lửa, liếm hôn đến cổ tuyết trắng của nàng. “Nàng cũng đã ướt đẫm, hãy, cởi hết quần áo xuống, để tránh cảm lạnh.”

“Không! Ta sẽ không cởi áo ở nơi hoang dã này!”

“Không quan trọng.” Hiện tại hắn chỉ muốn chiếm lấy nàng, cảm nhận được mình ở trong cơ thể nàng, như thế mới có thể giảm bớt bất an trong lòng.

Đúng, chỉ có như thế, chỉ có ôm ấp lấy nàng thật sâu, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nàng, hô hấp của nàng, mới có thể giảm bớt sợ hãi mới vừa thiếu chút nữa thì mất đi nàng.

“Không cởi cũng không sao, nhưng mà để cho ta dùng nhiệt độ cơ thể đến sưởi ấm nàng, để tránh nàng bị cảm, vậy cũng không phải là rất tốt sao.”

“Nào có người như thế...”

Dưới câu trả lời tiếp theo của hắn, chỉ muốn tiếp tục nữa. Bàn tay to tự sao lưng của nàng đưa vào trong váy dài của nàng, dùng dịu dàng lại tràn đầy sức lực của đàn ông vuốt ve mỏng trắng nõn của nàng.

“Ah...”

Ngón tay của hắn lần nữa thăm dò vào, đụng chạm đến cánh hoa kín đáo của nàng, đồng thời vuốt ve tiểu hoa hạc trong cánh hoa mềm mại nhất của nàng.

“Phong...” Nàng kinh hãi thở gấp, nhắm hai mắt lại, “Chờ một chút... Chậm một chút...”

“Ta không muốn chờ!” Hắn bá đạo nói, cúi đầu mút thật sâu đầu nhũ hoa nho nhỏ nhô ra cách bởi quần áo ướt đầm, đưa đến lửa lòng ẩn sâu trong người nàng bày ra càng ngày càng cao.

“Ah... Ah... Uh’m...” Cái miệng nhỏ hồng nộn của nàng không ngừng bật ra tiếng kêu mất hồn, làm cho hắn càng hưng phấn hơn.

Đột nhiên, tay hắn dời đi nơi cánh hoa sớm đã ướt đầm, hai tay bắt lại cổ áo của nàng, trái phải lôi kéo!

“Uh’m...” Nàng rên nhẹ một tiếng, bộ ngực tuyết trắng như ngọc toàn bộ lộ ra ở trước mặt hắn. “Phong... Chờ một chút... Ah...” Nàng hít mạnh một hơi, bởi vì hắn đã há mồm ngậm chặt đầu nhũ hoa nho nhỏ màu hồng của nàng, khi đầu lưỡi của hắn liếm láp, bộ ngực sữa mượt mà mềm mại lập tức trở nên cứng ngắt.

“Nàng là của ta! Hiện tại muốn rút lui đã quá muộn rồi, ta muốn nàng hoàn toàn thuộc về ta!” Hắn dùng ngón tay cái xoa nhẹ cọ sát đầu nhũ hoa nho nhỏ bên kia.

Đồng thời hành hạ như thế làm cho toàn thân nàng tràn ngập kích động khó nhịn, không ngừng phát ra tiếng thở gấp tiếng phóng dăng.

Ở dưới âu yếm tà ác của hắn như thế, thân thể Đinh Linh bỗng lên màu hồng sáng bóng như ngọc trai.

Lưỡi của hắn lần lượt liếm mút ngọc nữ phong tuyết trắng của nàng, hai tay nâng lên non mềm co giãn, dùng một lực không lớn không nhỏ xoa bóp, đồng thời sử dụng hàm răng khê cắn đỉnh đầu quả anh đào hồng nộn nho nhỏ.

“Ah... Uh’m...” Nàng phát hiện bản thân mình bắt đầu khóc nức nở, cảm thấy lý trí của mình và ý chí chống cự đã bị lửa nóng kích tình tách ra làm cho người ta hoa mắt thần mê.

Sau khi đầu lưỡi của hắn nhắm nháp hết tốt đẹp ở nửa người trên của nàng, lại đến vườn hoa thần bí giữa hai chân nàng.

“Mộ Phong, đừng như vậy...” Nàng thẹn thùng nói, nàng biết hắn chờ một chút sẽ nghĩ như thế nào, bởi vì đáy mắt này của hắn bởi một tia sáng khát vọng làm tim người nhảy mặt hồng cổ nào.

“Ta thế nào?”

Hắn là cố tình! Trong lòng Đinh Linh nghĩ như vậy, nhưng nháy mắt tiếp theo, hắn tách đùi ngọc của nàng ra, sau đó cúi thấp đầu xuống, hấp thu mật hoa ngọt ngào ở hoa huyết thần bí giữa hai chân nàng.

“Ah... Mộ Phong... Ah...” Nàng vừa xấu hổ nũng nịu với bá đạo của hắn, nhưng hai tay hắn vững vàng đè lại nàng, làm cho nàng không cách nào tránh thoát, chỉ có thể vô lực nằm ở trên cổ mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Ở dưới sự trêu đùa bú mút của hân tiểu hoa hạch ẩn ở trong cánh hoa sưng lên, đầu lưỡi của hân mấp máy càng lúc càng kịch liệt, tiếng thở dốc của nàng cũng càng lúc càng dồn dập.

“Đừng.... Ah...” Nàng mãnh liệt vận vẹo thân thể của nàng, toàn thân như một ngọn lửa đốt, ướt đẫm cũng không để ý, nàng biết cần phải ngăn cản hân, bởi vì nàng biết mình tuyệt đối không chịu nổi cảm dỗ cuồng dã thế này của hân.

Nàng sợ mình sẽ khát vọng nhiều hơn, khát vọng hân âu yếm nhiều hơn, hân nhiều hơn, tất cả của hân.

“Muốn ta sao?”

Nàng nhắm hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng đến giống như cà chua chín mọng, có chút, thẹn thùng gập đầu.

Nhưng hân cũng chưa vừa lòng, hân muốn nghe nàng nói ra. “Phải nói.”

Nàng mở to hai mắt, long lanh nước, tràn đầy kích tình lửa nóng, đại biểu khát vọng trong lòng của nàng.

“Ta... Ta...”

“Nói!” Hân nắm lại bộ ngực sữa sưng tấy của nàng, làm cho toàn thân nàng giống như bị điện giật.

“Ta muốn người!” Hai tay nàng vòng ở cổ của hân, tiếp cận hôn hân. “Ta muốn người...” Nàng lại nhẹ giọng thì thầm ở trên môi hân.

Đàn ông nhận được kích lệ đương nhiên lập tức phóng thả kiên đỉnh sưng phòng, sau đó đặt ở trước tiểu huyết ướt đẫm của nàng.

“Ah... Mộ Phong...” Trong miệng nàng khe khẽ phát ra tiếng rên rỉ kiều mị.

Lúc hân vừa mới xâm nhập vào trong cơ thể nghén chặt của nàng thì nàng còn cảm giác được một chút đau đớn, rất nhanh liền theo cuồng dã chạy nước rút của hân mà mất đi, từng cơn vui vẻ làm cho nàng cực khoái để cho nàng chỉ có thể ôm chặt hân.

“Phong... Ta không được...”

Mộ Phong không tính nhanh như vậy liền bỏ qua cho nàng, muốn nàng phải thỏa mãn con dã thú đói khát trong cơ thể của hân mới được.

Chỉ thấy hân nắm thật chặt eo thon nhỏ của nàng, càng nhanh chóng rút ra đâm vào ở trong tiểu huyết của nàng, hai tay đùa bốn đầu nhũ hoa nho nhỏ màu hồng của nàng, làm cho nàng liên tục thở gấp, toàn thân mềm mại trống rỗng vô lực.

“Đừng.... Mộ Phong... Cầu xin người... Ah!”

Sau khi khe khẽ một tiếng, toàn thân Đinh Linh mãnh liệt run rẩy, Mộ Phong biết được nàng đạt đến cao trào rồi.

Nàng không có sức xụi lơ ở trên mặt đất, rất kinh ngạc hân lại không có ý dừng lại, nàng cũng không nhận ra bản thân mình có thể chịu đựng được dục vọng siêu nhân của hân.

“Đừng... Ah... Ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời... Người tha cho ta đi...”

“Ta nói rồi muốn trừng phạt nàng, thì sẽ không đơn giản như thế mà bỏ qua cho nàng!”

Hân lật thân yếu đuối không có sức của nàng qua, hai tay nâng lên cái mông nhỏ tuyết trắng của nàng, sau đó không để ý tới kháng nghị của nàng, lại hung hăng chiếm lấy nàng...

“Đừng...” Nàng chỉ có thể vô lực vênh cái mông lay động thân thể nghênh hợp theo nhịp điệu của hân.

Mặc dù toàn thân rã rời không có sức, nàng vẫn theo cuồng liệt lần lượt chiếm giữ của hân mà một mỗi phát ra tiếng ngâm khẽ.

Cuối cùng, nàng lần nữa đạt tới cao trào, tốc độ của hân cũng đột nhiên nhanh hơn...

“Mộ Phong...” Nàng yếu kiều gọi tên của hân.

Sau khi Mộ Phong chạy nước rút chôn chính mình thật sâu ở trong cơ thể nàng, khoái cảm cao trào làm thân thể hắn đột nhiên run rẩy, đồng thời trong cơ thể có một luồng lửa nóng mãnh liệt có lực bắn vào trong cơ thể ấm áp của nàng...

Thật không thể tưởng tượng nổi! Nàng lại để mặc cho người đàn ông này làm loại chuyện này ở ngoài trời lần thứ hai, nếu như bị người nhìn thấy, chẳng phải là rất mất mặt sao.

Nhưng, cuối cùng trước sau nàng không cách nào kháng cự lại được, bởi vì ở bên hắn càng ngày càng tự nhiên, càng ngày càng có cảm giác an toàn thì nàng sẽ không còn sợ hãi, bất an nữa.

“Đường ánh sáng trắng vừa rồi có phải có thể mang chúng ta trở về hiện đại đúng không?” Nàng chần chờ một lúc, lại quyết định hỏi ra miệng.

Lúc này hai người đang ôm nhau tựa ở dưới cây đại thụ, đã mặc xong quần áo, nhưng mái tóc dài của nàng rối tung và cái miệng nhỏ sưng đỏ, người sáng suốt vừa nhìn liền biết nàng là chịu loại cực chiều mê người nào.

“Không biết.” Thân thể hắn đột nhiên cứng đờ.

“Người biết!”

“Không! Ta không biết.”

“Đừng gạt ta... Ah!” Đột nhiên hai vai nàng bị hắn nắm chặt... Đau quá!

“Ta không biết, ta chỉ biết sau này nàng không được đến đây nữa!” Hắn độc đoán ra lệnh.

Xem thế này nàng biết được những suy nghĩ trong lòng mình là chính xác, có lẽ đường ánh sáng trắng vừa rồi có thể mang nàng về nhà, chỉ cần một chút xíu nữa, có lẽ nàng đã ở trong nhà ấm áp rồi, mà hết thấy điều này đều bị người đàn ông này phá hủy! Suy nghĩ đến mình vừa mới còn cùng hắn hô mưa gọi gió, nàng liền nổi giận.

Nàng đưa tay kéo lấy cổ áo của hắn kéo hắn đến đối diện, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tại sao ngươi phải đối với ta như vậy? Chính ngươi không muốn trở về cũng đừng liên lụy ta.”

Hắn nhìn nàng chằm chằm, “Nàng muốn trở về?”

“Nói nhảm! Đương nhiên ta muốn trở về! Ai thích ở lại nơi khỉ gió không có điện này chứ!”

Sắc mặt của hắn tái xanh.

“Đương nhiên ngươi không muốn quay trở về, đại thiếu gia ngươi ở chỗ này đường đường chính là vương gia, hô mưa gọi gió, có cái gì là ngươi không chiếm được? Đương nhiên ngươi không muốn quay trở về, quay trở về, bất quá ngươi cũng chỉ là cái...”

“Ta cũng là một người muốn cái gì là có thể có cái đó, đừng quên ta cũng là tổng giám đốc của một xí nghiệp lớn!”

Đúng vậy! Trời sinh hắn là người lãnh đạo.

“Vậy tại sao...”

“Nếu như nàng quay trở về, mà ta không quay trở về, nàng vẫn còn muốn trở về sao?” Đột nhiên hắn hỏi nàng.

Nàng lặng im không nói, đột nhiên hốc mắt tràn đầy nước mắt. Nàng không biết... Thật sự không biết. Nếu như hắn không trở về, mà nói chỉ có nàng trở về, vậy nàng...

“Có lẽ ta sắp trở về, mà ngươi... Ngươi ngăn cản, đây chính là nghịch thiên hành sự!”

Đột nhiên hắn thấp giọng nguyên rủa, sau đó đưa tay kéo lấy nàng, dùng giọng nói vô cùng kiên định nói rằng: “Vì giữ chân nàng, muốn ta giết người phóng hỏa ta cũng sẵn lòng, chớ nói chi là nghịch thiên hành sự! Hiện tại, về nhà với ta!”

Người đàn ông này thật sự là quá bá đạo! Hắn với nàng chỉ là xảy ra tình một đêm... Có lẽ là tình hai đêm... Thôi! Tình mấy đêm cũng chẳng quan trọng, quan trọng là hắn lại hung dữ với nàng, thật là quá đáng!

Không muốn ở nơi ngột ngạt này với Mộ Phong, Đinh Linh thu dọn dụng cụ vẽ tranh, sau đó đi ra ngoài, nào biết vừa đi đến cửa lớn, một tiểu cô nương vội vàng vàng chạy tới.

“Tiểu thư, tiểu thư! Đợi ta với!”

“Có chuyện gì sao?”

“Vương gia muốn ta đi theo tiểu thư một tác cũng không rời.”

“Không cần.”

“Không được! Tiểu thư...”

“Ta nói không cần thì không cần.” Nói xong Đinh Linh liền đi ra ngoài.

Tiểu nha hoàn chần chừ. Vẫn là đi theo, bằng không vương gia càng nổi giận hơn, thật khủng khiếp. Gần đây tính tình của vương gia không tốt lắm, tất cả mọi người sợ sẽ bị điểm đến tên!

Đinh Linh mới đi tới cửa, ngay lập tức gặp phải đại sát tinh.

“Đi đâu?”

“Không cần người quan tâm!”

“Vì nàng, giết người phóng hỏa ta cũng dám.” Đây là lời nói hắn đã nói qua, cũng luôn luôn vang vọng ở trong đầu của Đinh Linh, quấy nhiễu lòng của nàng, cũng bởi vì như thế, nàng mới càng cố ý đi ra ngoài vẽ tranh hơn.

“Trở lại!”

Cơn tức của Đinh Linh cũng nổi lên. “Giang Mộ Phong! Người không có quyền ra lệnh cho ta, người thật sự cho là ta là nô lệ tình dục của người sao?”

“Trở lại!”

“Không!” Nàng hét lên, lúc này nàng cũng không cần phải duy trì phong độ thực nữ nữa, dù sao nàng cũng không trở về được, nơi này nàng cũng không cần nhịn nữa rồi. Hắn thích thì tiếp thu, không thích càng tốt.

Không để ý tới kháng nghị của nàng, hắn đưa tay kéo nàng đi vào bên trong, ngay lập tức gặp phải phản kháng mãnh liệt của nàng.

“Không, không! Người thả ta đi, người không thể đối với ta như vậy, sao người có thể đối với ta như vậy? Ta hận người! Ta hận người chết đi được!” Rốt cuộc nàng cũng không chịu được sự bá đạo của người đàn ông này nàng bộc phát ra tất cả ủy khuất và phẫn nộ của nàng. “Ta hận người! Đáng ghét! Người cho rằng người có thể đối đãi với ta giống như đối với chị gái của ta sao? Không phải là người coi ta như vật thay thế của chị gái rồi chứ? Ta nói cho người biết, ta là ta, không phải là bóng dáng của người khác, ta... Ah!”

Nàng hét lên một tiếng, cả người bị đẩy vào trong phòng, không đứng vững, bụng đụng vào góc bàn, đau đến nàng thiếu chút nữa rơi nước mắt, cũng thật sự khóc ra.

Nhìn thấy nước mắt của nàng, trái tim của Mộ Phong xoắn lại, hiểu được mình là vì quá sợ mất đi nàng, mới thô lỗ với nàng.

“Đinh Linh, calm down.” Hắn mặt lạnh nói.

Nàng mới không cần. “Có lẽ ở trong mắt của đại thiếu gia người, ta chỉ là công cụ tiết dục của người, phương tiện bạn trên giường, hoặc là tình yêu cũ của người, cả không có bạn, cho nên mới phải quần quít chết lấy ta không tha, bởi vì ta và người là đến từ cùng một thế giới, khá hợp nhau đúng không?” Sắc mặt của nàng tái nhợt, ánh mắt lóe ra giọt nước mắt sáng óng ánh, khoe chân mày tràn đầy buồn bã và tức giận.

Từng câu từng chữ của nàng đều làm tim của hắn đau nhói, hắn xông lên đưa tay nắm lấy tay nàng, nắm đến nàng rất đau, rất đau, nhưng nàng quật cường cắn môi dưới, không ỉn kêu thành tiếng.

“Nàng ít nói xằng nói bậy...”

“Ta có linh cảm, chúng ta còn tiếp tục như vậy nữa, nhất định sẽ không có kết quả tốt, không bằng kết thúc sớm một chút!”

Lửa giận trong mắt vọt lên một cách nhanh chóng, hắn càng dùng sức hơn, cực kỳ giận dữ nói: “Không cho phép nàng nói chia tay!”

Nàng hất cằm, quát cường nói: “Cũng đúng, bởi vì chúng ta căn bản cũng không có chính thức qua lại, làm sao tới nói chia tay?”

“Nàng nhất định phải tra tấn ta như thế sao? Ta đối với nàng còn chưa đủ tốt sao?”

“Người đối tốt với ta chỗ nào? Người chỉ coi ta như công cụ tiết dục, ta nói cho người biết, ta không phải là kỹ nữ!” Nàng hung hăng vung tay hắn ra, quay đầu không nhìn hắn.

“Ta đối với nàng còn chưa đủ tốt sao?” Giọng của hắn lại nâng cao, xem ra là đang tức giận.

Nàng không trả lời, oán giận đối với hắn không cần phải mở miệng là có thể cảm nhận được. Nàng lướt qua hắn muốn chạy ra cửa, nhưng mà hắn đuổi theo, bắt được nàng.

“Nàng biết lý lẽ hay không hả?”

“Không!”

“Nàng đừng ép ta!”

Nàng hơi ngửa đầu, “Nếu như mà ta nhất định muốn ép người thì sao?”

“Vậy ta liền...”

“Liền như thế nào? Chẳng lẽ người muốn đánh ta?”

Hắn thật sự đưa tay phải ra, và đột nhiên bốn phía vang lên tiếng hút không khí, hóa ra lúc hai người tranh cãi đã thu hút không ít người xem.

“Nhìn cái gì? Cút!”

“Nhìn cái gì? Tránh ra!”

Hai người đồng thanh rống to, giống như là sư tử đực và sư tử cái cãi nhau, cùng lúc phát ra tiếng gầm dọa người.

Tất cả mọi người lập tức đóng cửa ra vào và cửa sổ, nhanh chóng rời đi hiện trường, để lại hai người mà tàn sát lẫn nhau.

“Người thật sự muốn đánh ta?” Nàng nín thở nhìn tay phải của hắn dừng ở giữa không trung, không thể tin được hắn lại muốn đánh nàng. “Người... Người...” Nàng cắn môi dưới, nghẹn ngào nói ra, nhưng ngay cả một câu cũng không nói hoàn chỉnh.

Nhắm hai mắt lại, nàng giận dữ nghĩ thầm, ví như hắn thật sự đánh nàng, cho dù là đánh một cái, nàng liền không quan tâm hắn.

Đột nhiên, nàng nghe được “bốp” một tiếng rất lớn, nhưng không có cảm thấy đau. Kỳ lạ... Mở mắt, nàng phát hiện hắn đánh chính là hắn.

“Ta không thể đánh nàng.” Nói vừa dứt, hắn đau lòng xoay người rời đi, để lại một mình nàng đứng ngơ ngác tại chỗ...

8. Chương 8

Nữ nhân đáng ghét! Nữ nhân, động vật cổ tình gây sự lại vu oan tình yêu cỡ nào, mà Đinh Linh nàng, là một người pháp lực cao cường nhất trong đó.

Nhưng, đáng ghét! Thế nhưng hấn lại yêu nàng như thế, yêu đến không cách nào tự kiềm chế, yêu đến không có chí khí như thế, yêu đến...

Nữ nhân đáng ghét! Hấn lại hung hăng uống một ngụm rượu to, ý đồ dùng rượu để làm tê liệt mình, để ỉnh có thể dừng nghĩ về nàng, nhớ nàng, yêu nàng...

Nhưng, say rượu ba phần tỉnh.

Hấn càng uống càng đau khổ, càng uống càng minh mẫn, hấn rất là khó chịu, suy cho cùng hấn nên làm thế nào với nàng bây giờ?

“Đinh Linh, nàng là sinh ra để khắc ta sao? Ta nên làm thế nào với nàng bây giờ? Nữ nhân đáng ghét!”

Hấn lại hung hăng uống một cốc lớn, cuối cùng dứt khoát không cần cái cốc, cầm bình rượu trút, đồng thời lảo đảo đi đến hậu hoa viên.

Hấn ngồi xuống ở một cái ghế đá lớn, ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng không tỳ vết trên bầu trời, trong đầu đều là khuôn mặt của Đinh Linh, bất tri bất giác ngâm nga bài hát mình thích nhất...

Hấn hát cái quái gì? Bị ma ám? Đây là ý nghĩ hiện tại trong lòng hấn sao? Đinh Linh nghe tiếng hơi sững sốt.

Song, điều này cũng hoàn toàn có thể diễn giải tình cảm hỗn loạn của hai người, thật sự là gặp quỷ rồi.

Nàng là bị giọng ca của hấn dẫn tới, không, cũng xem như là, là vì tổng quản vội vội vàng vàng tìm đến nàng.

Ông nói bởi vì sau khi nàng tranh cãi ầm ĩ một trận với vương gia, bị đã kích quá lớn, hiện tại đang uống rượu giải sầu một mình, sau đó hát bài hát rất kỳ quái, ngay cả nghe cũng nghe không hiểu.

Tổng quản cho rằng hấn là bị đã kích quá lớn, cho nên nói xằng nói bậy, làm toàn bộ người từ trên xuống dưới trong phủ sợ ngây ngốc.

Cho nên mọi người mới tìm đến nàng, hy vọng nàng có thể đi xem xem hấn, có lẽ có thể làm cho hấn khôi phục bình thường.

Thật ra thì nàng cũng không có nghĩ đến, nhất là sau khi nàng đối với hấn như thế, nàng càng không có mặt mũi để đối mặt với hấn.

Rõ ràng bản thân thương hấn như thế, nhưng vì sao không hạ mình, buông thả trái tim để yêu? Nàng không hiểu rốt cuộc mình đang đấu tranh cái gì, cũng không biết mình lấy mặt mũi gì đi gặp hấn.

Nhưng, nàng vẫn đến đây.

Khó trách những người khác lại cảm thấy hấn rất kỳ quái, bởi vì hấn hát chính là ca khúc được yêu thích, đối với người xưa nghe cái lời hát này mà nói, đương nhiên sẽ cảm thấy kỳ quái.

Mà bây giờ hấn lại hát bài hát tiếng Đài, vậy đối với người xưa mà nói giống như một thứ ngôn ngữ ngoài hành tinh, càng làm cho người bên trong phủ lo lắng hơn.

Tim nàng đau quá, nước mắt cũng không tự giác lăn xuống.

Nàng từ từ đi tới phía sau hấn, ôm chặt lấy hấn từ phía sau, khuôn mặt nhỏ nhắn kề sát ở trên lưng hấn, cảm thấy thân thể của hấn cứng đờ.

“Ta... xin lỗi.” Nàng nhỏ giọng nói.

“Xin lỗi?” Hấn cay đắng hừ một tiếng, “Không cần xin lỗi với ta, nên nói xin lỗi chính là ta, ta không nên ép buộc nàng ở lại, là ta có tư lợi, bởi vì ta hy vọng có thể ở cùng một chỗ với nàng, ta và nàng hai người

cùng nhau đi tới cổ đại, có thể nói là hai người chúng ta sống nương tựa vào nhau, ta cho rằng đây là ông trời nghe được lời cầu nguyện của ta.”

“Người cầu nguyện cái gì với ông trời?”

“Nàng biết.” Giọng nói của hắn tràn đầy bất đắc dĩ, sau đó ngửa đầu uống một hớp rượu lớn.

“Đừng uống nữa.” Nàng vươn tay nhỏ bé đoạt lấy bình rượu trong tay của hắn.

Hắn nhìn chăm chú vào nàng thật sâu, phát ra một tiếng cười như không cười, “Nàng không hy vọng ta uống say chết, say đến không thể đi quấy rầy nàng sao?”

“Ta không có.”

“Có, nàng nói qua nàng hận ta.”

“Mộ Phong...”

“Không cần giải thích nữa, ta đã hiểu, ta sẽ không tự mình đa tình nữa, ta vẫn cho là chỉ cần ta đối tốt với nàng, nàng sẽ chấp nhận ta, có thể hiểu được chị gái nàng và ta đã là quá khứ rồi, nhưng ta quá ngây thơ, hóa ra ngay từ đầu người ta đã không thích ta.” Giọng nói của hắn ẩn chứa men say nồng đậm không thể che hết nội tâm đau khổ của hắn, đột nhiên Đinh Linh cảm thấy một cảm giác đau nhức giống như xoắn lại vậy.

Hắn lại muốn cướp lại bình rượu của nàng, nhưng nàng chính là cầm lấy bình rượu, một hơi đã uống sạch.

“Nàng giành uống rượu với ta, nàng thật to gan.” Hắn trách cứ nàng một tiếng, nhưng nàng không sợ.

Nàng không sợ nữa, bởi vì nàng đã không có lý do sợ hắn, bởi vì hắn yêu nàng, nguyên nhân để nàng sợ đã không còn rồi.

“Chàng muốn uống rượu, ta uống cùng chàng.”

“Nàng muốn uống với ta?” Giọng nói của hắn vừa mừng lại vừa lo.

Đinh Linh vươn tay nắm lấy tay hắn, thì thầm nói: “Ta sẽ uống với chàng, thậm chí còn cùng chàng làm bất cứ chuyện gì.”

Hắn thâm trầm, lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng, trở tay nắm chặt tay nàng, ở dưới thế tấn công hai mắt đắm lệ của nàng mà dao động, đau lòng rồi.

“Bất cứ chuyện gì sao?”

Nàng rưng rưng gật gật đầu.

Hắn không nói tiếng nào, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, giống như một người bị lừa gạt rất nhiều lần, suy nghĩ về việc có nên hay không, có thể tin nàng một lần nữa.

Thật lâu, hắn mới nói ra một câu, “Hôn ta.”

Ở trong đêm khuya vắng vẻ không người, sâu trong gian phòng chính của vương phủ truyền ra từng đợt thổ dốc trầm thấp và yêu kiều.

Trên giường lớn, một nam một nữ đang hô mưa gọi gió, mặc dù không có đèn, nhưng ánh trăng sáng phủ xuống, ánh trăng thuần khiết xuyên vào từ cửa sổ, vẫn có thể nhìn thấy cảnh tượng mập mờ trước mắt này.

Dưới ánh trăng, thân thể Đinh Linh giống như pho tượng bạch ngọc hoàn mỹ, hắn hạ xuống in dấu hôn trên làn da vô cùng mịn màng, thỉnh thoảng một làn gió nhẹ thổi tới, nhưng nàng cũng chẳng cảm thấy lạnh lẽo, bởi vì nàng đang bị dục vọng đốt cháy.

“Ah... Đừng... Ta không được...” Nàng cau chặt mày không chịu nổi hô lên một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lộ ra đỏ ửng mê người.

Một đôi bàn tay ngăm đen chia nhau dùng sức vuốt ve bộ ngực sữa của nàng, thân hình cường tráng rắn chắc của Mộ Phong bao phủ ở trên người nàng không ngừng luật động, mỗi một lần va chạm đều tiến vào chỗ sâu nhất của hoa kính.

Đinh Linh mê loạn cảm nhận được kiên đỉnh của hắn không ngừng ma sát ra vào ở trong tiểu huyết, mà hai chân của nàng vì kẹp chặt ở phần eo nam nhân, cả người không có sức nghênh hợp theo nhịp điệu của hắn.

Đột nhiên, tốc độ va chạm thay đổi, nhanh chóng sát qua vách tường non mịn của nàng, thẳng xông vào vùng mẫn cảm làm cho nàng điên cuồng.

“Ah——” Dưới sự hoàn toàn chịu đựng nàng thét chói tai ra tiếng, dưới tiểu huyết tiết ra lượng lớn ái dịch, cũng mãnh liệt co rút lại.

“Dừng...”

Phản ứng của nàng làm cho nam nhân vừa lòng, càng mãnh liệt xông lên và chạm hơn, cũng càng dùng sức ra vào tiểu huyết hơn.

“Dừng, dừng lại... Xin chàng...” Thân thể của nàng đã không chịu nổi quá nhiều cao trào liên tiếp, nhưng người nam nhân che ở trên người nàng không muốn buông tha nàng, nắm lên hai chân của nàng đặt ở trên vai, để cho kiên đỉnh càng dễ dàng cắm vào cửa huyết chật hẹp.

Hắn giống như dã thú đói khát va chạm hoa huyết ẩm ướt, bởi vì kích tình mà mồ hôi trên người nhỏ giọt xuống ở trên bộ ngực sữa hồng nộn của nàng, hắn bị hấp dẫn cúi người lè lưỡi liếm mồ hôi trên mặt nàng, mà hạ thân vẫn đang mãnh liệt co lại mạnh mẽ đưa.

“Ah... Uh‘m... Ah...”

Trong đêm yên tĩnh không tiếng động, có thể nghe được rõ ràng tiếng thân thể va chạm, hơn nữa, nàng không khác chế được yêu kiều và tiếng hơi thở của hắn, khiến cho bầu không khí trong phòng này vô cùng mập mờ.

Đột nhiên, hắn lấy hai chân trên vai xuống dùng sức tách ra, hai tay nắm chặt cái mông nhỏ của nàng kéo nàng vào không lồ nóng bỏng của hắn, một lần so với một lần càng đi sâu vào, vừa rút ra lại lập tức đâm vào, mỗi một lần đều giống như là muốn đâm thủng nàng.

“Dừng... Chậm một chút...”

Đinh Linh mê loạn lắc đầu, nhiều lần hắn đều trên đỉnh tử cung của nàng, mà đây cũng là ấn tượng cuối cùng trước khi nàng lâm vào hôn mê.

Sau cùng, ở trong lần va chạm cuối cùng của hắn, ở sâu trong hoa tâm của nàng bắn ra tất cả mầm móng lửa nóng...

Thời gian lúc Đinh Linh tỉnh lại, ánh mặt trời xuyên qua từ cửa sổ mở chiếu vào trên mặt đất.

Trên giường lớn, Đinh Linh thoải mái nằm dài, từ từ nghĩ đến tối hôm qua. Nàng đột nhiên nở nụ cười, nhẹ nhàng mà thở dài, sau đó mở mắt.

Không thể phủ nhận, có thể tỉnh lại ở bên cạnh Mộ Phong nàng vô cùng vui vẻ, nàng vội vã muốn cho hắn biết nàng nhớ rõ hết thấy tối hôm qua, cũng để cho hắn yên tâm với những gì nàng nói là sự thật.

Nếu như bây giờ hắn ở đây, nàng sẽ nói cho hắn biết... Đúng vậy, không có lý do gì phải giấu diếm hắn... Nàng nói cho hắn biết, nàng thương hắn.

Nếu như vận mệnh đã định trước nàng phải ở đây với hắn cả đời, vậy nàng còn có lý do gì cự tuyệt hắn? Dù sao ở hiện đại, có lẽ hai người bọn họ sớm đã trở thành xác chết nam nữ vô danh trôi nổi ở trong nước trong tin tức TV chẳng?

Đã như vậy, nắm chắc hiện tại mới là quan trọng nhất, không phải sao?

Đinh Linh nghĩ, nghĩ tới, cảm thấy một dòng nước ấm xuyên qua toàn thân, quả thực nàng không thể tin được mình lại trở thành tù binh tình cảm ngốc nhất trên đời, nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng đối mặt với tình yêu tuyệt không ngốc chút nào, trái lại, nó là rực rỡ như thế, tuyệt vời như thế.

Nếu như nói ông trời an bày cho hai người là một sai lầm, vậy nàng cũng sẽ chấp nhận sai lầm này.

Nàng lẳng lẳng nằm, ước chừng suy tư gần một giờ, lại đột nhiên nhảy dựng lên, không cách nào khống chế bản thân. Nàng muốn đi tìm Mộ Phong, nói cho hắn biết cảm giác của nàng.

Nàng vội vàng mặc quần áo tử tế, liếc nhìn qua gương trang điểm. Nàng không biết bới tóc, chỉ có điều không quan trọng, chỉ cần buộc chignon ở phía sau, nhìn qua cũng diễm đạm nho nhã nhiều, nàng liền vừa lòng, không nhất định phải vô cùng tân thời.

Nơi Mộ Phong nán lại có khả năng nhất chính là gian phòng của hắn, vì vậy nàng liền tiếp gõ gõ cánh cửa, không có ai trả lời, nàng đẩy cửa ra, nhưng hắn thật sự không có ở đây.

Đinh Linh bực dọc xuyên qua phòng của hắn, không nghĩ tới phải về phòng của mình lại đi ra ngoài lần nữa, để cho thuận tiện, trực tiếp mở cửa phòng của hắn, nào biết vừa mở cửa ra, đã gặp một lão phu nhân ăn mặc cao quý.

Lão vương phi đang muốn gõ cửa, nhìn thấy nàng từ trong phòng Mộ Phong đi ra rất là kinh ngạc.

“Người là nơi nào nhô ra?”

Chỉ có nữ nhân ở trong phòng mới xõa tóc, Đinh Linh lại buộc tóc ở sau lưng, điều này làm cho lão vương phi càng tức giận hơn, ấn tượng đầu tiên liền cho rằng Đinh Linh là người phụ nữ không đứng đắn.

Đinh Linh trở lại bình thường, không tự giác lui về phía sau một bước, như thế nàng chưa đến nỗi ngã cổ nhìn lên đối phương.

“Thực xin lỗi.”

“Tin rằng người hắn là vừa mới trải qua một đêm tốt đẹp với con trai bảo bối của ta, song cũng khó trách hắn đã bị người mê đến thần hôn điên đảo, bởi vì xem ra người thật sự là xinh đẹp không gì sánh được!”

Con trai? Nói như vậy người này chính là người Mộ Phong nói qua, là mẫu thân của vương gia!

“Vương phi người khỏe chứ!”

“Người liếc mắt liền nhìn ra thân phận của ta, vậy càng có thể chứng minh người thông minh lanh lợi hơn rồi.”

Chú ý tới trong ánh mắt của người nữ nhân ấy tràn đầy cái nhìn lạnh lùng, Đinh Linh đỏ mặt.

Trời ạ! Đây là nàng không có suy tính đến, đương nhiên quan hệ của nàng và Mộ Phong là mọi người đều biết, mặc dù nàng không nói, những người khác cũng sẽ không chút do dự nói ra.

Nhưng nàng đã hạ quyết tâm, nàng yêu Mộ Phong, nàng có thể khẳng định hắn cũng có cảm giác với nàng, mặc dù hiện tại nàng tràn đầy hy vọng chung quy sự việc này phải được chứng minh, dù sao đây không phải là kích động của thiếu nữ hoài xuân, đối với nàng mà nói, đây là hứa hẹn vĩnh cửu, là biểu hiện thật lòng của nàng mà bất cứ ai cũng không thể làm nhục.

Đinh Linh vô thức thẳng tắp sống lưng, biểu hiện ra điệu bộ đoan trang, lão vương phi lại coi việc này như ngạo mạn, bà càng tức giận hơn.

“Ta tìm con trai ta.” Lão vương phi lạnh lùng nói.

“Ta cũng vậy.” Đinh Linh dè dặt cẩn trọng trả lời, “Thực xin lỗi, xin...”

“Chờ một chút, vị cô nương này.” Giọng nói của lão vương phi mang theo giọng điệu ra lệnh, hai chữ “cô nương” này của bà cũng tràn đầy khinh thường. “Nếu như vương gia không có ở đây, người ở trong phòng hắn làm gì?”

“Ta đã nói qua rồi, tìm hắn.”

“Ta thấy là thừa cơ làm chuyện trộm gà trộm chó gì đó chẳng! Ta cũng nghe qua có loại kỹ nữ người Hẹ[1] này lúc đến ân ái qua đêm còn thuận tiện trộm đồ.”

[1] Khách Gia, hay Hakka, còn gọi là người Hẹ chỉ người Hán từ lưu vực sông Hoàng Hà dần dần di chuyển đến phương Nam từ thế kỷ thứ 4 (cuối đời Tây Tấn), thế kỷ thứ 9 (cuối đời Đường), thế kỷ thứ 13 (cuối đời Nam Tống), nay phân bố ở các tỉnh Quảng Đông, Phúc Kiến, Quảng tây, Giang Tây, Hồ Nam, Đài loan...

Cái này lên án thật quá đáng, Đinh Linh nghe thêm. “Bà ít nói xằng nói bậy, cái gì ta cũng không có trộm!”

“Ta sẽ tin lời nói của người sao? Đừng ngốc, người phải bị soát người!” Bà lại bị một con nhóc mắng chửi là nói xằng nói bậy, quá lão xược rồi!

“Cái gì?”

“Nếu như mà ta tìm thấy có gì đó đáng giá trên người của người, người sẽ bị trừng phạt càng nghiêm khắc hơn!”

“Cái gì...” Đinh Linh bị thị vệ bên cạnh lão vương phi lôi kéo, nói không ra lời.

Nàng cố tránh thoát trời buộc, nhưng hai tay của thị vệ tựa như một lưỡi câu sắt chặt vào cánh tay của nàng, mấy hạ nhân dừng lại để xem cảnh này.

“Bà không thể tùy tiện bắt người...”

Lão vương phi tức giận đến giọng nói cũng tăng cao rồi, bà gần như hét lên nói: “Lục soát triệt để nàng ta! Xem có cất giấu thứ đáng giá gì không, ta nhìn thấy nàng ta một mình ở trong phòng của vương gia.”

“Mộ Phong sẽ không tán thành bà làm như vậy, ta tin rằng mọi người ở đây đều biết, ta muốn Mộ Phong có mặt!” Đinh Linh tự nói với mình phải bình tĩnh, không thể cứ bộ dạng tay chân luống cuống thế này.

“Yêu cầu?” Còn có, nàng nói cái gì “Mộ Phong”? Hẳn là ai vậy?

“Khả năng nghe của bà không được tốt sao?” Đinh Linh châm chọc nói.

Có lẽ không hẳn là Đinh Linh châm biếm, nhưng nàng thật sự rất tức giận. Người phụ nữ này không có quyền cũng không có lý do lên án nàng, nếu như bà muốn đối đãi với nàng cũng giống như đối đãi với hạ nhân khác, vậy thì sai hoàn toàn rồi.

Chẳng những nàng không phải là hạ nhân, lại càng không phải là loại nữ nhân yếu đuối ở thời đại này chỉ biết khóc sụt nước mắt, hiện tại nàng chính là người phụ nữ đến từ thời đại mới tự do dân chủ.

Ở lão vương phi xem ra, châm biếm của Đinh Linh quả thực là coi trời bằng vung. Chưa bao giờ có người nói năng lỗ mãng với bà ở trước mặt hạ nhân, bà làm thế nào cũng không chịu đựng được giọng điệu này.

“Ta sẽ đánh đến người mở miệng nói không ra lời đấy!” Lão vương phi lớn tiếng nói to, trên mặt tràn đầy căm phẫn. “Ta sẽ để vương gia xử lý chuyện này, như thế, rồi người sẽ biết người đối với hần căn bản không quan trọng gì! Vương gia ở đâu?” Ánh mắt kiêu ngạo của bà dò xét từng người một, tất cả mọi người tò mò nhìn cảnh này, nhưng không có ai dám lên tiếng. “Nhất định có người biết hần ở đâu, nói mau!” Bà lại một tiếng khiển trách, tất cả mọi người giật nảy một cái, càng cúi đầu xuống thấp hơn.

“Ngài không có ở đây.”

“Ai nói?”

Tiểu nha hoàn không dám lên trước một bước. Sớm biết rằng nàng cũng đừng mở miệng, chẳng qua bởi vì theo thói quen, từ nhỏ dưỡng thành chủ nhân mở miệng thì phải trả lời, hại nàng bị đuôi bảo quét đến.

Lão vương phi nổi giận thì sự chú ý của mọi người đều tụ tập ở trên người mình cũng chẳng phải một hành động sáng suốt, nhưng nàng đã mở miệng, đã cuốn vào trong cuộc thị phi này, xem thế này thật là sắp xui xẻo rồi.

Trong đại sảnh đã yên tĩnh lại, khóe miệng của lão vương phi cứng đờ, lạnh lùng liếc nhìn Đinh Linh.

“Hần vội vàng rời đi như vậy, để lại người tùy ta xử trí, như vậy, người còn có thể cho rằng người rất quan trọng sao?” Hơn nữa hôm nay con trai rời đi cũng là phải đi tiếp Văn Quyên, tin rằng nhất định là cần người làm mẫu thân này giúp hần giải quyết cuộc tranh chấp quan hệ bất chính, nếu như là như vậy, vậy bà sẽ chiếu theo ý mình mà làm, trước hết đánh nàng ta một trận, sau đó đuổi nàng ta ra khỏi vương phủ.

“Người đừng tưởng rằng trèo lên trên giường nam nhân vài lần là có thể đạt được tất cả trái tim của hần, người nhìn xem, hiện tại cũng chẳng phải hần bỏ lại người thế này, để cho người một mình đối mặt với ta?”

“Hắn sẽ không đối với ta như vậy!” Đinh Linh oán hận nói. Tình hình rất rõ ràng, bà lên án nàng trộm đồ chỉ là muốn viện cớ đối phó nàng.

Nhưng Đinh Linh vẫn rất tức giận, bởi vì đối với tin tức hết sức kinh ngạc này. Mộ Phong thật sự đi như vậy? Không! Nhất định là lão bà này suy đoán, không phải là sự thật.

“Người muốn đi sao?” Lão vương phi cắt ngang suy nghĩ của nàng, “Có lẽ ta nên giữ người ở lại chỗ này, người cũng biết nam nhân gặp dịp thì chơi, một khi phát tiết qua, sẽ quên sự tồn tại của người.”

“Rất tốt, chỉ là người muốn ta đi cũng sẽ không phải là bà!” Nàng mới không phải là người không có khí phách như vậy.

Lão vương phi mới không có ngu như vậy, mặc dù thân là mẫu thân của vương gia, nhưng gần đây hành vi của con trai khác thường, trở nên không giống như trước kia. Trước kia hắn làm người khác thương tâm như thế, nhưng từ sau khi rơi xuống nước được người cứu lên, thì giống như biến thành một người khác.

Cũng bởi vì cái dạng thay đổi to lớn này, càng làm cho lão vương phi không hy vọng có người phụ nữ không đứng đắn khiến con trai chết đi sống lại của bà lại một lần nữa nhặt lấy cái thời kì phóng đảng ngày trước. Hắn nên cưới một thiên kim tiểu thư danh môn đoan chính, sinh thật nhiều dòng máu vương gia chính gốc, bà tuyệt không cho phép nhà mình có một nàng dâu thấp kém lại dâm loạn.

“Nếu người không muốn đi, nhất định phải học hành vi đứng đắn, nơi này chính là vương phủ, không phải là một nơi không có quy tắc không có phép tắc!”

“Vậy có lẽ bà nên học một ít cách đối đãi nhiệt tình chu đáo với khách nhân! Đoàn vương phi, nếu như mà ta nhớ không lầm, ta đối với bà vẫn rất lễ phép, cho đến bà đưa ra cáo buộc vô căn cứ với ta! Mà bà, từ vừa mới bắt đầu đã sỉ nhục ta.”

“Như thế cũng tốt!” Lão vương phi nói to: “Ta ngược lại muốn xem, để người đi tây sương phải chăng có thể áp chế làm tiêu tan khí thế ngạo mạn của người.”

Đinh Linh suýt cười ra tiếng. Nếu như lão bà này cho rằng nhốt nàng ở tây sương vài ngày sẽ có khác biệt, vậy bà đã lầm rồi.

Chỉ có điều, chỉ là bị nhốt, giam cầm vài ngày, chờ Mộ Phong trở về, là có thể lấy lại công đạo cho nàng rồi. Nàng gần như có thể tưởng tượng ra sự giận dữ của Mộ Phong bởi sự độc tài chuyên chế của lão vương phi.

Lão bà này quá kiêu ngạo, không biết con trai bảo bối của bà ắt sẽ đứng về phía của nàng, cho dù hạ nhân cũng nhìn ra được! Đinh Linh khoái chí nghĩ tới.

“Nha đầu đáng ghét! Mau kéo đi xuống cho ta!”

Thị vệ bắt lấy Đinh Linh do dự thật lâu, mới kéo nàng đến phía sau nhà; những người khác nhìn bọn họ, vẻ mặt từ khiếp sợ, thú vị chuyển thành sợ hãi.

Lão vương phi mang theo vài hạ nhân cùng đến tây sương, ánh mặt trời chiếu vào từ cánh cửa mở, bọn họ cũng không có thả Đinh Linh, mà là giao nàng ột người tôi tớ còn trẻ tuổi.

“Muốn trói ta lại phải không?” Đinh Linh khinh miệt hừ một tiếng. “Người tưởng là ta sẽ sợ hãi đến chạy trốn sao?”

“Không cần phải dùng dây thừng,” lão vương phi biểu lộ một bộ vênh váo hung hăng, “Người của ta hoàn toàn có thể trói chặt người, người sẽ bị hình phạt quất roi, trừ phi người nhận lỗi với ta!”

Sắc mặt Đinh Linh đột nhiên trắng bệch, “Bà điên rồi!”

Lão vương phi đắc ý cười lạnh, “Nếu như bây giờ người xin lỗi, ta còn miễn cưỡng có thể thứ lỗi cho người”

Đinh Linh chữ chữ rõ ràng, chậm chậm nói: “Bà không thể vận dụng hình phạt riêng.”

“Người phải học cách có lễ phép, người cần bao nhiêu thời gian mới có thể nâng cao trình độ của người, toàn bộ tùy người quyết định. Nhanh nhận lỗi với ta!” Lão vương phi lạnh lùng nói.

“Bà nằm mơ! Ta chỉ tôn trọng người đáng tôn trọng, mà vương phi bà, chỉ biết bị ta khinh bỉ!”

“Đánh cho ta!” Lão vương phi tức giận đến rít lên, khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng.

Đinh Linh bỗng chốc xoay người, nhìn thẳng vào người túm lấy tay nàng thật chặt, “Thả ta ngay!”

Giọng nói của nàng mang theo quyền uy trấn áp người trẻ tuổi chuẩn bị động thủ, quả nhiên lực nắm của hắn thả lỏng chút, nhưng lão vương phi đứng ngay ở nơi đó... Đinh Linh nhìn ra thị vệ khó xử, nàng biết lão vương phi thẳng.

“Tốt nhất người cầu khẩn vương gia tìm ra chân tướng của sự tình——” Đinh Linh bỗng chốc im miệng, bởi vì nàng nghe được tiếng roi da vung, tiếp theo là từng cơn đau buốt làm nàng khó có thể mà tưởng tượng.

Phạm vào đau nhức! Nàng hít sâu một hơi, hét lên một tiếng, quỳ xuống dưới.

Roi thứ hai rơi xuống, càng đau hơn!

Roi thứ ba rơi ở trên đùi nàng, hai tay nàng run rẩy, hàm răng cắn chặt môi nơi ấy đã chảy ra máu.

Một roi kế tiếp làm cho hai chân nàng mềm nhũn, tất cả giống như là một búp bê xuy lơ trên mặt đất.

“Muốn làm cho nàng ta tỉnh không?” Thị vệ hỏi.

Không! Cái cô gái này rất quật cường, muốn từ trong miệng nàng ta nói ra hai chữ “xin lỗi” là không thể nào, nên quát nàng mấy cái.

Thấy lão vương phi không có mở miệng, thị vệ lại nói: “Nhưng hiện tại nàng ta hôn mê bất tỉnh rồi.”

“Khám xét người của nàng ta cho ta! Nếu như trên người nàng ta có dấu thứ không phải của nàng ta, nàng ta phải chịu sẽ không phải chỉ là phạt roi mà thôi!” Lão vương phi ra lệnh.

Thị vệ nghe lệnh khom người lục soát người của Đinh Linh, một lúc sau hắn đứng lên lắc đầu, bẩm báo lão vương phi không tìm thấy gì...

9. Chương 9

Đinh Linh ý thức được mình nằm ở trên mặt đất lạnh như băng, không khỏi nhảy dựng lên, lại lập tức phát ra tiếng rên rỉ lớn.

Đau quá! Nàng cuộn mình thở dốc. Tỉnh lại ở nơi xa lạ này, lại phát hiện mình nằm ở trên sàn nhà vừa ẩm ướt lại vừa dơ dáy bẩn thỉu, tuyệt đối sẽ không phải là một chuyện khoái trá.

“Nàng vẫn không thể lộn xộn, tiểu thư.” Một nữ nhân xa lạ nghiêm túc nói.

Đinh Linh không thể không nhìn nàng ta. “Người là ai?” Nàng chưa từng thấy qua.

Ta tên là Thu Liên, vốn là nha đầu giặt quần áo, nhưng đại nương bảo ta tới chăm sóc nàng.”

Bởi vì lão vương phi hạ lệnh không cho phép bất cứ ai tới gần Đinh Linh, tổng quản lo lắng xảy ra sự cố lớn, mới lại bảo đầu bếp nữ tùy tiện tìm một nha hoàn có thể tín nhiệm tới chăm sóc nàng.

Đinh trợn to mắt, lại đột nhiên nhắm chặt lại, nàng đau đến gần như không thể thở được. Nàng rên rỉ thảm thương, không cách nào chống lại loại đau đớn này, cũng không quan tâm ai nghe được.

“Cái đó... Đáng ghét...” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, thân thể co rút đến lợi hại hơn rồi. “Bà ta quả thực là không có nói lý! Sao bà ta dám làm như vậy?”

“Nàng chỉ là lão vương phi sao? Chỉ cần nàng đến vương phủ, nơi này liền do bà trông coi, cho nên...”

“Cho nên bà ta có thể chẳng phân biệt được đúng sai, tùy tiện vu oan người sao?” Đinh Linh thật sự là thấy được cổ nhân cậy mạnh không phân rõ phải trái.

“Mọi người ở đây biết nàng làm cái gì, tiểu thư, chúng tôi đã sớm học xong thái độ nên biểu hiện ra như thế nào khi có mặt lão vương phi, bà ấy cần người khác hoàn toàn thuận theo bà, biểu hiện ra sợ hãi và tôn kính cao nhất với bà, như thế bà sẽ rất hài lòng. Đã rất lâu rồi nơi này không có người bị phạt roi nữa, nàng là người đầu tiên, nàng phải biết làm thế nào để ứng phó với người như bà ấy.”

“Đúng vậy! Làm một nàng dâu nhỏ không dám hé răng, mặc cho người xâu xé vu oan làm nhục, như thế sẽ không bị đánh!” Nhưng nàng biết như thế cũng sẽ bị đánh, bởi vì lòng tự trọng của nàng sẽ thay nàng đưa tới loại kết cục này.

Đinh Linh cố nhịn xuống nỗi đau trên người, thật ra thì nếu như nàng bất động, thì sẽ không quá đau đớn. Nhưng... Nàng rất muốn gặp Mộ Phong! Rốt cuộc hắn ở đâu...

“Thương thế của ta rất nghiêm trọng sao? Ta gần như ngất đi rồi...” Nàng đau đớn rên rỉ, vừa mới khê động, gần như làm cho nàng ngất đi.

“Vẫn không coi là quá xấu, có rất nhiều vết thương, nhưng may mắn là không có tổn thương đến xương cốt... Thật là! Bọn họ mặc kệ nàng bị sốt cao, cũng không muốn mời đại phu, thậm chí...”

“Bà ta muốn giam lỏng ta ở chỗ này?”

Thu Liên không nói gì, nhưng vẻ mặt đã chứng minh hết thảy.

”Tổng quản rất lo lắng cho nàng, tất cả mọi người biết lão vương phi là cố tình trừng phạt nàng như vậy, nhưng không ai dám giúp nàng, bởi vì mọi người sợ bị lão vương phi quở trách.

Quả nhiên là một đồng cầu nô tài, đây chính là niên đại dã man không văn minh, Đinh Linh thật sự không thể chịu đựng được.

“Ta biết. Vậy... Vương gia đâu? Hắn đã trở về chưa?”

“Đã trở về.”

“Ta muốn gặp hắn.” Chỉ cần gặp được Mộ Phong, nhất định hắn sẽ lấy lại công đạo cho nàng.

“Tiểu thư... Hiện tại có lẽ bất tiện...”

“Tại sao?”

“Bởi vì vương gia đón vị hôn thê trở về, hiện tại Văn cô nương đang làm khách ở trong phủ...”

Tối hôm đó, Mộ Phong vội vã trở lại trong phòng, hắn mua cho Đinh Linh rất nhiều châu báu đẹp, không thể chờ đợi được muốn nhìn thấy vẻ mặt vui sướng trên mặt nàng.

Các tiểu nha hoàn theo sát ở phía sau hắn, trong tay bưng một khay thức ăn tinh xảo, phía trên vừa là rượu vừa là thức ăn, còn có đủ loại điểm tâm nhỏ tinh xảo.

Vừa vào trong phòng, Mộ Phong lại không có nhìn thấy bộ dáng người cực kỳ nhớ, hắn sững hơi sốt, sau đó hơi nghiêng đầu hỏi: “Tiểu thư đâu?”

“Tiểu thư... Tiểu thư nàng...”

Tất cả mọi người đều không dám nói, bởi vì tất cả mọi người đều biết Đinh Linh bị lão vương phi giam lỏng ở tây sương, cũng không cho phép ai đến gần một bước. Giờ đây vương gia đã trở về, nếu như phát hiện chuyện này, nhất định sẽ gây nên cơn bão trước nay chưa từng có.

“Tiểu thư nàng...”

“Nói mau!” Mộ Phong thét lên. Một chiêu này thật sự là dùng tốt ở triều đại này, đây là hắn thật tâm thể nghiệm.

Quả nhiên, các tiểu nha hoàn lập tức quỳ xuống, dùng giọng run rẩy dứt quãng nói: “Ồ... Ở tây sương...”

Hắn lập tức xoay người đi tây sương phòng, bởi vì quá vội, cho nên không chú ý tới sắc mặt xanh xao của một đám người phía sau.

Đi đến tây sương phòng, Mộ Phong cũng không rõ nơi này là nơi chuyên xử phạt hạ nhân, còn tưởng rằng chỉ là một gian phòng thông thường, nhưng mà vừa đến cửa, lại bị tổng quản ngăn chặn.

“Làm cái gì?” Hấn không vui hỏi.

“Vương gia thật sự muốn đi vào?”

Mộ Phong lập tức sầm mặt, bày ra uy phong của vương gia nói: “Ta đi vào còn phải qua sự cho phép của người sao?”

“Tiểu nhân không dám.”

“Tiểu thư thật sự ở bên trong sao?”

“Cái này...” Ông muốn nói không có ở đây... Vấn đề là người thật sự ở bên trong, ví như vương gia muốn ông đi tìm người, ông cũng là lần đi đến để đi vào! Bởi vì người đó ngay ở bên trong phòng... Ôi chao! Thật sự là làm khó hạ nhân!

“Tránh ra!”

Bất đắc dĩ, tổng quản không thể làm gì khác hơn là di chuyển thân mình, để cho Mộ Phong mở cửa đi vào trong. Xem ra một trận đại chiến mẫu tử là khó tránh khỏi, hết thấy liền phó thác cho ông trời.

Vào cửa Mộ Phong cảm giác được không bình thường, gian phòng này vô cùng âm u ảm thấp, cùng những phòng khác cực kỳ khác biệt, mà lúc hấn nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ cuộn lại ở trên giường thì lập tức tiến đến phía trước, dè dặt cẩn trọng gọi——

“Tiểu Linh...”

Hình nhân trên giường từ từ di động, xoay người lại đối mặt với hấn. “Mộ Phong?!”

“Nàng làm sao vậy?” Mộ Phong lo lắng muốn nắm lấy tay Đinh Linh, lại bị nàng nhẹ nhàng né tránh, chỉ bắt được tay áo của nàng. “Làm sao vậy?” Hấn ngăn ra, “Vài ngày không gặp, nàng tiểu tụy không ít, thân thể khó chịu sao? Bị lạnh sao?”

Ngoài cửa sổ, ánh trăng chiếu lên cành cành lá lá cây liễu ở màn cửa sổ, đọng đưa lúc lắc; bên trong cửa sổ, ánh nến chiếu đôi mắt nông nước của Đinh Linh, lấp la lấp lánh, giống như những ánh sao nhỏ trên bầu trời.

Hấn đưa tay muốn chạm vào nàng, nào biết nàng vì muốn né tránh hấn, không cẩn thận đụng đến thương tổn sau lưng, làm cho sắc mặt nàng bỗng chốc tái xanh, trán cũng toát ra mồ hôi lạnh.

“Nàng làm sao vậy?” Hấn lo lắng hỏi.

“Ta chỉ là hy vọng người đừng chạm vào ta.”

“Tại sao không cho ta chạm vào?” Hấn tra hỏi.

“Chính là không cần!”

“Chết tiệt! Là ai đánh nàng?”

Sắc mặt Mộ Phong tái xanh, hai mắt trừng đến giống như chuông đồng, bên trong bốc một ngọn lửa, không thể tin được nhìn từng đường lần roi thuật mà giạt mình.

“Nói cho ta biết! Rốt cuộc là ai làm?”

Nàng không để ý đến hấn, chỉ là giận dữ quay đầu đi. “Không cần người lo!”

“Cái gì là không cần ta lo?” Ánh mắt đảo qua người phía sau, trong mắt Mộ Phong phún ra lửa, một cước đá văng cái ghế bên chân, lạnh lùng hô to, “Tổng quản!”

“Vương gia...” Tổng quản quỳ trên mặt đất, cả thân thể run lấy bầy.

“Mau nói rõ ràng cho ta! Vết thương roi này là ở đâu ra?”

“Là...”

“Nô tài đáng chết! Nếu như người không nói, có tin ta cho người vĩnh viễn cũng không thể mở miệng hay không hả?”

Ah! Cái này làm sao có thể? Tổng quản sợ tới mức lập tức lên tiếng nói: “Lão phu nhân ra lệnh!”

Vì vậy, đêm nay, cả vương phủ cũng nổi lên xôn xao thật to.

Mộ Phong hùng hổ, một mạch đẩy ra toàn bộ thị vệ và nha hoàn của lão vương phi mang đến, đàng đàng sát khí, tiến quân thần tốc, giống như dã thú phát điên, không có ai ngăn cản được.

“Ầm” một tiếng, cánh cửa bị hung hăng mở ra.

“Người làm cái gì vậy?” Lão vương phi đang ở cùng Văn cô nương, cũng chính là tán gẫu với nàng dâu tương lai, vậy mà hần lại hung thần ác sát xông tới.

Văn cô nương nhút nhát cũng sợ tới mức hồn hển, ngất đi ngay tại chỗ, làm cho tiểu nha hoàn vội vàng mang trở về phòng.

Nhưng Mộ Phong tuyệt không để ý đến Văn cô nương, hiện tại hắn muốn tìm chính là lão vương phi kiêu ngạo, lấy lại công đạo cho nữ nhân yêu dấu.

“Rốt cuộc Đinh Linh là chọc tới chỗ nào của người? Người lại phái người đánh nàng tàn nhẫn như vậy?”

“Ta nhìn thấy nàng ta từ trong phòng người đi ra, ta nghĩ rằng có lẽ nàng ta trộm thứ gì đó. Ở trong vương phủ, bất kỳ hành vi ăn cắp gì đều không được cho phép.” Đoàn vương phi nói.

Mộ Phong không tin áp sát đến trước mặt bà, “Trộm đồ? Trời ạ! Ta cho nàng một món đồ nàng cũng không cần, người lại nói nàng trộm đồ, hiện tại nhất định nàng hận chết ta rồi!”

“Ta làm sao mà biết? Ta chỉ là muốn lục soát thân, nếu không phải nàng ta láo xược như vậy, ta cũng sẽ không hạ lệnh xử phạt nàng ta, hơn nữa ta đường đường chính là Đoàn vương phi, nàng ta ở trước mặt hạ nhân thô lỗ với ta như vậy sao có thể dễ dàng tha thứ, không lẽ phép?”

“Ta hy vọng người trở lại nơi người tới.” Hắn không muốn nhiều lời gì nữa.

Lão vương phi thở hắt vì kinh ngạc, tức giận nói: “Người lại vì một nữ nhân thấp hèn đối xử với mẫu thân thân sinh của mình như vậy?”

“Là người ép ta đấy!” Hơn nữa bà cũng chẳng phải mẫu thân thân sinh của hắn.

“Người quan tâm đến nàng ta như thế sao?”

“Đúng!” Mộ Phong không đếm xỉa đến, từng chữ từng chữ rõ ràng hùng hồn nói: “Người nghe thật kỹ, nàng là nữ nhân của ta, là nữ nhân ta yêu!”

Lão vương phi vừa sợ vừa giận, vừa đau vừa hận, mở to mắt, vô cùng kích động quát to, “Người đang uy hiếp ta, sao người dám uy hiếp ta? Vì nữ nhân đó, nửa đêm canh ba người lại xông tới, hết sức sỉ nhục với ta!” Bà hút khí, nước mắt tràn mi mà ra.

“Tùy người!” Nói vừa dứt, Mộ Phong quay đầu liền rời đi.

Trở lại trong phòng, nhưng Mộ Phong không có nhìn thấy Đinh Linh.

“Chết tiệt! Người nàng đâu?” Mộ Phong sắp phát điên rồi, hần thét lên với tiểu nha hoàn hầu hạ, họ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

“Tiểu... Tiểu thư nàng... Nàng...”

“Nàng có đi ra ngoài không?” Cả trái tim lơ lửng giữa không trung, hắn nghĩ thầm: có thể nàng cứ như vậy chạy đến bên hồ, sau đó lại giống như lần trước xuất hiện ánh sáng trắng, tiếp theo thì... “Người đâu! Mau đi tìm cho ta!”

“Dạ!” Mọi người vội vàng lao đi tìm người.

Không bao lâu, thì nhìn thấy Thu Liên vội vàng vàng đi tới, “Vương gia, nô tỳ biết tiểu thư ở đâu.”

Nàng mới không muốn nhìn thấy hắn! Tầm mắt của Đinh Linh dừng ở trước gian phòng nhỏ nàng trốn tránh.

Hồi còn nhỏ nếu như là gặp phải chuyện không vui, nàng sẽ trốn ở trong nhà kho, mà gian phòng này là gian nhỏ nhất trong vương phủ, đối với nàng mà nói có cảm giác an toàn hơn, cho nên nàng tự mình co ro ở trong phòng nhỏ này.

Trong không gian nhỏ hẹp tối tăm, nàng yên tâm khóc thút thít, ngay lúc nàng khóc đến thoải mái thì cánh cửa phòng nhỏ bị một lực mạnh mẽ đẩy ra.

“Hóa ra nàng ở trong này!”

Cái cô gái này thật sự là rất không đáng yêu, vết thương cũng đã chồng chất như vậy rồi, lại không ngoan ngoãn nằm nghỉ ngơi ở trên giường, lại chạy loạn khắp nơi, làm cho hắn tìm cả buổi.

Đinh Linh nâng lên mắt to rưng rưng nước mắt, trừng mắt trước vẻ mặt băng hàn của người nam nhân, lúc hắn dùng đôi mắt đen tràn đầy tức giận nhìn nàng chằm chằm thì nàng có một cảm giác sợ hãi lạnh từ lòng bàn chân đến xương sống.

“Nàng đi ra cho ta!”

Nghe vậy, nàng lại đi co rúm lại trong góc phòng. “Không!”

“Ra ngoài!”

“Không!”

Nàng còn chưa kịp phản ứng kịp, hắn đã xông lên đưa tay bắt lấy cánh tay của nàng, tay kia nắm giữ cằm xinh xắn của nàng, cẩn thận không có làm đau nàng.

“Nàng cần xem đại phu, ta muốn nàng lập tức tới trên giường ngoan ngoãn nằm xuống cho ta, chờ đại phu tới...”

Cổ nén nước mắt chảy xuống gò má lần nữa. “Người làm tổn thương trái tim của ta, hiện tại người không cần giả lòng tốt, ta thà đau chết cũng không cần người thương xót ta.” Giọng nói của nàng đan xen sợ hãi, đau lòng và chán nản, không có sức, tiếng khóc lóc từ trong miệng bật ra.

“Nàng nói lời nói chó má gì đó hả? Cũng không phải ta đánh nàng!”

“Nhưng người từng nói qua sẽ vĩnh viễn bảo vệ ta, vì sao vào lúc ta bị đánh, người không có ở bên cạnh ta bảo vệ ta?”

Ngũ quan của Mộ Phong âm trầm rối rắm hoang mang cùng ham muốn, con ngươi đen dao động ở trên khuôn mặt nước mắt của nàng, như là người tình dịu dàng âu yếm.

“Thả ta đi, ta muốn về nhà! Ta muốn rời khỏi người...” Nàng khóc, trong giọng nói trộn lẫn một tia ghen ngào.

“Nàng đang giận ta sao? Đừng như vậy, ta xin lỗi nàng, tha thứ cho ta đã để nàng một mình trong phủ.”

Không hề báo động trước, hắn hạ xuống một nụ hôn thật sâu ở trên môi nàng.

Đầu tiên là Đinh Linh hơi sững sốt, sau đó lập tức vùng vẫy, nhưng hắn chỉ càng dùng sức khóa chặt nàng ở trong ngực hơn.

“Không...” Nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng một chút lực cũng dùng không được, cuối cùng chỉ có thể dần dần hòa tan ở dưới nụ hôn của hắn, thậm chí bắt đầu hôn trả lại hắn.

Hắn phát ra một cái than nhẹ, cánh tay vòng quanh bả vai của nàng, để cho nụ hôn này càng sâu hơn.

Hắn đã hòa tan nàng, chứng minh nàng là không kháng cự được hắn... Không, nàng cũng không thể cự tuyệt hắn. Nữ nhân nên phải ngoan ngoãn nghe lời nam nhân, như thế mới có thể nhận được yêu thương của nam nhân.

Môi của nàng rất mềm, rất mềm, môi hồng run run vì hân mở ra, hân đói khát dò lưỡi đi vào, tham lam nhấm nháp nàng.

Lưu luyến không rời đi nàng, hân nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ ửng rực của nàng, kích tình không cởi bỏ xinh đẹp lại đáng yêu của nàng, ở dưới ánh trăng, nàng giống như một nữ nhân khao khát tình yêu, môi sưng đỏ, tóc tán loạn, hai mắt sưng mù, giống như đang chờ đợi...

Chờ đợi một người nam nhân đến đoạt lấy nàng, yêu thương nàng, để cho nàng như một đóa hoa hồng mới nở, tản mát ra phong tình mê người nhất.

Nhưng mà hân không thể tiếp tục kéo dài, tro tàn quân trong đầu đã sắp lột sạch nàng, sau đó để mặc ỉn chôn vùi thật sâu vào thân thể của nàng...

Nàng yếu đuối như thế, dường như không chịu nổi bất kỳ đả kích gì.

Ôm lấy nàng, hân kinh ngạc cảm thấy được nàng nhẹ như vậy, điều này làm cho lòng hân lại đau lòng. Mãi đến hai người triền miên qua vô số lần trên giường lớn, hân thận trọng buông nàng xuống, vẻ mặt chăm chú nhìn hình nhân nước mắt lã chã, đôi mắt đen lóe ra tia đau lòng.

“Ta lập tức đi tìm đại phu...”

“Không cần, nếu như chờ người tìm đại phu, ta cũng đã đi gặp Diêm Vương rồi.”

“Đinh Linh, thực xin lỗi...”

“Ta không cần người quan tâm, người không có trách nhiệm đến bảo vệ ta, ta không muốn lại nhìn thấy người nữa!” Nàng khóc đẩy hân ra, xoay người muốn rời đi, nhưng lại bị hân nhanh hơn một bước bắt được, dùng sức ôm vào trong lòng. “Buông ta ra...”

“Đừng lộn xộn, như thế nàng sẽ đau!”

Thật sự là nàng không nên di chuyển, mặc dù vết thương đã tốt hơn, nhưng nếu như động tác quá lớn, cũng làm cho nàng đau đến muốn chết.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi! Ta đều không biết...”

Bị hân ôm chặt vào trong ngực, khiến tình cảm yếu ớt đáng thương của Đinh Linh không cách nào che giấu, hoàn toàn sụp đổ.

“Đúng, người đều không biết, bởi vì người đi đón vị hôn thê của người.” Nàng chưa xót nói.

“Đinh Linh, nàng biết rõ trong lòng ta chỉ có nàng!”

“Ta không muốn nghe!”

Mộ Phong ôm nàng càng chặt hơn, hôn nàng tựa như một loại hô hấp tự nhiên, lại không thể thiếu, mà đáp trả của nàng làm hân cảm thấy đau lòng và thương tiếc.

“Nói cho ta biết, muốn thế nào nàng mới có thể tha thứ cho ta, ta sẽ cố gắng làm được.” Hân nói nhỏ ở bên tai nàng.

“Thả ta đi.”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Yêu cầu của nàng khiến lòng hân dâng lên một cảm giác bị thương. Sao nàng có thể đem tất cả lỗi lầm đều đổ lên trên người hân? “Chẳng phải ta đánh nàng, nàng phải phân rõ phải trái nha!”

Trong lòng Đinh Linh hỗn loạn, nàng có thể cảm giác được cái đó trong cơ thể mình vì yêu mà không biết phải làm sao, linh hồn không còn kể sách cũng đang đau khổ, nàng phát hiện, khát vọng nhận được yêu thương của hân thì lòng của nàng lại càng ngày càng đau.

“Bà ấy là mẫu thân của người.” Hiện tại mỗi một cái hít thở của nàng đều pha trộn hơi thở hai người, làm cho nàng không cách nào không để ý, không cách nào quên.

Về mặt của hắn là điên cuồng như vậy, dường như muốn sở hữu tất cả tình yêu và đam mê khắc ở đáy lòng của nàng, trong linh hồn nàng, mãi mãi cũng không thể quên được.

“Nàng biết rõ bà ấy không phải!”

“Bà ấy phải!” Nàng đang cố tình gây sự, nàng biết, nhưng làm thế nào cũng không khống chế được cảm xúc như thế.

“Không! Ta không tin, đây chỉ là nàng viện cứ đẩy ta ra!” Hắn hạ xuống rất nhiều nụ hôn thô bạo, đói khát lại điên cuồng ở trên mặt và cổ của nàng.

Nếu như nàng còn muốn giữ lại một chút lòng tự trọng ở trước mặt của hắn mà nói, nên trốn tránh hắn, cự tuyệt hắn... “Buông ta ra!”

“Không!” Đã quá muộn, ta đã không cách nào buông nàng ra rồi.”

Nàng vùi đầu ở trước ngực hắn, không nói lời gì nữa, hắn cũng không nói.

Trầm lặng ở giữa hai người tản ra lạnh buốt, hắn nhìn chằm chằm nơi không rõ phía trước, cũng không có bỏ qua hình nhân run nhè nhẹ trong lòng mình. Nàng đang khóc...

Đinh Linh tan nát cõi lòng nghĩ, nàng lần nữa khuất phục ở dưới ôm ấp của hắn, vậy sau này nàng làm sao dùng cảm đối mặt hắn? Thật sự là không bị hắn tùy ý tổn thương?

Đột nhiên, giọng nói trầm thấp từ tính của hắn vang lên ở bên tai nàng, “Ngủ đi! Đêm nay ta sẽ không quấy rầy nàng.” Nói xong hắn xoay người, từ từ biến mất ở trong màn đêm, dường như chưa từng có xuất hiện qua vậy.

Đứng ở tại chỗ nước mắt của Đinh Linh không ngừng rơi, nhưng lúc này đây nước mắt cũng là bởi vì hắn rời đi.

Hắn đã rời đi, chỉ ít đêm nay sẽ không lại đến quấy rầy nàng, không phải là nàng nên cảm thấy vui sao? Nàng mới vừa cố tình gây sự như vậy, không phải là muốn hắn tức giận đi sao?

Nàng lẳng lặng chờ một phần nào vui sướng phủ xuống trái tim, cũng chỉ có cảm giác mất mát vô tận vây quanh trái tim mâu thuẫn của nàng.

Tại sao... Tại sao dáng vẻ của hắn giống như là muốn vĩnh viễn rời đi cuộc sống của nàng?

10. Chương 10

Thời gian cứ như vậy im hơi lặng tiếng trôi qua, lão vương phi đã đau lòng trở về nhà ở Phương Nam an dưỡng tuổi thọ, bà biết mình phạm phải một sai lầm lớn, cho nên không can thiệp đến hành vi của con trai nữa.

Trong lòng Mộ Phong rất giận, hắn giận người nữ nhân đó cố tình gây sự như vậy. Tại sao hắn phải chịu đựng? Chẳng lẽ bởi vì yêu nàng, là có thể chà đạp tôn nghiêm đàn ông của chính mình?

Không! Hắn phải nhịn xuống, cho dù bản thân sắp không khống chế được thấy nàng kích động...

Không được! Chỉ ít nhịn một ngày nữa... Bằng không nhịn nữa ngày... Hay là nhịn một canh giờ, bằng không thì một phút đồng hồ...

Ở nơi này, thời điểm thiên nhân giao chiến——

“Tại sao...”

Thân thể Mộ Phong đột nhiên cứng đờ. Cái giọng nói này là...

“Người cũng không có tới tìm ta?” Đinh Linh nói.

Bỗng chốc, hai người bốn mắt giao nhau, thời gian dường như bỗng chốc dừng lại, ai cũng không có mở miệng, một cảm xúc lưu chuyển ở tại chỗ này đậm tức mức tan không được.

Mộ Phong hơi sửng sốt, nhưng chỉ là trong nháy mắt, đã bị tình yêu nồng đậm trong mắt nàng chuyển thành vây quanh, cái loại không hề che dấu này, tình yêu chân chân thực thực rung động hẳn thật sâu.

Trong lúc hẳn định mở miệng thì Đinh Linh hung hăng tiến vào trong ngực hẳn, hai tay vòng chặt ở eo của hẳn, giống như tìm về một sự yêu thương sâu sắc mất đi đã lâu, khe khẽ khóc nức nở ở trong lòng hẳn.

“Ta rất sợ! Ta rất yêu chàng! Ta muốn nói với chàng ta thật sự rất yêu chàng, chàng đừng không quan tâm ta, đừng rời khỏi ta, được không?” Nàng cuồng loạn kêu gào.

Nhìn hành động bất thành linh của nàng, quả thực Mộ Phong giật cả mình, nhưng rất nhanh hẳn liền hiểu được nàng là sợ hãi.

“Thực xin lỗi, có trời mới biết ta phải khắc chế bản thân mình cỡ nào mới có thể không đi thăm nàng, ta gần như sắp điên cuồng, ta cho rằng đời này nàng cũng sẽ không lại để ý ta nữa rồi...”

“Ta biết hết thấy cũng không phải là lỗi lầm của chàng, chẳng qua... Ta là đang đổ kị, ta nghe Thu Liên nói chàng rời khỏi phủ là vì muốn đi đón vị hôn thê của chàng, cho nên ta...”

Môi của nàng bị hẳn hôn thật sâu, mãi đến hai người đều không thể hít thở thuận lợi, mới luyên luyên không rời tách ra.

“Tiểu ngọc, nữ nhân đó đối với ta mà nói một chút cũng không có sức hấp dẫn, ta chỉ là vì có thể lấy nàng, danh chính ngôn thuận dùng kiểu hoa lớn tám người cưới nàng vào cửa, cho nên ta cần phải từ hôn trước. Ta và nàng, từ thời đại Đài Loan dân chủ như thế đi đến thế giới khép kín của thời đại cổ xưa này, ta cũng là thuộc về nàng người phụ nữ thời đại mới.”

“Vậy chàng cam đoan về sau sẽ không để cho ta bị bất kỳ tổn thương nào nữa?”

“Ta cam đoan!” Hẳn ấn lên một nụ hôn ở bên tai nàng, thiết lập cam đoan.

Nội tâm không khỏi kích động, Mộ Phong nhìn hình nhân trong lòng, tựa như một thứ mất đi mà được lại, đối với thút thít của nàng rất không muốn, lập tức cúi đầu xuống hôn giọt nước mắt khô của nàng.

Dục vọng của thân thể nói cho hẳn biết, hẳn muốn nàng, hẳn không muốn nàng biến mất lần nữa, hẳn muốn nàng dung nhập vào trong cơ thể mình, trông coi nàng, nếu như mất đi nàng cái loại cảm giác gan mật đều vỡ này xuất hiện một lần nữa, đúng thật là sẽ muốn mạng của hẳn!

Hẳn kích động hôn lên môi nàng, nàng cũng cuồng dã đáp lại, hai tay bám bờ vai của hẳn.

Sau một hồi, hẳn buông môi của nàng ra, dục hỏa trong mắt bốc cháy, sau đó theo khát vọng của nàng, cởi ra quần áo của nàng, cuối đầu xuống hôn cổ của nàng, lưu lại một dấu vết, tiếp theo khe khẽ dời xuống bộ ngực của nàng...

Cuồng loạn dậy sóng cuộn cuộn đến từ bụng dưới, nàng không khỏi rên rỉ ra tiếng.

“Ta muốn chàng!” Nắm chặt sống lưng của hẳn, kích tình làm cho toàn thân nàng khô nóng.

“Thương tổn của nàng...”

“Sẽ không đau, nhưng nếu chàng không thỏa mãn ta, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho chàng!”

Một khi sự tử cái này sắp nổi tính, chính là bộ dạng nóng bừng này, nhưng hẳn chính là yêu bộ dạng này của Đinh Linh.

”Hôn ta! Ta muốn nếm trải hương vị của nàng một lần nữa.

Như là bị thôi miên vậy, nàng dịu hiền ngẩng đầu, nhắm lại hai mắt hôn hẳn.

Nàng lại cảm giác được loại cảm giác bị lửa đốt, ở dưới tình huống lơ mơ, nàng mơ hồ cảm giác được tay hẳn cởi bỏ quần áo của nàng, một tay dịu dàng bao phủ nắm giữ ngực của nàng.

“Ừm...” Nàng ngẩng đầu kêu rên một tiếng, đầu dây thần kinh giống như bị điện giật.

“Đinh Linh, nàng thật sự là khắc tinh của ta.”

Hắn đẩy nàng ngã xuống giường, tha thiết mơn trớn bộ ngực của nàng, mãi đến lòng bàn tay cảm nhận được đầu nhũ hoa nho nhỏ mẫn cảm trở nên cứng rắn, nhô ra.

“Chàng...” Nàng muốn nói, lại bị hắn ôm chặt hơn.

Hắn hạ xuống nụ hôn như mưa vậy ở môi, cổ, trên da thịt tuyết trắng của nàng, làm cho lý trí của nàng dần dần cách xa.

“Đồng ý ta, đừng rời khỏi ta.” Trong giọng nói kích tình và ân cần của hắn hóa thành một dòng nước ấm lướt qua nội tâm của nàng.

Tay hắn phủ lên bộ ngực mê người của nàng, tà tứ lại vuốt ve, xoa kéo, âu yếm và lời nói của hắn dường như hóa thành ngọn lửa mãnh liệt dần dần thiêu đốt nấu chảy lý trí và năng lực suy nghĩ của nàng.

“Ta nhớ nàng nhớ đến trái tim của ta cũng đau rồi!”

“Ta không tin!” Nàng mới không giống như một tiểu cô nương vô tri, dễ dàng bị lời đường mật của một người nam nhân lừa gạt.

“Nàng không tin ta?”

“Chàng bảo ta làm thế nào tin... Ah! Chàng muốn làm gì? Ah...”

Hắn dùng hành động thay thế trả lời, cúi đầu ngậm nụ hoa nho nhỏ rung rung của nàng, một lần lại một lần dùng đầu lưỡi treu chọc, khê cắn, lôi kéo, bàn tay to vò nhẹ hai ngọn núi đẹp mềm nhẵn mê người, đối với vùng tuyết trắng ấy vừa liếm vừa mút, cố ý muốn khơi mào lửa dục trong cơ thể thiếu nữ ngượng ngùng lại nhiệt tình của nàng.

“Ah... Đừng...” Thân thể của nàng giống như một ngọn lửa ngọa nguậy bất lực không yên ở trong lòng hắn, hắn đã buộc chặt thân mình càng nóng hơn.

Nàng muốn đẩy hắn ra, hai tay lại không tìm hãm được kéo đầu của hắn đến gần thân thể của chính mình hơn.

“Mộ Phong...” Nàng hást đầu, cái miệng anh đào nhỏ nhắn bật ra kêu gọi mê người.

“Ta cực kỳ yêu nàng gọi ta như thế.”

Đầu lưỡi của hắn toan tính liếm láp ở bốn phía nụ hoa nho nhỏ của nàng đỏ ửng, làm cho nàng phát ra từng cơn rên rỉ dụ dằng.

“Ah... Ừm...” Nàng mạnh mẽ cắn môi dưới, muốn đè nén cuống ngâm nga ngượng ngùng, song từ trong miệng vẫn bật ra một tiếng ngâm khê.

“Ta sẽ làm cho nàng cực kỳ thoải mái, nàng không cần xấu hổ, muốn kêu liên kêu ra.”

“Không... Ừm...” Nàng mở miệng muốn cự tuyệt xâm nhập hoàn toàn thô bạo của hắn, nhưng ngược lại không ngừng yêu kiều kêu gọi, trong lòng nổi lên từng cơn vui mừng khôn xiết.

Hắn nhìn ánh mắt sáng khép hờ của nàng, bởi vì kích tình mà trên gương mặt xinh đẹp có nổi lên phần hồng, đối với vẻ quyến rũ mất hồn của nàng làm cho hắn khó có thể kiềm chế được dục vọng mãnh liệt.

Hắn lại điên cuồng hôn nàng, đoạt lấy mỗi một nơi trên người nàng, rõ ràng tuyên bố nàng là nữ nhân của hắn.

“Mộ Phong... Ta muốn...” Nàng kêu gào tên của hắn.

“Nàng muốn cái gì? Nói cho ta biết!”

Nàng nhắm mắt lại, cảm nhận được nhẹ nhàng đụng chạm của hắn như một ngọn lửa khiến toàn thân nàng nóng lên, trống ngực lại càng giống như một lần sóng cuồng dâng cao phập phồng.

“Yêu ta... Cầu xin chàng! Ta chịu không nổi rồi...”

Nàng không thể tiếp tục chịu đựng được đầu lưỡi và bàn tay của hắn tùy ý lại dịu dàng trêu chọc đầu nhũ hoa của nàng sưng đỏ nóng lên như vậy, từng cơn khoái cảm nhanh chóng lan tràn, làm cho nàng nhớ đến đã từng trải qua vui mừng khôn xiết ở trong lòng của hắn.

“Tình yêu của ta, ta là sao khát vọng nàng... Nàng thật là đẹp...” Hắn khàn khàn nỉ non.

Môi của hắn từ từ rời đi bộ ngực của nàng, sao đó dọc theo bụng trơn truột bằng phẳng hạ xuống rất nhiều nụ hôn nhỏ, sau cùng đi đến vùng tam giác mê người của nàng...

Tách ra hai chân của nàng, hắn dùng đầu lưỡi lửa nóng chạm nhẹ tiểu hạch mềm của nàng, không ngừng liếm mát, dùng nụ hôn dịu dàng lại thân thiết đối đãi nàng...

“Đừng... Rất xấu hổ! Chàng đừng... Ah...”

Nàng muốn kẹp chặt hai chân để lẩn tránh ngọt ngào lại xấu hổ của hắn hành hạ, nhưng bật ra miệng chỉ là mỗi một tiếng rên rỉ mềm mại đáng yêu lại mất hồn, toàn thân xịu lơ ở dưới hôn mát của hắn.

“Đừng tra tấn ta nữa... Cho ta... Ah...” Nàng cầu xin, mặc dù cảm thấy xấu hổ đối với tiếng kêu dâm dăng của mình, dục vọng vẫn làm cho nàng không tự chủ được cầu xin hắn.

Hắn cởi xuống quần áo của mình, lần nữa ôm thân thể tuyết trắng yêu mị của nàng vào lòng, tách ra đùi ngọc của nàng, để cho khổng lồ căng thẳng của mình dính ở trước tiểu huyết sớm bị ái dịch của nàng làm ẩm ướt, tiếp theo dùng sức một cái, dúi vào thật sâu trong cơ thể nàng...

“Ah! Nóng quá...” Đinh Linh nhắm hai mắt lại, cảm nhận được hắn ở trong cơ thể mình thì cảm thấy cái loại này vừa đầy đủ lại vừa thỏa mãn.

Hắn bắt đầu luật động, mỗi một lần ma sát càng mãnh liệt rút ra đâm vào hơn, khiến nàng cảm thấy một loạt sóng nhiệt đánh úp tới, thân thể mềm mại nhịn không được càng càng hơn với hắn...

“Ah... Yêu ta... Ừm...”

Nàng lơ mơ chống đỡ tiến lên của hắn, hắn thì kiên định lại dũng mãnh đoạt lấy nàng, một lần lại một lần...

Nàng hoàn toàn không cách nào xem nhẹ sự tồn tại của hắn, hắn là người đàn ông đầu tiên của nàng, cũng là người cuối cùng...

Từ từ mở mắt, nàng phát hiện ánh mắt của hắn tràn ngập nóng bỏng và khát vọng nhìn chăm chăm vào nàng, cũng giống như lúc trước hắn bá đạo chiếm lấy thân thể của nàng, muốn dùng ngọn lửa của đôi mắt đen đỏ quyến rũ nàng rơi vào phía vực sâu dục vọng, sau đó trở thành xứng với cái tên dâm phụ...

Nàng vươn tay ôm chặt lấy vai hắn, để mặc cho dục vọng của mình chạy băng băng theo hắn, theo hắn phiêu đến cực lạc trong mây...

Kích tình qua đi, Đinh Linh giống như một con mèo con thỏa mãn rúc vào trong ngực của Mộ Phong, thần ngủ tối hôm qua không thấy lại về tới trên thân thể nàng, làm cho cả người nàng mềm nhũn, cảm giác khoan khoái dị thường.

“Lần sau chàng không được không nói một tiếng nào rời đi thế nữa, làm cho ta tìm không được chàng.” Nàng cẩn thận dặn dò từng chữ một.

“Nàng giống như một tình nhân thích ăn dấm chua chú ý vào hành tung của ta rồi.” Hắn kéo chăn lên, cẩn thận che cho nàng, để tránh cho nàng cảm lạnh.

Đinh Linh dán vào lồng ngực của hắn ngáp một cái, “Ai nói là ta đang ghen? Cho dù ta thích chàng thế nào đi nữa, cũng không còn biện pháp...” Ah! Nói trượt miệng...Hy vọng hắn không nghe rõ.

Vậy mà không như mong muốn, hắn đưa tay véo cằm của nàng, hỏi: “Nàng vừa nói cái gì?”

Nàng ngưỡng mặt lên nhìn ánh mắt dịu dàng của hắn, khả năng hoạt động suy nghĩ mất đi dần dần trở lại, trên mặt từ từ lộ ra một chút thẹn thùng.

“Ta đã quên.” Nàng thanh thản trả lời.

“Nàng nói nàng thích ta.”

Đầu nàng cúi xuống càng thấp hơn, chỉ kém vùi mặt vào trong ngực của hắn.

“Ta không có nói qua câu này.” Nàng phủ nhận.

“Nàng có!” Hắn khẳng khái nói.

“Ta không có!”

A! Người nam nhân này! “Có phải chàng muốn tranh với ta đến sáng phải không?”

“Nếu như nàng thừa nhận có nói yêu ta thì sẽ không cần.” Ngụ ý chính là nếu như nàng muốn có một giấc ngủ ngon, nhất định phải có một “lời thú nhận đặc biệt” với hắn.

Nhưng Đinh Linh cũng rất có cá tính. “Được! Dù sao cũng một buổi tối không ngủ cũng không tồi!” Nàng dương dương đắc ý nói, bộ dáng rất đáng yêu.

“Vậy sao?” Về mặt tuần tú từ từ gọi lên một nụ cười xấu xa. “Vậy nàng sẽ không phiền nếu chúng ta lại làm một lần nữa chứ?”

“Đừng... Ah!”

Nàng đau đớn kêu lên một tiếng, chỉ cảm thấy được hắn dùng lực một cái, hung hăng chiếm lấy mật huyết chặt nghẹn của nàng.

“Nàng kẹp ta thật chặt! Thật thoải mái...” Giọng nói của hắn khàn khàn, giống như là dã thú đói khát đã lâu cuối cùng chiếm được thỏa mãn khát vọng.

“Đừng... Đừng tay...”

Hắn bắt đầu mãnh liệt rút ra đâm vào ở lối giữa nhỏ hẹp nghẹn chặt của nàng, mặc sức hưởng thụ thân thể thiếu nữ trước mặt ném trăm lần cũng không chán.

Ngọt ngào lại mê người... Tay hắn vuốt ve bộ ngực non mềm như tuyết của nàng, ngón tay lôi kéo, trêu chọc đầu nhũ hoa mẫn cảm ấy, làm cho thân thể nàng tiết ra nhiều mật dịch ẩm ướt hơn, hy vọng có thể giảm bớt mọi khó chịu dưới tiến công như dã thú của hắn ở tiểu huyết mềm mại của nàng... Chương 10.3

Nàng cắn chặt môi dưới mới có thể cố ép mình không được kêu ra tiếng rên rỉ khiến người ta nghe thấy ngưỡng ngưỡng bởi vì cơn khoái cảm này.

“Chậm một chút... Ta sắp thở không nổi rồi... Nhẹ một chút...”

Nhiều tiếng kêu mè tiếng cầu khẩn của nàng hoàn toàn khiến cho thân thể nam nhân của hắn muốn chinh phục. “Cảm giác thật thoải mái chứ?” Hai tay của hắn trêu đùa bộ ngực mềm mại của nàng bởi vì thân thể lay động mà đem đưa đáng yêu.

Biết nàng đã có thể hưởng thụ khoái cảm lửa dục thiêu đốt toàn thân, hắn yên tâm tăng nhanh động tác của mình hơn nữa, hưởng thụ nơi mật huyết xinh đẹp của nàng mang đến khoái cảm mất hồn.

“Muốn kêu liên tục ra đi!” Hắn thì thầm ở bên tai của nàng, đồng thời sử dụng hàm răng khê ngậm vành tai xinh xắn của nàng, khiến cho nàng bật ra ngậm khê.

“Ah...”

“Đúng! Chính là như vậy, ta sẽ rất thích.” Hắn thì thầm ở trên môi nàng, giọng nói giống như ma chú mê người, từng bước dụ dỗ nàng rơi vào vực sâu tội ác, để cho nàng không cách nào tự kiềm chế.

Nhưng một khi như vậy, nàng sẽ không còn có khả năng đè nén bật ra từng tiếng rên rỉ kêu mè.

“Ah... Ta chịu không nổi rồi...” Nàng lắc đầu, mái tóc xinh đẹp đem đưa trong không trung phát ra độ cong xinh đẹp, đôi khi phát tán ở trên cánh tay của hắn.

Nàng không ý thức được động tác như thế khiến cho lửa dục của hắn càng bốc cháy mạnh mẽ hơn.

“Nàng thật sự rất đáng yêu!” Hắn đối với nàng thật sự là vừa yêu vừa thương, quả muốn coi nàng như bảo bối để yêu thương, rồi lại khát vọng giống như một con dã thú mặc sức giày vò nàng.

“Dừng tay... Chàng... Ah...” Đinh Linh gần như không thở được, chỉ có thể theo chạy nước rút vừa có lực lại vừa cuồng dã của hắn mà phát ra từng tiếng rên rỉ đáng yêu lại mất hồn.

Hai mắt hắn say đắm nhìn người con gái kiều mị dưới thân, nhìn vào ánh mắt mơ màng của nàng, kích tình để lại ở trên má trắng mịn của nàng một màu đỏ tươi, cái miệng nhỏ như anh đào phát ra rên rỉ phóng đảng khiến tinh thần người ta dập dờn, càng khiến hắn thấy hưng phấn hơn.

“Mộ Phong...”

“Thích không? Chỉ có nàng mới có vinh hạnh thế này, để cho ta yêu thương.” Hắn cho nàng một nụ hôn lửa nóng, đồng thời khẽ cắn môi dưới của nàng.

“Cái người này là một đại sa trư! Đáng ghét...” Nàng hơi thở mong manh nói.

Đinh Linh rất muốn phản kháng, lại không dùng được một chút sức lực, nàng cảm thấy mình tựa như một búp bê, mặc cho hắn tiến lên ở trong cơ thể nàng, nàng lại chỉ có thể bị vui thích mạnh mẽ này làm cho không thở nổi.

“Ta thừa nhận ta là một đại nam nhân có chút chủ nghĩa, nhưng như thế cũng chỉ đối với nữ nhân ta coi trọng.”

Như vậy mà gọi là có chút? Vậy nếu nhiều hơn chút mà nói, không phải là muốn làm đến chết mới thôi?

Khi nàng cảm giác được tốc độ của hắn không ngừng tăng nhanh, một lần so với một lần lại càng mạnh mẽ rút ra đâm vào và đi sâu vào hơn thì nàng mơ hồ đoán được hắn cũng sắp đạt tới cao trào rồi.

“Đinh Linh...” Hắn phát ra tiếng gầm nhẹ như dã thú.

“Huh...”

“Ôm chặt ta!” Đồng thời, hắn dùng sức kéo nàng về phía mình, để cho kiên đỉnh đỉnh ở nơi sâu nhất trong cơ thể nàng, cùng với một tiếng gầm nhẹ, cơ thể của hắn run rẩy, bắn mầm móng lửa nóng vào hoa tâm của nàng không hề giữ lại...

“Ah... Nóng quá...”

Đột nhiên xuất hiện nhiệt năng để cho nàng lần nữa đạt tới cao trào, bởi vì kích tình mà thân thể mềm mại ửng đỏ mê người của nàng liên tiếp run rẩy.

“Dừng...” Cái miệng anh đào hồng nộn nhỏ nhắn của nàng nhẹ thở ra thở dốc ngọt ngào.

Mộ Phong đưa tay ôm nàng vào trong ngực, hai mắt khép chặt nhìn nàng yếu đuối khiến người ta chỉ muốn chiều mến nàng cả đời.

Nằm ở trên đệm giường hỗn độn nàng là sắc đẹp thay cơm như thế... Hắn kim lòng không đậu rơi xuống một nụ hôn ở trên mặt của nàng.

Đinh Linh, đời này nàng chỉ thuộc về một mình ta! Không ai có thể cướp nàng đi!

“Tiểu Linh, nói cho ta biết, nàng còn muốn về nhà không?”

Nàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, ngây thơ nhìn chăm chú vào hắn, “Nhà?”

“Đúng, dù sao nơi hoang dã này hại ta thiếu chút nữa mất đi nàng rồi, cho nên...”

Nàng vươn ra ngón tay để ở trên làn môi khô gợt của hắn. “Hư! Chàng muốn ta, chàng yêu ta, đây không phải là chàng đã nói à?”

“Là ta nói qua.”

Nàng vui vẻ lộ ra một nụ cười xán lạn như hoa, sau đó như là một con mèo con thích làm nũng rúc vào trong lòng hắn.

“Cái này đúng rồi, có chàng ở nơi này, chính là nhà của ta!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-qua-thoi-khong-gia-bo-vo-toi>